

Ozan Oğuz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.09.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adanmışlık

Ciğerlerimden içeri çektiğim
Dumandan defalarca şekillendirdim seni
Rüyalarımda yaşattım
Düşüncelerimde hep sen vardın
Uykularım kaçtığında kaçtığım

Kontrolü kaybettim defalarca
Kabuğumun dışına çıktığımda
Sen vardın yanımda
Hayali varlığın ile olmak da güzeldi
Senin olmadığını ve olamayacağını düşünememek o an
Gerçekten kaçtığımda kaçtığım sen

Ruhumun kurban edilişi
Bu acıyı devam ettirsede
Bir amaç vardı
Ve belki de ulaşılacak bir zaman
Rolün dışında:
özgürlük gerekmediğinde daha fazla..

Derinlerde yaşatmalıydım seni
Bu ömürde karşılaşamayacağımızı biliyordum
Hatırlaman için beni
Ve ben son kez gözlerimi kapattığımda
Cennettimde rastlayabilmem için sana

İstirahatgahında gözyaşlarımı kurutmak
Yeterli olmamalı
Geriye hep bir şey kalmalı
İçimde; başkasına verilmemek üzere
Özgür bırakılmamalı kalbim
Başkasına karşı

Ve kanayan parmaklarımla tuttuğum
Parçalanmışlığımla sakladığım
ölümsüz siyah gülü
Verebilmeliyim sana
Adanmış olan ruhumla

Sevgi yargısız olduğunda..

Ozan Oğuz

Afet

İcinde iliman iklimler
Ruzgarlari hafifce eser
Sermis yesillikleri onune
Beyaz giymesin gecede
Yoksa bu ruzgarlar diner

Yagmurlariyla getirir ayazi
Kopartir firtinayi avazi
Siyah guller biter bahcemizde

Ardindan simsiki tuttugumuzda
Dikenleri kanatmaz elimizi
Kirmiziya hasret olsalar bile:

Beyaz giymesin gece de
Bitmesin siyah guller

Ozan Oğuz

Affedilmeyen

Ne yaptın böyle bana?
Madem gidecektin
Madem beni sensizliğe terk edecektin
Öyleyse neden izin verdin
Sana yakalanmama

Gözlerin kara bir boşluk gibiydi
Baktıkça çekti beni içine
Bakışların içimi delip geçti
Açtı tüm kilitleri

Bana yaşattın sancılı
Karanlık dolu günleri
Hüznüm bitirdi sevgimi
Ama nefret edemedim
Çünkü hissettiklerim bildiklerim değildi:
Aslında biz hiç görememiştik güneşi

Bir nefes çekerek sigaramdan
Soruyorum bu soruları kendime
İçimde derin bir sancı
Boyunduruk altına alınmış kalbim
Alınmış benden benliğim
Kendimi bulamamak çok acı

Ozan Oğuz

Akıntı

Küreğe asılırken burnun akıntısına karşı,
Çarpışırken dalgalarla bir sükunet içinde
Ve düşleri aralarken, öğle vaktinin güneşinde
Gerçeklik çarpardı rüzgarlarla yüzüme
Süzülürken terler ve yorgunken bedenim
Tutunurdum yükselip alçalan dalgalara
Karşı koyardım karadan uzaklaşırken
Hayatın beni çağıran karmaşasına
Dalardım ara ara, maviden hayallere

Karmaşadan uzak bir yer düşlemiştim
Dünya gelirken dosdoğru üzerime
Günbatımı eşliğiyle, rüzgarla, seslerin bitimde...
Ardından akşamüstü insan silüetleri belirdiğinde
Akıp giderdi zaman kızıllaşan günün eşliğinde
Süzülürdü deminden göğün, berraklaşır an
Ve koyu mavide kaybolurdu her bir endişe

Martıların sessizliği gecenin habercisiydi
İçinde gizemler; usulca dinlenirdi
Durur ve zamanını beklerdi
Yıldızlar belirdiğinde, alaycı bir sükunetle,
Mesafeler gittikçe kaybolur
Ufuk çizgisi belirsizleşirdi

Gecedен elbisesini giyerdi, rüzgar naifçe sarardı bedenini
Saçları uçuşurdu ve dalga dalga vururdu kumsala
Serin akıntılarla sürüklenirdi uzaklara,
denizden aldığı güzelliği:
Parlarken gözleri, ay ışığı sahile vurduğunda
Zamanı durduran bakışları, geceyi gizemli kılırdı.
Sarp kayalar gibi sapasağlam dururdu
Ve meltem gibi yumuşak bir okyayış bırakırdı
Tüm dünyaya karşı duran sevgisinin asiliği...

Ozan Oğuz

Anlamsızlık

Büyüdükçe büyüdü hüznünler
İçimdekileri silemedi yıllar
Unutamadım, Unutturamadı
Ne içki ne de boş uğraşlar

Yalnız ve boşluk oldu içimde
Bugünüme kadar geldi benimle
Ve o tarifsiz, anlaşılamayan duygular
Anlamsızlığa dönüştü zaman geçtikçe

Hayaller hayata bağladı beni
Yarın için bana umut verdi
Beni geçmişî görmezden gelip;
Yaşamaya devam etmeye itti

Belki her şey geçer, iyileşir yaralar
Düşünmedikçe derinden ve içten
O zaman yalan mı sonsuz aşklar?
Anlamsızlığa iter beni tarifsiz duygular

İçimde çığlıkları karanlığın
Yitirdiğim cennetin vahşî çiçekleri
Solup gitti anlamsızlığında hayatın
Kayboldu bilinmezliğinde evrenin

Ve o güzel nameler
Yankılanırken derinliğinde kalbimin
Kesildi sesi bir anda
Tarif edilemez bir suskunluk
Ve içimde çığlıkları karanlığın

Bir anlam veremez oldum
Bugüne dek yaşadığım hiçbir şeye
Uzak durmak en iyisi belki de
Tarif edilemeyen her şeyden ve...
Yapay bir dünya kurmak kendine

Ozan Oğuz

Anlayacaksın...

Kelimeler içinde kaybolduysan
Veya söyleceğin sözcükler düğümlenmişse dilinde
Bir türlü söyleyemiyorsan
Bırak kendini yağmura
Saklanma ve kaçma
Derin derin düşün
Anlayacaksın ki hiçbir şeyi gizlemenin
Bir önemi olmadığını
Hayallerinin zamanla kaybolduğunu
Gerçeklerin gölgelerin gecede kaybolduğu gibi
Kaybolup gittiğini
Sıkışıp kaldığını saklılığın içinde
Ve yumruklarınla duvarları dövdüğünü
Bunun cesaret değil korkaklık olduğunu
Anlayacaksın sıkışıp kaldığını
Kine kapılıp daha da boşluğa düşeceğini
Ve anlayacaksın toparlanman gerektiğini
Yırtman gerektiğini gözlerini kapatan bu karanlığı
Emin ol başarabilirsin
Sonucu iyi veya kötü olsa da
Bilmelisin
Nefretin içinde sıkışıp kalmamalısın
Bütün kötü olasılıkları unut ve dene
Bu işkencenin bittiğini göreceksin
Hayallere bağlı yaşamaman gerektiğini
Ve denediğinde başaramazsan bile
Herşeyin daha da iyiye gideceğini anlayacaksın...

Ozan Oğuz

Ay ışığı

Ay ışığı vurur geceye,
Bürünmüşken siyahlara
Yemyeşil bir yol aydınlanır usulca
Susamışçasına akar dereler;
Kana kana...
Bilmeden ne zaman duracağını

Ormanda fısıltılar yankılanır
Ay ışığında
Terk edilmiş diyarların çığlıkları
Dağılır rüzgarlarla
Suskun bir nida bırakır doruklara
Süzülen yapraklar karışırken nemli toprağa...

Gece giyinir siyahları
Başlamayan ve de bitmeyen bir matemde.
Ve beyazlı bir kadın dolaşır patikalarda
Ay ışığı dolar bir kadehin içine
Belirir bir gölgenin üzerinde
Dağıtır efkarı mesafelere

Gün doğar gecenin bitiminde
Uyanır kadim bir düş sessizlikten
Sıyrır kederden örtüsünü
Yükselen güneşle diner uğultular:
Umudun eşliğinde öterken kuşlar
Güneş dolar ıslanmış gözlerine
Ve dağıtır hüznü mesafelere

Ozan Oğuz

Ayrılık

Bir ince çizgiydi
Asla geçmemeliydim
Umut yok gibiydi
Bir boşluktan karanlıktı
Her şey besbelliydi

Yine de ufakta olsa
Bir umut kendimi
Ateşe atmama yetti
Bir gülüş ışığım oldu
İçten bir bakış
İçimi deldi, eritti

Bir ince çizgiydi
Yaşamın bittiği yerd
Ve de yeniden başladı
Kaçınılmaz bir son olmaktan
Son anda kurtulmuş
Yeni bir başlangıç

Bir ince çizgi ayrılık
Alınlarımızda çizilmiş
Silinemeyen, karalanamayan
Karanlık, yırtıp atılamayan
Bir boşluk içimizde dolduralamayan
Bir sessizlik haykırırlarla boğulamayan

Duvarlarda kalan
Öteye geçemeyen
Bir bağırlaş...

Güneşi göremezsin
gözlerin yaşlıyken
Bir daha sevemezsin
O çizgiden geçmeden

Sen benden vazgeçmeden
Sanma ki o çizgiden geçemeyeceğim
Sanma ki hiç gelmeyecek ayrılık...

Ozan Oğuz

Ayrılım

Kar kefeni gibi toprağın;
Örtüyor üzerini
Örtüyor hüznleri, sevinçleri
Gerçek olmayan herşeyi
gerçek gibi gözüken.
Görüşümüzde beyaz
Yansıması huzurun
Yansıması gerçekliğin
Gizliyor yalanları ve sahteliği

Kırılğan sanatında varoluşun
Erimeye yüz tutmuş
Arada kalanlar
Sessizlikte kalmış
Huzurla ızdırap arası bir yerde
Gök kubbenin içine çekilircisine
Şekilsiz ve hareketli
Üfuk çizgisinden kopmuş, gözlerimizin siyahı
Bomboş ve çıkışsız, bir fakat hepsi
Gökkube ebediyen ayrılımda
Görüşsüz ve gelişkili

Ozan Oğuz

Bahar şiiri

Yağmurlar bitti
Ve söndü içimde ki ateş
Güneş ışığı büyüttü beni
Daha gerçekçi düşünmeye başladım
Ve duvarımı ördüm
Korumak için kalbimi

Ve şimdi yeni bir bahar başladı içimde
Günler kaybolurken bir anda
Silinip giderken ben yağın yağmurlarla
Tutuklu kalmışken o gözlerde
Yaşamın devam ettiğini anladım
Ve gözlerimi açtım yeni bir güne

Kışın soğukluğunu hissetmiştim
Hiç gideceğini düşünmemiştim
Ve şimdi baharım geldi
Duyguların mevsimi

Ama bilmiyorum ki
Üzerime gizemli yağmurlar yağdığında
Yine aynı şeyleri hissedeceğim mi?

Ozan Oğuz

Baharımsın

İçimin parçalanışları eskilerden
O geçmek bilmeyen yaz günlerinden
Bitmek bilmeyen o karanlık yaz
Güneş yükseleliyordu bir türlü
Deniz hep karanlıktı
Çünkü sen yoktun denizimde
Ölmaması gereken biri vardı

Şimdi kışımda sen varsın
Gülüşünle güneşi açtıran
Isıtan beni ayazda
Dışarıda fırtınalar koparken
İçimde sıcak meltemler estiren

Sen benim baharımsın
Yaz gibi seviniyorum seni görünce
Mutluluksun, hayatsın
Bahar gibi gözlerin
İçinden mutluluk ve coşku akan:

Bir sevebilsen
Bahar olacak hep
Hiç kışlar gelmeyecek
Mevsimler değişmeyecek
Hep benim kalacaksın

Ozan Oğuz

Başarısızlık

Anılar dinleniyor aklımın karanlık köşesinde
Kalbimin gündoğumunu gölgelemekte
Hayal ediyorum ve iç çekiyorum
Gözümü dikiyorum gökyüzüne
Ve orada bir yer olmalı bizim için
Bu soğuk kabuktan kurtarmalı bizi
Kavuşmalıyız özgürlüğe

Sadece hayal ediyorum
Keşkeler acımı azaltmıyor
Umut etmek için kalbim çok yaralı
Ve çok karanlık
Bu sonsuz denizin her kıyısı
Zaman zaman karanlık yavaş solusa da
Çok zor güneşin doğması

Kasım ormanı sessizce uyuyor
Ve ben ayrılmak istiyorum usulca
Son bir iz bırakıyım derken
Yakalanıyorum zamanın ağlarına

Evrenin alevleri sarıyor etrafımı
Ve geriye çekilmek zorundayım
Sonuçta bir değişiklik olmadı
Başarısız oldum
Bilinmeyen bir sonuca varamadan
Yalnız düştüm
Baş başayım aklımla ve ruhumla
Ağlayan ağaçlardan düşerken;
Gerçekleşmeyen bir vedanın yaprakları

Ozan Oğuz

Başka bir gün

Belki başka bir gün
Belki başka bir zaman
Yaşamak için bir neden bulabileceğim
Elimde külleriyle yanmış zamanın
Daha yükselebilmek ve tırmanmak için
Serpeceğim onları ve yok olacaklar
Sessiz bir gökyüzü olacak kafamı kaldırdığım an
Gözlerimde acıma, baktığımda geriye
Ve bir sebebim olacak sebepsizliğimin ardından

Yaşamak için bir sebep yarın
Belkide geçmiş ölmek için bir sebep
Hayallerimin resmi gelecek
Buruşturulup atılmış acıları eski zamanın
Çalındı benden hayallerim
Onların acıma duygusu var mı bilmem
Ama ben onların gözbebeğine bakarken
Göreceğim onları kendilerine acırken

İşte asıl sebep bu yaşamak,
Yarını görüp öyle ölmek için
Sessiz gökyüzüne yükselirken
Yükselirken özlenmek ve sevmek
Gözyaşlarında sadece üzüntü bulabilmek
Yağmurla silmek acıları
Rüzgarla gitmek uzaklara
Ve giderken kimsenin sana acımaması

Ozan Oğuz

Bekleyiş

Dünyanın karanlığında soluyor
Cennetin çiçekleri
Ve hayatın tutukluluğunda
Tutuklu kalıyor aşklar
Yerini alıyor takıntılar
Ve yalnızlık
Bir bütün olamak
Herkesin başına gelen
Atlatılamaz bir hastalık

Ben yine seveceğim seni
Onlar yine sevecek birbirlerini
Bir son değil ayrılık bu
Aynı tadı vermezken tutuklu aşklar
Bir umut bu içimizde

Aşk yeniden var olacak
Ta ki cennette ki yağmur durana dek
Ta ki üzerimizde ki karanlık çekilene dek
Ve sonra yıldızlar gökten yağacak
Her birimiz için birer tane
Aydınlığında cennetin
Yanımızda olacağız birbirimizin
Ve bir daha ayrılmayacağız hiç
Bu kadar beklemişken
Aşkımızı yaşayabilmek için

Ozan Oğuz

Belirsizlik

Sana daha dokunamadan
Elini tutamadan
Elveda deme korkusu içimde
Sıcak gülüşünün sessizliğinde
Bakışların canımı yakarken
Boynu bükülen bir gül gibi ben
Siyaha çalan güneşi göremediğinde

Soğuk sabah karşılıyor beni
Uykusuz düşüncelerden yorgunken ben
ve yine sen, çevreleyen zihnimi
Düşen yağmur damlaları
Beraberinde getiriyor belirsizliği
Ve son bir düş; düşüşümün sessizliği

Sen ise güller içinde
Görüşümde yakın ama dünyamdan uzak:
Güneş senin üzerinde
Köşeden bakıyorum kafamı kaldıramadan
Çok güçsüzüm sen olmadan
Dokunabilmek için sana
Senden yardım alma gayreti içinde...

ve ben üzüntüyle yürüyorum öylece..
kendi küllerimin içinde ruhsuz bir halde
gecenin içine yürüyorum
Karanlık çöktükçe çöküyor
Büyüdükçe büyüyor:
Elveda deme korkusu içimde
dökemediğim gözyaşları birikiyor
Ve onları saklıyorum gülüşünde
Bir gün olurda mutluluğa dönüşür diye
Sadece seninle...

Ozan Oğuz

Bid you Farewell

Herşeyin bittiği yer burası
Cümlelerin yok bir anlamı
Sessizlikle boğuşuyor ruhlarımız
Gözlerden akan son bir damla yaş
Anlatıyor bu ayrılığı

Güneşin doğuşunu bekliyorum sessizce
Gözümü dikmiş öylece
Soğuk sabahın içine
Ağaçlar bilirmişcesine ayrılığın zamanını
Yapraklarını döküyorlar bir bir
Ve rüzgar savuruyor dört bir yana onları
Sonbahar kucaklıyor bizi güçlüce
Ama birlikte olunca güçlü olan ikimiz nerede?

Onca çabanın
Onca gözyaşının ardından
Sadakat sıyrıldı ustaca
Ve öylece kalakaldım
Düşerken sesini duyamadım
Ellerini vermedin bana
Tutamadım

Herşeyin bittiği yer burası
Cümlelerin yok bir anlamı
Sessizlikle boğuşuyor ruhlarımız
Gözlerden akan son bir damla yaş
Anlatıyor bu ayrılığı

Ve artık elveda demenin zamanı.

Ozan Oğuz

Bilemezsın

Mevsimler geçerken hep kışta kalmak
Zaman geçerken hep aynı yerde durmak
Tam birşeyler değişecek diye umut ederken
Yanıldığını anlamak
Nasıldır biliyor musun?

Her gece hü­zün çökerken
Sabahlar bir türlü olmazken
Hep birini düşünmek
Ve uykusuzlukta acı çekmek
Nasıldır biliyor musun?

Bir tek sırdaşın yokken
Kendi kendini avutmaya çalışmak
Derman ararken dert bulmak
Mutluluğa hasret kalmak
Nasıldır biliyor musun?

İçinden haykırırsın gelir
Ama kın olup susarsın
Aşkta mantık arayanlar sorgular seni
Ve sana değer biçerler
Ama senin onlara verdiğin değerin yanında
Onların sana verdiği değer bir hiçtir

Gelip bir çift söz bile etmezler
Uzak durmayı tercih ederler
Çünkü senin hissettiklerini bildiğini sanırlar
Bitmeyen umudun içinde umutsuz olmak
Sorularına cevap alamamak nasıldır biliyor musun?

Bilemezsın
Çünkü sen yaşatıyorsun bunları
Yaşayan değilsin
Dışarıda üzüntülü gözükebilirsin
Ama gerçekten ağlayan sen değilsin
O yüzden asla bilemezsın

Ozan Oğuz

Bilmece

Bir bilmece gibisin
Çözülmesi çok zor
Her hareketin bir anlam taşıyor
Her bakışın biraz daha eritiyor içimi
Ve her kaçışın beni peşinden sürüklüyor

Çözumsuzluğun içinde gelen çözüm gibisin
Anlamsızlığın içinde anlamlı tek şeysin benim için
Kelimeler düğüm oldu dilimde, çözüm ise sende
Söyleyemiyorum sana, izin vermiyorsun yaklaşmama
Veya ben çözemiyorum, düşüncelerim çıkmazlarda
Ya da kalbim olmazlarda
Bilmiyorum

Ama her gün daha da sıkılaşıyor
Kalbime attığın bu düğüm
Nefes almak zor sensiz
Peşinden koşmak zor nefessiz
Unutulmuş biri olmak istemiyorum
Unutmakda istemiyorum
O yüzden hala var umudum

Bir adım atsan bana
Belki çözülür bu bilmece
Güneş doğar içimde
Olmaz hiç karanlık günüm

Ozan Oğuz

Bir

Bir altın şafaktan doğar;
En güzel sesler...
Akşamdan sonra uzaklaşırcasına
Karışır rüzgara; çarpar kainata
Ve bir müddet sessizliktir
Bize gün sonu hasretinden kalan
Ve geride...
Kendimize söyledigimiz binbir yalan
Aramıza mesafeler koyar, dize dize ...

Sessizliğin sesi olmasını isterim onun...
Onu duyabilmek; anlayabilmek
Gökyüzünü seyir ederken;
Sözcüklere takılmadan...
Ve kafiye aramadan,
Sessizce konuşabilmek:

Gündüz ay ve rüzgar olmasını isterim;
Gece ise gölgeler ve güneş...
Kimi zaman yakın,
Kimi zaman uzak:
Bir izdüşüm birbirine bağlı...
Çeliskili ama hep beraber,
Tezatlığın içinde bir ahenk; bir eş:

Ozan Oğuz

Bir ayrılık hikayesi

Kaybolmuştı kız
Tam yolunu bulmuşken
Tam ihtiyacı olan sevgiyi almışken
Hep yanında olacak biri varken
Korktugunda elini tutabilecek
Onu sevgisiyle koruyabilecek
O da severken deli gibi

Tek yapacağı sadık olmaktı
Onun sevgisini hak etmek için
Ama o içindeki kaybolmuşluk
Onu farklı yollara saptırdı
Sevgilisinin onu aldatacağını düşündü
Onu sevmeyeceğini, bir gün biteceğini
Ve kendisi bitişini hazırladı

Unutabileceğini düşündü
Hazır olmadığını bu aşka
Farklı heyecanlar, farklı insanlar
Hepsini denedi
Ama onu çok seviyordu
Yaptığı hataları birer birer affetti sevgilisi
Ama o hata yapmaktan hiç vazgeçmedi
Gölgeleri aşamadı, yenik düştü korkularına
Gerçekleri göremedi, gerçek sevgiyi

Bunun sonu ayrılıktı
Bu kadar hatanın içinde
Bir bitiş vardı
Acılar bekliyordu onu
O da affedilmeyi bekliyordu
Ama bitmek bilmeyen yanlışları
Bu sonu kaçınılmaz yapmıştı

Madem her şey onun için öylesine yanlış olacaktı
Öyleyse neden anlattı ona sevgilisi
Bulunmaz olduğunu
Neden her defasında söyledi onu sevdiğini
Kaçtığı tek o değildi ki, aynı zamanda kendisiydi
Hiç neye dönüştüğünü fark etmemiş miydi?

Sevgilisi onu düşündüğünde
Bütün o hüznün ve yıllar akıp gidiyordu üzerinden
Hayallerle örülü bir dünya kuruyordu kendine
Her karışına onu sığdırıyordu

Ama o hiç düşünmemişti ki
Gözlerinin çeliğine bakarken
Ona kılavuzluk eden sevgilisinin
Gözlerinde ki o ışığı kaybedeceğini...

Ozan Oğuz

Bir demet şiir

Yarın bizi götürecek
Belki başka bir yere
Belki çok uzaklara
Belki orada görüşeceğiz tekrar
Bugünün korkusu geçecek
Belki de sadece şiirlerde kalacak
Kısa yaşanmış bir zaman olarak
Aşklar geçse de,yenileri başlasada
Okudukça içimi acıtacak

Gözlerimi kapattığımda hatırlayacağım dizeleri
Hissedeceğim vuruşları kalbimde
Gecenin şafağında
Sessizlik bozulacak içimde
Aklımda ve hayallerimde
O eski günler olacak

Geriye kalan ne varsa
Bu şiirlerde saklanacak
Bir fotoğraf gibi
Eskiyecek, solacak
Ama hiçbir zaman silinmeyecek
O satırları okuyanlar
Kendinden birşeyler bulacaklar
Gözyaşları dökülecek
Onlarla büyüyecekler herbiri
birer çiçek gibi
Birer demet olacaklar
Sevgiyle, duygularla örülmüş
Yeni aşklar başlayacak belki onlarla birlikte
Ve bu hep böyle devam edecek
Şairler yaşadıkça, şiirler yazıldıkça
Tertemiz duygularıyla
Yaşlanmayacak, hep filizlenecek
Saracak içten içten sevgiyle
Cesaret verecek insanlara
Ve dimdik duracaklar
Koparılmayan çiçekler gibi
Ve hiç solmayacaklar...

Ozan Oğuz

Bir demet şiir 2

Bir demet çiçek
Bir demet mutluluk
Bir demet mutluluk ise
Benim için sensin

Ve sen;
Benim için aşksın, hayatsın
Belki de benim için her şeydin

Ben tamamen seninim
Ama sen:
Bir demet bile benim değilsin

Ozan Oğuz

Boş hayat

Bu gece hayat ve zaman durmuş gibi
Öyle yavaş ilerliyor ki
Hüzünler çöktüğünde kalbine
Ve girmesiyle gecenin çatısından içeriye

Bir an duraksıyorum
Duranlığında zamanın
Ve önümü göremez oluyorum
Sisinde gecenin kayboluyorum
Zaman durmuş, gelecek yok gibi
Herşey geriye gidiyor,
sadece geçmişin izleri gece vakti

Güneşin doğuşuna dek
Geçmek bilmiyor zaman
Kayıp düşünceler ve uzun hayaller
Rüyalarla geçirilen hüznler
Gecenin saklılığında

Günün başlamasıyla
Yeni bir umut, bazen bir sevinc
Yaşamaya devam etmek için bir sebep
Bosa kurek çekmek için
Şüregelen sürünüşe devam
İzdirabı sürdüren bir umutla

Ozan Oğuz

Boşluk

Aksam vakti Bir yelkenliyle acildim denize
İcim gecivermis hafiften eserken
Actim gozlerimi ve
Yildizlarda buldum kendimi
Kamasan gözlerim degil
Hayalimdi

Sessizliginde boslugun
Cigligim ulasiyordu aya
Ve bir boslugu dolduruyordu
Isigi yildizlarin
Gercekligi parcaliyordu
Ve kaybediyordu

Sonsuz gokte
Hayali kuslar vardı
Ve ucarlarken
Hayali izler birakiyorlardi
Bilmedigimiz
Belki de hayal sandigimiz
Gozyaslari gibi
Akip giden
Zamanla kaybolan
Ve bir boslugu dolduruyorlardi

Ozan Oğuz

Bu Gece

Bu gece olabilir, hissediyorum
Her gecen gece gibi
Bir mucize beklerken
Gerçekleşecek misali
Belki yanıltıcı, belki de bir vaat
Belki de harekete geçirici

Kırık hasar görmüş yaşamlarımızda
İçimizi sızıyla dolduran bir acı
Ne tamir edici ne de yıkıcı
Yakın ama asla birlikte değiliz
Beklentili ama sonuçsuz
Geçici ama tekrarlayıcı

Pişmanlık doldururken içimizi
Artık geç demek belki de erken
Belki de tam zamanı
Artık yerine getirmeli bu vaadi
Paylaşmalı ağırlığı
zorlukları, kederi ve sevinci

Bu geceye gel
Benimle birlikte unut herşeyi
Bırak kaygıyı ve düşünmeyi
Unut korkuyu ve vaatleri
Unut sorumlulukları
Hisset hissettiklerimi

Hislerinle konuş benimle
Bırak kontrolünü
Bırak acı dolsun içine
Pişmanlıklar sızlatsın kalbini
Ruhundaki yara acıtsın canını
Paylaş acımı ve hisseettiklerimi

Gözlerinde kaybolunca bu gece
Bil yeniden geleceğini...

Ozan Oğuz

Bulutsuzluk Özlemi

Neredesin?
Uyandığımda,
Pencereden izlerken dışarıyı,
Bulutların olmadığında,
İçimde umudun güneş gibi parladığında

Bulutların olmadığı her günde
Penceremden gökyüzüne baktığımda
Gözlerimin önüne düşen sensin
Yılların ve özlemin içimi
İçimi güneş gibi yaktığında
Neredesin?

Ozan Oğuz

Buzdan Gemiler ..

Bozkırda doğdum,
Bir Haziran sabahı ertesi
Çocukluğumda gölgelerdi oyuncaklarım
Büyüdükçe maviyi aradım:
Eskişehir'in dumanlı yükseltilerinde,
Bulutsuz gri gökyüzünde...
Bir umut içimde; tatil zamanı beklerdim
Kavuştursun diye beni maviye...

Tren beklerdim; bir tanıdık yüzü görmeye...
Tren beklerdim, başka diyarlara gitmeye...

Otobüs beklerdim ışıklarda ellerim titrerken
Hayaller kurardım ayazda uzunca yürürken,
Hayaller kurardım, umursamazdım soğuğu
Uzaklar çağırırdı beni hayallerimde:
Adalar çağırırdı beni, cennetsi koylar
Yollar çağırırdı beni, uzardı, varışa dek...
Bilmezlerdi ki ben maviye hasretim
Bilmezlerdi ki bitmek; bi geçip gitmek...

Buzdan yollarda gemiler aradım,
Bozkırın ortasında bir deniz aradım,
İsli sokaklarda bir dünya aradım,
Ayazda sıcacık bir umut aradım,
Gri gökyüzünde bir bulut aradım,
Gerçekleşen bir hayal aradım:
Ah bir bilsem ben ne de şanslıydım
Öylesine değerlilerdi ki yanımdakiler
Oysa onlar değildi aradığım

Sarı saçları içime güneş gibi doğarken
Bulutları aralarken, gölgeleri yok ederken
Gözleri şevkatle bakarken,
Gülüşü ruhuma sessiz bir okşayış bırakırken
İçimdeki derin boşluğu dolduramadım:

Ne aradığımı bilmezken bile...
Ben hep mavileri aradım!

Ozan Oğuz

Büyük Umutlar

Çocukken ufka baktığımızda hayal ederdik
Düşüncelerimiz alıp başını giderdi
Başiboş ve sınır tanımadan
Geçen zaman düşlerimizi almadan
Her şey birer mucizeydi

Ardımızda bıraktığımız parıltılı dünya
Yaşama sevincimiz ve mutlu günler
Kendimizi inandırdığımız masallar ve hikayeler
Hepsi kaldı geride...

Hiçbir şey eskisi gibi değil
Aynı yolda defalarca geçsek
Aynı yerde ufka bakıp dursakta
Hayal etsek...

Uçsuz bucaksız deniz ve görkemli dağlar
Baktıkça merak uyandırırdu içimizde
Batan güneş, gökyüzü ve bulutlar
Bizim için hepsi birer mucizeydi

Hayaller ve büyük umutlar
Çürümeye bırakıldı ve tükendi...

Ozan Oğuz

Büyük umutlar

Damarlarımda sıkışmış kan
Gençlikten kalma sanki
Hayallerin solukluğunda
Gölgelerin ardındaki gülüşlerde
Dün gibi ama çok uzaklarda

Bir yol var giden ileriye
Aynı zamanda anımsatıcı geçmiş
Aynı o eski yürüdüğümüz yollardaki gibi
İçimizde bitmeyen alev:
Hiç yorulmayacakmış gibi
Acımızı unutmuşcasına
Sanki rüyalarda ki bir gezinti...

Yeşil ve maviden bilinmez bir diyara çıkarken
Siyah ve beyaz bir yol boyunca yürüdükten sonra
O yolda bir o kadar güzel
Gecenin ışığı yüzüne vururken
Ayakların yere basmazken
Ellerimiz birken soğukta

Ve sonra vardığımızda
Çimler çocukluğumuzdaki gibi yeşil
Hayaller gerçek; düşünceler berrak
Işık bir o kadar parlak;
Mutluluk ve umut içimizde
Çoşku ve neşe kalplerimizde

Yüzümüze vuran güneş sesleri bastırıyor
Ve rüzgar kulağına yavaşça fısıldıyor
Daha sonra biniyorsun yelkenliye
Tek başına açılıyorsun denize;
Her ne kadar rüzgar ters esse de
Yitik çığlıkların seni yakalacağını sanarak

Ve uzaklaşırken
Bilemiyorum döner misin?
Ben gelemem peşinden
derin suların ardında ki çorak topraklara
Sen geri gelebilir misin?
Kalabilir miyiz bu diyarda?

Ozan Oğuz

Cevapsız sorular

Unutulan ümitler
Terkedilen hayaller
Çocukluğumuzun mezarına gömülmüş
Şimdi var olan soğuk düşlerimiz
Daha ne kadar böyle gider?
Duyduklarımız, gördüklerimiz
Güneşe kısık bakmamıza sebep olurken
Karanlık ve yalnız evren bizi kendine benzetirken
Daha ne kadar aydınlıkta kalabiliriz?

Bu kadar yalan içinde
Her gün sebep artarken yalan söylemek için
Doğruluk ve dürüstlük bekleyebilir misin?
Hayallerin olduğu için mi ceza yedin
Kalbin kırıldı, acı çektin?
Şeytana uymaya zorlandın
Hep kaçmayı istemedin mi?
Hep bir engel çıkmadı mı önüne?
Hep doğrularınla yola çıkıp
Kalp kırıklıklarınla dönmedin mi?
Göz yaşların ıslatmadı mı,
Taşa dönen kalplerin ardında bıraktıklarını?
Sen bir çocuğu ağlarken gördüğünde gözleri dolan
Onu mutlu etmek isteyen
O güldüğünde deli gibi mutlu olan
Kim nederse desin, isterse kaybeden desin
Her şeyden önce insan
Bıkmadın mı, sıkılmadın mı?
Bu şekilde ne kadar sürdürebilirsin yaşamayı?
Nasıl cevapları alabilirsin ki?
Daha ne kadar sorsan?

Ozan Oğuz

Çöl

Gözlerimde öl
Susuz topraklar içinde
Umut solar,
Tasarladığım hayallerin bitiminde...

Bir kıvılcım...
Görebilmek için geceyi beklemek...
kavurucu kumlarda ilerlerken,
yanarken buhar formunda ki alevlerde,
gün biter, gelir gece...

Ayın gölgesinde sonsuz ve kutsal bir yol
bir sonraki sabahın geleceği unutursun
Duvarların olmadığı sonsuz vadide.
Gerisi çok uzun,
Tükenmez açlığın ve hasretinle...

Sonsuz ve elastik çayırların ninnisi
Büyüler seni
Boşaltır içini
Ve gereksiz ızdırapla doldurur

Gündüz geldiğinde doğrulursun
Ve varışın olduğunu umud ederek
yola koyulursun:

Gözlerinde öl
Kıraç topraklar içinde
Soluk umudunla
Ve unutmak zorunda olduğun benliğinle...

Ozan Oğuz

Dalgalar

Altın tepelerin üstünde kızıl bir hançer
Yarmış ve parçalamış, istila etmiş kederi
Zerrecikleri bulutların üstüne dağılmış
Sönecek ve kaybolacak kızıl alevler gibi

Batan güneş ile belirir
Berrak ve köyü mavi gökyüzü
Dinlendirir gece, yatıştırırken sesleri
Karanlıktan doğar bazen ve bizi aydınlatır
Yeniden doğuşu başlatan bir ışıktır:
Geçmişin izleri silinirken, getirir umutlu düşleri

Güneşin doğuşuyla yeni bir gün doğarken
Usulca uyanırken içimizde, unutturken şimdiki
Zümrüt yeşili ve parlak gözleri...
Ve koyu teni bir gölge gibi;
Belirirken düşlerden çıkıp gelmişcesine
Yanında getirirken içinde kaybolmuş anıları
Geçip giden rüzgarlı bir sonbahar gibi
Özletirken düşlerle süslenmiş o ılık denizi:

Bir düşe tutunup çıkarsın karaya
Ardında aşılmış engin denizler...
Ve tenini kızartan sert rüzgarlar.
Elini tuttuğunda umut vardır içinde;
Ve belirir derme çatma bir kayık kürekleri ile...

Kürekleri eline aldığı anda hissedersin
Çelikten daha sağlam ve herşeyden güçlü...
Ve gözlerine baktığında, içini döker usulca.
Yeni bir denize açılırsın bulutların gölgesinde
İçinde hissettiğin o muazzam güç ile;
Görmezken geçmişini ve bırakırken herşeyi ardında...
Kaybolur gidersin dalgaların koyu yeşilinde;
Sonsuz mavileri ararken kuytuluklarında...

Ozan Oğuz

Deniz

Dalgaların gölgesine uzanmış bakıyor
Enginlerinde denizin puslu bir görünüş
Ne garip ki bir o kadar da temiz ve açık
İçerisinde bin bir türlü güzellik, görünmüyorsa yazık..
Zaferidir ulaşabilenin mesafeleri aşıp

Ozan Oğuz

Deniz feneri

Dalgaların ortasında bir deniz feneri gibiydi,
Göz kırpardı uzaklara bir yakut misali
Yalnız ama dimdik,
Boyuna dek uzanan dalgalara rağmen..
Korkusuz ve dirayetli,
Sır dolu ama sedasız...
Ve güneş doğana dek endişeli;

Ve ben çok uzaktaki bir gemi gibiydim
Okyanusun derinliklerinde demir atmış
Dalgalarla ve rüzgarlarla hırpalanan...
İçinde onca gücü varken
Yelkenleri yırtılmış ve sırtında yükü olan
Mavi'de tutuklu ve gidecek yeri kalmayan:

Umut dolu maviliklerde koşarken
Lacivert bir hüzne bakakalan...

Ozan Oğuz

Deniz Gibisin

Seni denize benzetiyorum
Deniz gibisin
Zaman zaman içi içine sığmayan; coşkun
Zaman zaman olabildiğince sessiz, sakın ve durgun
Tarif edilemez ve eşsiz bir güzellik
Uçsuz, bucaksız ve dolgun

Gökyüzünün yansımasından rengini alan
İnsanların üzerinden gözlerini alamadığı
Güneşin batışını yansıtan
Deniz gibisin

Sen de deniz kokuyorsun
Gece gözlerin ayışığı vuruyormuş gibi parlıyor
Çalkalanıp duruyorum rüyalar içinde
Denizin dalgalarında çalkalanır gibi
Ve hep sen varsın içinde

Güneşim doğuyor seni görünce
Ve batışına kadar izliyorum seni
Yani gidişine kadar
Dönüşünü bekliyor tekrar doğabilmek
Işığını yansıtabilmek için

Sen olmayınca ayda görünmüyor, gecem olmuyor
Gece o hafif rüzgar esmiyor
Mehtap olmuyor
Anlasana artık, deniz gibisin
Sensiz olmuyor.....

Nuri Ozan OĞUZ 05.09.2003

Ozan Oğuz

Deniz kızı

Mor leylaklar açtı mı?
Hüznünün bitmek bilmeyen bozkırlarında
Ya sarı papatyalar?
Denizi arzularken sen bozkırın ortasında...

Gök bir kızıl bir mavi yanıp sönerken,
Yağan yağmurun ardından;
Bulutlar usul usul aralanırken,
Ve güneş teninde hafifçe süzülürken..

Yaşamak...
Oysa ne güzel gelirdi bir zamanlar...
Derinlere daldığında görürdün rengarenk balıklar,
Gökyüzüne baktığında dağılırdı kara bulutlar,

Deniz kokusu burnunda, rüzgar eserdi saçlarında:
Sahilde saçlarını savura savura yürüyen,
Kimisi kumral, kimisi esmer:
Gülüşüyle ruhuna dokunan, safi kadınlar...

Özgürlük damarlarında dolaşırdı
Rüzgarı nazikçe arkasına alırdı,
Ve denizin üstünde bir yıldız gibi kayardı
Bir an çok uzaktayken, bir an yanında bulurdun onu
Ve gözlerimin önünde dururken o,
Asi ruhu çok uzaklarda dalgalanırdı

Akşamüstü gökyüzü koyulaştığında
Kıyıya yürürdü usulca;
Yansımalarının başlangıcında.
Efkarlı bir geceyi başlatırdı bir an, duruşuyla

Gözlerinde dalgaların koyu yeşili
Parıldardı ve kadehlere dolardı
Belli belirsiz bir hayal gibi geçerdi zaman
Bir sır gibi saklanırdı gecenin ardında
Ve gizli gizli söylenirdi şarkılarda

Ozan Oğuz

Deniz şairi

Deniz şairi masmavi engin denize bakarken
Denizinde düşler vardır; düşlerinde deniz...
Okyanuslara dek açılan yakamozlar vardır
Ürkütücü dipsiz kuyulardan kaçarken;
Güneş sırtına binmiş ve yol boyu serilmiş,
Güvenli ve sığ, sakın koylar vardır
Kalmıştır yamaç dibindeki kıyılar kimsesiz...

Dalgaların okşayan sesinde
Sözcükler sessizce söylenirken...
Ve dizeler çıkagelirken derinlerden
Ruhundan ve kalbinde derya, deniz
İçinden dökülürken aniden ve dosdoğru:
Dalgalar gibi koşulsuz ilerliyorlar,
Artlarında onları kamçıllayan sert rüzgarlar:
Karayı arzularcasına güçlü ve istekli:
Karada dururken onun en huzurlu sureti

Martıların şen ve coşkulu bağırışlarıyla,
Bir anda önünde belirdi kara...
Açan güneş ışığıyla parladı ıslak gözleri
Sıcacık ve huzurlu bir buyuruş ile...
Yılların sözcüklerinin en kudretli durduğu sükunetiyle...

Ve şair hayranlıkla bakarken ona
Yıldızlar ve ay yükseliverdi;
İncinen ve yorgun düşen dalgalardan...
Evvelce bir inci gibi ışıldadı nili gecede
Unutulmuş bir yamaçta açan bir eşsiz çiçekcesine....
Güzelliğini denizden almıştı, saçlarında rüyalar dolaşırdı.
Ve şair uykuya daldı uçsuz eteklerinde

Ozan Oğuz

Denizlerin mavisinde

Denize baktıkça büyülerdi beni,
Hayallerin içine sürüklerdi beni mavisini.
Ama şimdi yalnız seyrediyorum denizimi
Kumsalda bir yazı olarak kaldı tüm eski aşklar
Ve silindi dalgalarla:
Rüzgarlarda sürüklenen hatıralarla...
Bıraktığı izler dağıldı dört bir yana

Ve asla silinmeyecek bir devrin zamanı geldi
Mavisinde denizlerin ölümsüzleşecek sevgi
Ve silinmeyecek ufukta yavaşça
Uzaklaşan ve kaybolan gemiler gibi.
Sonsuzluğa tasınacak dalgalarla:
Nice belirsiz yağmurlar yağsalarda,
Bulutlar kapatamayacak üzerini

Az kaldı biliyorum
Güneş açacak,
Beraberinde coşkuyu ve aşkı getirecek
Umutlar boşa gitmeyecek
Karanlığı yırtıp geçecek denizin dalgaları
Tüm gücüyle açacak engelleri
Ve mavisinde aşklar ölümsüzleşecek

Ozan Oğuz

Derin

Hissediyor musun sıcaklığı
Derinliğinde ruhumun?
Sevgiyi,
Derinliğinde kalbimin?
Ben hissediyorum seninkini

Ben hissediyorum
Uzaklığını yıldızların ve güneşin
Derinliğini okyanusların
Ve sonsuzluğunu evrenin
Çaresizliği ve umudu
Kaybolmuşluğunda zamanın

Ama açıklayamıyorum
Ne kendime ne başkasına
Kalıyor derinliğinde hislerin

Ozan Oğuz

Derin 2

Zincire bağlanmış kalbimin
yandığını hissediyorum
Gençliğimin soluşunda
Bir uyanış bu
Bir kurtuluş ama
Acı kaçınılmaz

Her şey arkamda kalırken
Silinirken bu derin acıyla birlikte
İçimde ki çılgınlık azalıyor
Olgunlaşıyorum bu acıyla
Ruhumun derinliklerinde ki o coşku
Bana acıdan başka bir şey veremezken
Acıyı azaltmaya çalışıyorum düşlerimle

Terkedilişin ardından kalanlar
Terkedişim oldu
Kaybolmuş bir ruhu
Uzaklarda biryerden gelen kahkahalar
Aslında gözyaşlarıydı hüznün
Bu sadece bir dışavurumdu

Bazı şeyleri kabul etmek kolay olmuyor
Ağlamak daha da zor oluyor bazen
Gülmek daha kolay geliyor
Maskende gizlenmek
Ve bu acıyla yaşamak zorundayız
Derinden gelen

Ölüm bile kurtaramaz
Soluşumuzun bitişi
Boş sonsuzluğa karşı
Ne yapsan boş
En iyisi boşvermek herşeyi
Ve derinlere gömmek sevgiyi

Ozan Oğuz

Derinlerde

Kalbimde bir acı
Yandığını hissediyorum
Tutuşuyor
Bitmeyen bir sancı
Çoğalıyor

Taşa dönen bir kalbin uyanışı bu
Ve yeniden filizlenen bir aşk içimde
Ama eskisi kadar acımiyor canım
Belki de solmuş bir geçmiş güçlendirdi beni
Ruhumda bir isyan bastırılmayan
Ta derinlerde

Düşlerim bu isyanı bastırmaya yetmiyor
Kendi kendimi teselli edemiyorum
Boş sonsuzluk bile anlamını yitirdi
İçimde ki öyle güçlü bir duygu ki
Zaman hergün uzaklaşırken
Değişti sonsuz yıldızlar
Ama ruhlar değişmedi
Yiten sadece zaman
Ve yitiren
Ama bir tek acı tükenmedi

Uzak zamanların kahkahaları
Düşlerimde
Geçmişin hatıraları ise
Hafızamda gizli
Ve aşk var içimde
Ama bu acıdan başka bir şey getirmiyor
Kurtuluş ise derinlerde

Ozan Oğuz

Dikenli Tellerin Ardından

Dikenli tellerin ardından
Seyrederken dünyayı
İçim acırken sevdadan
Her bir hücremde acı
Beni ayakta tutan
Diğer acıları unutturan
Ellerim kanarken ben
Kendimi unutturken..

Dışarıda savaş
Bombalar; kimyasallar
Kıçıkırık bir ülkenin laneti
Sarmışken dünyayı
Sessizce mekanlarından izleyenler
Çocukların dinmeyen gözyaşlarını

Ciğerlerin gazla dolu iken
Can verebilmek için dua edersin
Senin için saatler geçmişken acıyla
Belki de sadece bir kaç dakika geçmiştir
Söyle şimdi nasıl unutmayız kendi acımızı
Savaşsız bir dünya dilerken
Ve empati yaparken
Çocukların gözlerinde korkuyu görünce
Hasretlerini, hüznelerini bastıracak kadar güçlü
Yarınsız bir evrende;
Gürültüler kaybolurken içlerinde sessizlikte
Ve karanlığı aydınlatırken bombalar
Renklerden nefret ettirircesine
Umutun olmadığı bir dünyada
Her an tetikte:
Hiç bitmeyen karanlıkta..

Ozan Oğuz

Diz Çöküş

Yorulmuş masumiyetimde sessizlik ve hissizlik
Düşlerime düşen uzak zamanlar
Hiç gelmeyeceklermiş gibi
Ben tam kurtuldum derken
Geçici bir çare olduğunu anlıyorum
Ve sensizlikte yavaşça yok oluyorum

Tam biraz olsa da nefes alabilmişken
Eski acılar çıkıyor yine ortaya
Yine kayboluyorum boşlukta
Uyandığımda ise acıyla
Görüyorum ki
Elle tutulacak hiçbir şeyim yok orada

Siyah düşlerimin ardında
Parlaklığını yitirmiş güneşe bakarken
Yarın hiç doğmayacak gibi
Ve bugün bile çok geç belki
Sevginin yaraları acırken
Ve kalp ağrın çoğalırken
Kurtuluş çok uzaklarda

Kader bana bir kez daha diz çöktürüyor
Dualarım ve ben, bir yakarış bu
Tek umudumu bağladığın; muhtaç kaldığım
Sonsuzlukta bir çare ararken ben
Sonunu düşünemezken
Kendime bir umut yaratmalıyım

Ozan Oğuz

Dönemez misin?

Çaba sarfettiğimi görmüyor musun?
Döktüğüm onca gözyaşı senin için

Ay ışığına bakıp ağlarken
Gözlerinde güneş ışığı olan sen
Şimdi bütün ışığımı kapattın gidişinle
Soğuk geceleri bıraktın geriye

Ve güneşe hasret kaldım
Göremez oldum
Gözyaşlarımın buğusunda.
Özlemim bulutsuzluğa;
Özlemim sana

Kararıyor ve durmuyor
Hayat yavaş yavaş soluyor
Karanlığın yavaş soluduğu zamanlarda bile
Azalmıyor acı içimde
Gözlerimi dikmişim yola
Bekleyişim belki dönersin diye

Çaba sarfettiğimi görmüyor musun?
Döktüğüm onca gözyaşı senin için
Dönemez misin bana?
İçimde hala bir sen varken

Ozan Oğuz

Durduğun sisin içinde

Varlığın tüm düşüncelerimi karartıyor
Bakışların canımı acıtıyor
Gözlerinde ki o eski ateş
İçime düştüğünden beri dinmek bilmiyor
Devamlı bir acı bu
Kapanmayan bir yara varlığımı kaplıyor

Varlığımı da karartıyor düşüncelerim
Varlığın gibi
Ve geziniyorum hüznün yollarında
Hasta bir hayalet gibi
Bir türlü ulaşamadığım sis perdesinin ardında
Sen duruyorsun, alevlerin her yanımda

Gözyaşlarım hafifletse de bu yangını
Tükenmiyor
Ben lider vasfını üstlenmiştim
Kabullenemezdim zayıflığı
Küçük gördüğüm sen
Kederimi darbeledin
Ve yenilgiyi kabullendirildim

Sessizlik daha da acı verici
Öylesine güçlü ki
Ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyor bana
Ve sen durduğun o sisin içinde
Tüm gücüm ve ruhum
Ölü bir ışık gibi ellerinde...

Kazanılmış bir zafer olmasa da ortada ki
Per perişan eden bir yenilgi
Dökülen onca gözyaşı
Çekilen onca acı senin içinken
Nasıl güçlü olduğumu söyleyebilirim ki?

Ozan Oğuz

Düşler

Sarı saçları altın bir yol gibi
Sisin içinde berrak duran
Ve sonu denize çıkan
Gözlerinin mavisi
Gökkubeden mi kopmuştur,
Yoksa içinden mi bilmem...
Ve düşler sarmalında hatıralar,
Hayal ötesi bir cenneti andırırken
Ve düşler adasının her karesinde o varken:
Cennetimin kayıplığında onu ararım ben...

Uzun süren arayışın ardından
Güneş yavaşça batarken
Ve de umut ağır ağır solurken
İçimde dem tutar sessizlik
Nefes verişimde gidişi
Uzun uzun sessizliği getirişi:
Düşlere düşüren beni
Bitmeyen yollar gibi:
Buhar olan alevlerde yanarken
Pustan önümü göremezken
Bilmemek yolun sonunu:
Izdırabın bitişini.

Yazın bitişiyse serin bir rüzgar...
Akşamları hafifçe esen.
Sonbaharda çıplaklaşan dallar
Balkonumun önündeki parmaklıklar gibi
Duygularımı yavaşça öldüren şehir
Ve gün batımını gölgeleyen binalar
Yağmur sonrası açan güneş
Ve içimi alevlendiren kızıl bulutlar
Düşlerimi uyandırıyor
ve kavuşmayı özletiyor

Geçen uzun zamanın ertesinden
İçimde hala efkarları taşırken ben
Yokluğundan bir ağaç dikmişken...
Varoluşun ötesindeki kayıp cennetin gölgesine:
Umuttan dalgalarla oraya ulaşabilirken düşlerimde...
Bitkin düşsem de içimde hala güç varken.

Hüznümün ırmakları denizlere çıktığında,
Akıntı beni yeşil diyarlara ulaştırdığında
Ve umut içimdeki sevgi gibi büyüyecek
Karanlığı yırtarken onun sesi
Sessizlik incinirken ve coşkuyla seslerin yükselişinde...
Solukluğu delerken nefesi
Bulutlu baharın ardından yazın gelişinde:
Bir temmuz akşamı kavuşmadan önce
Berrak göğün altında ve bulutların uzaklaştığında...

Ve onu tekrar bulduğumda yanımda:
Gözlerimizin kuytuluklarında cenneti bulacağız
İçimizden kopan ne varsa kalacak deltalarda
Ve bize kalanlarla çok mutlu olacağız
Bu acınası; sınırlandırılmış, iyi olan ne varsa basite indirgenmiş;
Ruhumuzu mahkum eden sığıltan uzakta:
İçimizin derinlikliklerine dokunan ve ruhumuzu yükseğe taşıyan boşlukta:
Sonsuzlukta...

Ozan Oğuz

Düşlerimde

Gidebilsem uzaklara
her şeyi ardımda bırakıp
Çekip gidebilsem
Bir rüzgar alıp götürse beni
Aşsam denizleri,vursam karalara

Özlesem, içimde büyüse özlemim
Seni özlemeyi özlesem; o güzel günleri
Uykulara dalsam,
yaşamak zor geliyor, uyanmasam
Sadece düşlesem

Geride kalsa yaşayanlar
Uzansam çocukluğuma düşlerimde
Uzansa ellerim ellerine
Güzel bir şarkı çalsa
Ve seni bulsam yanımda
O an düşüm gerçek olsa

Hayat belirsiz ve kısa
Belki de göremeyeceğim seni bir daha
Düşlerimi süsleyen bir sen olsan da
Belki olamayacağım deniz kenarında
Seninle yürüyen dalgalar kıyıya vururken,
Üzerine ay ışığı vururken seni seyreden ben
Ne kadar acı verici olsa da

O eski aşkımız yaşayacak düşlerimde
Hasretin büyüdükçe büyüyecek
Geceler büyüyecek gözlerimde
Geceler sensiz tek başıma
Seni düşünerek ve düşleyerek
Döneceğin günü bekleyerek uzaklarda

Ozan Oğuz

Düşlerin Prensesi

Yazın sıcak günleri yakıyor beni
Hep o var aklımda
Düşlerimde ki denizin kıyısında
Gözleri yıldızlar gibi

Ve gözyaşları kabarıırken
Güneşin batışını izlerken
Narin elini avuçlarının arasına alıyorum.
Sımsıkı tutunuyorum o düşe
Hazırlanırken sonrasında ki düşüşe

Fakat gölgede bırakılıyor güneş ay tarafından
Oysa aşkı bilmek gölgeyi bilmektir
Aşk ise insanı olgunlaştıran bir gölge
Ulaşılamayacak olsa da
Büyüyorum onunla
O da büyüyor içimde
Öylesine hızlı büyüyor ki
Kalbimi delip geçecek gibi

Acıtıyor yokluğu
Onsuz geçen her gün
Tünelin öteki ucundaki gerçekler kayboluyor
Gecenin içindeki gölgeler gibi
Kelimelerde kifayet ararken
Sıkışıp kalmışım karanlıkta
Bir düşe tutunuyorum deli gibi

Her gün içim acıyor
Bakıları yakıyor beni
Güneşten bile daha sıcak
Ve bir o kadar uzak
Kelimelerim ona karşı kilitli
Tüm anlam suskunluğumda gizli

Bu siyah satırların ardında
Bulabilir elbet kendini:
Dünyanın bütün renklerinden daha güzel
Gölgelerin ardında gizlenen
Düşlerin Prensesi

Ozan Oğuz

Düşüş

Boşluğa düşüyorum gittikçe
Yere çarpmama ne kadar kaldı bilmeden
Karanlığa gömülüyorum onu düşündükçe
Dünyam alevler içinde
İçimi sarpasarmış öylece.

Aşk üzerimde bir esinti gibi
Ama sadece alevi çoğaltıyor.
Sadece o geri alabilir her şeyi
Ve geri verebilir bana
Bu kısa zaman içinde kaybettiklerimi
Tam kazanmak üzereyken yeniden;
Tam da içimin yangını dinmişken

Yağmur dindirmiyor acılarımı
Karanlık üzerime çökmüş bir gölge gibi
Çığlıklarım içimden,
Ve bitiş gözüktü sanırım
Bu yangının sonumu yoksa
Ve son yazdığım şiir mi?

Duygular hapsolmuş içimde
Her aldığım nefeste o var
Ve her bir sözünde
Başka bir ben bulduğumda
Her gün biraz daha inciniyorum
Ağlayamasam da, uzaklaşamasam da
Hissediyorum
Ama biliyorum ki bu şekilde yaşamaya mecburum
Ama bitiş gözüktü
Ve aldığım nefeslerin son olmasını umut ederek
Bilinmez bir yola doğru
Devam ediyorum
Ve hayat beni sürüklerken umutsuzluğa
Tutunacak bir dal arıyorum

İçimden silip atmak istiyorum onu
Ama bu imkansız görüyorum.
Acıtan kalp kırıklığı değil
İsyanım kendime sadece
Kızgın değilim kimseye
Her yeni doğan günün,
Hatıraları arattığı
Bu eksilen hayata
Artık ben de...
Veda etmek istiyorum:

Ve tutunuyorum alevden saçlarına...
Zihnim yıkanıyor geçmişin buğusunda,
Ve bir berraklık anında:
Güzel anıları hatırlıyorum...
Devam ediyorum yarının ışığında...

Ozan Oğuz

Efkar

Yağın yağmur bile bastırmaya yetmiyor hüznleri
Aklımda gül yüzü; içimde solan güller misali
Esen bu rüzgar içime esse de
Daha da coşturur ruhumdaki alevleri

Dışarıda fırtına, yerde sürüklenen yaprakların sesi
Oylesine huzurlu ama unutturmuyor hiç bir şeyi
Yumuşak meltemleri geçti ömrümüzün
Artık fırtınalar bile korkutmuyor bizi

Es deli rüzgar ebediyen es
Uzak denizlerde bırakma bizi
Dineceksen de ver son bir nefes
Yeterki dinmesin gecenin sesi
Yeterki kaybolsun onun hayali
Yüzümüze sıcak güneş vurana dek

Ozan Oğuz

Ejderhalar!

Ejderhalar!
Güçlü, asil ve kadim
Dostluğu eşsizdir güven verir:
Düşmanlığı acı ve azap...
Göğsünde buz ve alaz,
Yüreği çelik gibi sağlamdır
Ve bir o kadar da hassas
Kimi zaman gözü yaşlı
Kimi zaman cengaver
Vız gelir karanlığın orduları, tırıs giderler

Hayaller ve rüyalar gibi kutsanmış
Ve hakikat kadar kudretli
Onlar güçlü kanatlarıyla sessiz ve derinden,
Ama göremeyeceğimiz kadar yükseklerden uçar

Bir masaldan çıkagelmişcesine sihirli ve gizemli
Dağlar gibi yüce ve denizler gibi engin
Dalgalar gibi aşılmaz ama bir göl kadar hüzünlü
Ejderhalar!
Efsanenin ta kendileridir onlar!
Ayaz gibi serinlerdir
Ve kor gibi sıcak...
Rüzgar gibi güçlü ve su gibi berrak:
Ruhumuza ilahi nefesini üfleyecek kadar yakın
Ve geçip giden bir esinti kadar da uzak!

Ozan Oğuz

Elveda Sevgili (elveda yalan)

Gün doğumunu beklerken
İşlerken sabahın soğuğu içime
Düşündüğüm sen değilsin;
Sadece düştüğüm yalanlar
Kucaklıyorlar beni düşlerimde

Ve mutluluk uzakta da olsa
Onu bulduğumu düşünüyorum
Sonbaharda ağaç dallarına asılı
Elimi uzatsam yakalayacağım
Ama hareketsiz biçimde kalıyorum
Ki yaşatmak anlamsız geliyor bir yalanı
Ve mutlu olmak istemiyorum onun gölgesinde
Yürümeye devam ediyorum hüznümle

Yağmurda yürürken gecenin ortasında
Kulağımda bir fısıldama
Geri dön diye
Ama dönemem
Sadakat ve sevgi sıyrılmışken aradan
Bu şekilde devam edemem

Bu gecenin içinde bir elveda
Sana ve yalanlarına
Boşa gitse de o kadar çaba
İçime dökülen onca gözyaşı orada

Gecenin içine yürüyorum
Sevincim kaybolmuşken
Ruhumu kaybetmişken
Küllerimden doğmak için...

Sana elveda diyorum
Ve gün doğumunu bekliyorum
Mutluluğu yeniden bulabilmek için;
Sadakat ve sevgiyi

Sesini ise duyamıyorum
Yeteri kadar uzaklaşmışım demek ki
Başlı başına bir yalan için
Dönemem ki geri
Elveda sevgili...

Ozan Oğuz

Eve Dönüş 2

Akşamın rüzgarları yumuşatmış
Sesini şehrin
Evin o sıcak sesi kulağımda
Aşk fısıltıları okşuyor beynimi
Gece öncesi bir hüzün parçası
Yine sen varsın aklımda

Yüzümde bir tebessüm
Hatıralar okşarken ruhumu
Hala kaybetmemişim onu
Ki gözümde düşen bir gözyaşı
Kabullenmek değil yokluğunu
Sadece düşünmek
Seni uzakta da olsa bulduğumu

Kaybettiğim bir şey yok aslında
Sadece şu an yoksun yanımda
Evimden uzaktayım
Sen de benden
Ama umutluyum
Bu kadar zor zamandan sonra
Çünkü döneceğim oraya

Bu kısa bir ayrılık
Bekle beni
Döneceğim geri
Uzak zamanların yankısı
Son bulacak
Kapattığında gözlerini
Tutacağım elimi

Baharı karşılayacağız beraber
Mutlu ağaç dallarıyla
Bozacak bu sessizliği;
Dönen kuşların sesi
Ve bir daha hiç ayrılmayacağız
Bulduğumuzda tekrar birbirimizi...

Ozan Oğuz

Fırtına

Uyku tutmadı yine
Rüzgarın uğultusuyla kalktım
Aklımda geçmişin binbir anısı
Ve yine yazmaya başladım

Gecenin dördünde
Uğultular yükselirken,
Pencerenin kenarında
Ne yazsam diye düşünürken
O var aklımda

Farkındayım günler
Penceremden kayıp gidiyor
Sevebilmek istiyorum seni
Ama korkuyorum
Benim olmayacaksın diye
Ya bir fırtına seni alıp götürse...

Sanki konuşuyor benimle asi rüzgarlar
Uğultular ürpertirken içimi
Belki de kopacak fırtınalar.
Bu bir başlangıç sanki

Ama sen varsın
doğacak güneşi beklemem için bir sebep
Sen bir iste yeter ki
Var bende fırtınaya karşı kürek çekecek cesaret

Ozan Oğuz

Fırtınalar

Narin elleri hafifçe dokunarak karşıladı ellerini
İçten, samimi ve güvenli bir kabul ile
Bakışı, içinde sayısız güzelliğin dolaştığı,
Göremediğimiz hayali dünyaları anımsattı:

Kıyafeti, saçları ona yakıştığı gibiydi
Öyle özenliydi ki...
Belli ki sakladığı çok şey vardı
Gizli bir yarayı örtüyordu teni.
Oysa görünen ne varsa harikaydı
Ve de o an ve boşlukta olan ne varsa tamamlamıştı
Gülüşünü serpiştirdi içine naifçe
Büyüdükçe büyüdü, yüklendi
Ve bir çağlayış ile yükünü indirdi
Rüzgarlarla dört bir yana dağıldı

Fırtınalarda, şimşeklerle dövüldü;
Yaşamın kırılğan özü:
Kim bilir kaç çağ boyunca
Okyanustan hayat buldu cesur yürekler
Ve gemisiydi fırtınalar yaradılışın:
O gündür belki içimize işlediği
Bir dev dalganın ardından gelen serin bir huzurun,
Bir amaç uğruna savaştıktan sonra gökyüzünden üstümüze inen,
Sarılıp sarmalayan ve gücüyle bizi yücelten gururumuzun,
kılıcımızı yukarı kaldırdığımızda alevden bir bayrak gibi hep ileriye doğru dalgalanan
ruhumuzun...

Yaradılışın örsünde, yıldırımlarla dövülmüş sevgi ve aşk
Fırtınalarla sürüklenmiş, taşınmış
Can özümüz gibi içimize kazınmış
Bizimle hayat bulmuş...
Kimi zaman ruhumuzun kayıplığında sükunete bürünmüş
Kimi zaman ise sonsuz bir coşkuyla çağlamış
O bir nehir gibi durdurulamazken, kimi zaman bir sem olup içimize akmış,
Hüzünlü bir sonbahar ağacının dalları bizi katlamışken....

Oysa ki gemisidir fırtınalar yaradılışın
Oradan oraya sürükler bizi
Bir nevi kaçıştır, kurtuluştur ve unutuluştur;
Yükselirken göğün buyurgan ve vurdumduymaz tahtına
İçimizde sızlayıp duran zerrecikler
Hatırlatıp dursalarda bize acıyı:
Anılar öyle küçülür ki;
Kaybolur o an mazi,
Ve sunulurken sana var olamayan, gümüşten bir taç,
yaşanmış ne varsa karışır kainata:
Bir garip gemi gibi, akıp gider fırtınalarla...

Ozan Oğuz

Gece

Dans ediyordu ateşin çevresinde
Güçlü esen bir rüzgar gibi
Kıvrımlarından dolaşıp süzülüyordu teri
Karışıyordu alevlere
Denizin mavisıyla birleşiyordu gözleri
Ve uzak bir denizin yankıları vardı sesinde
Saçları dalga dalga karışıyordu geceye

Gecenin mağrur gözleri
Kızıl bir kadeh eşliğinde
Beyaz bir düşe bakıyordu
Sürreal bir an esnasında
Zaman eğilip bükülüyordu
Ve bir iççekiş ile duruyordu
Vuruyordu kendini sahile

Bir esinti geliyordu denizden;
Ay ışığının her vuruşunda...
Dağıtıyordu pusu;
Bir berraklık anında...
Gülümsemesine yıldızlar eşlik ediyordu
Parıldayan gözlerinde düşler seriliyordu,
Uzaklaşıyordu sahilden kayan bir yıldız gibi
Ve unutulmayan bir veda bırakıyordu geceye

Ozan Oğuz

Gece Düşleri

Bir adam düşlüyor yeşil kırları ve nehirleri
Gecede esen rüzgar alıp götürüyor kederi
Bir an olsa da mutluluğu düşlüyor
Ulaşamasa da ona
Ve dalıyor uykuya

Ve sabah uyandığında
Keder kapıdan içeri giriveriyor
Düşlerinden eser yokken
Sessizlik içinde boğuluyor gözyaşlarına

Geçmesini bekliyor saatlerin
Geriye sayıyor gece düşleri için
Zincirlenmiş dünyasında
Düşlerde buluyor özgürlüğü

Gece rüzgarı şehrin seslerini yumuşattığında
Yine düşleriye kalıyor başbaşa
Ama yeni bir sabaha uyandığında
Keder yapışıyor yakasına
Ve sözcüklerden daha yüksek sesle konuşuyor
Suskunluğu yerine getirilmemiş vaatlerin

Ozan Oğuz

Gidiyorsun

Gidiyorsun

Gidiyorsun arkana bakarak
Ardında Sensizliği ve sessizliği bırakarak
Gidiyorsun üzülererek ve ağlayarak
Ardında hüznü ve yağmuru bırakarak
Ama bil ki geride bıraktıklarının gözyaşları
Seninkilerden az olmayacak

Gidiyorsun işte istemesen de
Geçmiş özeleyecek olsan da
Geleceğe bakarak
Bekliden senin için gelecek çok parlak
Sen giderken bütün ışıklar sönsen de
Onlar hep senin için yanacak

Yeşil gözlerinle getirmiştin baharı
Çiçekler açmıştı bir bir yeşermişti ağaçlar
Ne güzeldi yağın ılık yağmurlar

Yaz seninle geçmişti
İçin kadar sıcak
Ve gidiyorsun işte
Şimdi kış başlayacak

Ozan Oğuz

Gitmeliyim

Ne yöne doğru gittiğimi bilmeden
Sürdürüyorum hayatımı;
Başını ve sonunu önemsedem.
Herşeyi şansa bırakıyorum
Peşinden koşmuyorum
Çünkü yoruldum

Acılar sürse de
Katlanmayı deniyorum:
Kimsenin alacağı bir şey kalmasın diye
Ve bu bir hoşça kal oluyor
Ve sanki umursamıyormuşum gibi gözüküyor

Aslında öyle ihtiyacım var ki ona
Onsuz güneşim öyle uzakta ki
Karanlık yavaşça solarken bile
Hiç kaybolmuyor
Ve önümü göremiyorum
Öyle ulaşılmaz geliyor ki...

O yokken suskunum
Düşlerim yok, uykusuzum...
Yokluğun içinde bir varlık yaratmaya çalışıyorum
Küçük şeylerden mutlu olmaya çabalıyorum,
Ama öyle büyük ki mutsuzluğum:
Tatmin olamıyorum hiçbir şeyden
Öyle bir düşüş ki bu...
Kurtulamıyorum karanlık düşüncelerden
Ve boşluğunda kayboluyorum

Bu değişimi kabullenmeliyim
Acıyı azaltmak için
Yağmurdan kaçmalıyım
Ve arkamda bırakıp herşeyi gitmeliyim
İhtiyacım olduğunda yanımda olabilecek biriyle
Kendi güneşimi yaratmalıyım
Ve aşkımı o karanlığa gömmeliyim
Çok zor ama gitmeliyim

Ozan Oğuz

Gökkuşağının ötesinde

Anılar dinleniyor zihnimde
Kalbimin günbatımını gölgelemekte
Özlemini çektiğim bir düş
Ruhumu barış içinde iç çektirmekte
Ve gitmeyi arzu ediyorum
Özlediğim o büyülü yere

Gök kuşağına erişmeye çalışmak gibi
İsteklerime ulaşmak
Doğrulamaya uğraşırken ben
Bir bakıyorum öyle uzaklaşmışlar ki
Kaybolmuş gök kuşağı
Ve karanlık sarmış yine etrafı

O aydınlıkta uyuyor
Kuşların cıvıltısı
Ve ormanın sesi
Masum yüzü ve güzelliği
Gözlerinde güneş ışığı olan
Ve ay ışığında ağlayan o kız
Unutturuyor bana kederi

Sonra hilalin ninnisini duyuyorum
Ve içimi kaplıyor bir aydınlık
Karanlıktan kurtulmuş olmalıyım
Ve deniyorum
Ama gece ve sessiz su
Hala çok karanlık

Ozan Oğuz

Gölgeler

Umursadığını biliyorum
Adın düşmüyor dilimden
Haykırıyorum özlem duyarak
Tekrar tekrar; feryat feryat

Gece olduğunda
Gün doğumunu beklemek istemiyorum
Ruhsal bir çöküşle gelen
Hüzünün habercisi oluyor yıldızların parıltısı
Öyle bir ışık ki içimi delen
Ta ki yatıştırana kadar ruhumu güneşin doğması

Bulanık yüzün, boş bakışların
Gölgemde süzülen hatıraların
Soğukta tenimi dondurur
Hatıraları dokunuşların

Gözlerim takılır portrene
O eski düşüncelerimize
Saatler susatır ve güneş doğar
Dalmışken karanlık hayallere

Birbirimizi bulamadığımız duvarların arasında
Aşmalıyız gölgeleri, yürümeliyiz sonun çayırlarında
Ancak onları aşabilirsek çekilecek aramızdan
Ölümsüz siyah gölgeler
Ve ışığı bulacağız
Ama bize acı veremeyecek artık
Gölgeler olmadığında

Ozan Oğuz

Güneş

Eşitlik ararken evrenin her bir karışında
Sonuçsuz örüntüler içinde kaldım
Yokluğun denklemlerinden beni kurtardın
Gözlerinin içinde bilinmeyen bir deniz; her zaman farklı:
Bugüne kadar tüm bilinen kuralları yıkan...
Öngörülemeyen ve sıradan olmayan:
İçimde fırtınalar koparıırken huşu içinde dalgalanan...

Karanlıkları yırtıyor beyaz ışıldayan kanatları:
Ay gibi; puslu akşamıma doğarken o,
Şarabın buğusunda dağılırken keder,
Gelip geçen her acıyı unutturken ben:
Güzel sesi naifçe çınlatıyor kulaklarımı
Gökten sıyrılan kızılığında güneşin;
İçimi titretirken ılık nefesi...
Çalıyor, yanıbaşımda duyulan en güzel şarkı...
Sonsuzluğa taşırken bizi gecenin güçlü kanatları...

Dalgaların sesinden çalınıyor notalar...
Ay ışığı karışırken hafif esen rüzgarlarla
Gece kadar güzelken güneşi içinde saklıyor.
Sıcak ellerine bir dokunsam çıkar kıvılcımlar;
Ardından içimin yanıışlarını söndüren alevler harlar...
Bu gece olmaz; kaybetmeye katlanamam:
Onu bulmuşken hatıralara bırakamam,
Ta ki hep bir oluncaya kadar.

Ozan Oğuz

Güneşin Kızı

Aydınlık günler geçti
Her yaz güneş doğardı erkenden
Ama artık bitti
Uzun bir kış var önümde
Atlatması zor bugünleri

Sen o baharlarda, yazlarda kaldın
Güneşle beraber sen de kayboldun
Bu soğuk kışlarda yalnızım
Ve senin sıcaklığını ararım
Geçirdiğimiz o sıcak günleri

Çok çok önceleri sevmiştim seni
Ve hala seviyorum
Belki de senin için yaşıyorum
Her an ve şimdi
Bu duvar yıkılsa da
Güneşi görsem diyorum
Ve bana geri getirse seni

Ozan Oğuz

Güzellik perisi

Hayallerimde kanatlandırđım
Uçsuz bucaksız maviliklerde uçan
Ve beraberinde beni sürükleyen
Ulaşılmaz bir yere doğru
Düşlerimi doyumsuz kılan
Güzellik perisi

Ger eğim olabilsen
Sana ulaşabilsem
Bir hayat boyu
Benim olabilsen
Bir daha hayal kurar mıyım?

Yoksa bu sadece bir hayal mi?
Yoksa sen mi hayalsin?
Seni çok mu büyüttüm ben?
Bir bilebilsem
O güzellik perisi sen misin?

Ozan Oğuz

Hayal

Karanlık çöktüğünde
Bulutlar kaybolduğunda
Gece rüzgarları şehrin seslerini yumuşattığında
Gözlerinin parlaklığındaki yıldızlara bakıyorum
Ve hayal kuruyorum

Deniz kenarında dalgalar kıyıya vururken
Köpüklerin içinde hayali seyrederken
Kayboluyor hayal
Ve yağmur düşmeye başlıyor
Altın şafağın yanına

Sonra bir kuş yükseliyor önümden
Göğe geçiyor geçip sisin içinden
Ben de onunla yükselmek istiyorum
Ve sana merhaba demek pencereden

Ama gece rüzgarları öldü
Soğuk güneş ışığı geçti üzerinden

Ozan Oğuz

Hayal 2

Sen ve onlar
Bambaşkaydın, apayrıydın
Gözyaşların düşerken kirpiklerinden
Gözlerinin yansıması geçerdi içimden
Düşler birikirdi içime
Geceleri taşardı
Ve uyumamaya çalışırdım
Hayalini görebilmek için
Seni düşündükçe iççekerdim derinden

Denizin içinden gelmiş gibiydin
O derin sessizliği dinlerken
Sadece seni görebilirdim
Bulanık mavisinde denizin

Akşamüstü serin rüzgarda
Geçen gemileri izlerken
Sıcak hayallerim giderdi peşinden
Seni de sürüklerdim
Uzaklara giderdik
Sadece ikimiz
Onlar olmazdı, başkaları
Ve adaya vardığımızda
Anlardım ki orası cennetti
Göç edip dururduk kuşlar misali

Henüz bilmiyorum hayal misin,
Veya gerçek olabilir misin?
Hayallerim gerçeklerim olabilecek mi?
Yoksa o hayal sen misin?

Ozan Oğuz

Hayal et...

Bilmek çok güzel olurdu
Nerede olduğunu
Evrenin nasıl var olduğu
Hayaletlerin olup olmadığı
Çok da ilgilendirmiyor beni
Boş vermeyi öğrendim bunları
Ama boş veremiyorum bazı şeyleri
Boş veremiyorum seni

İçimde kayıp duygular
İncitıyor beni
Ve kayboluyor zamanla
Senin de kaybolup gittiğin gibi
Hayaletler gibi
Ama onlar hiç var olmamıştı ki...

Ve bu beni eskitiyor
Geçmişle bir hesaplaşma içindeyim
Bilinmez sebepleri bilmek isterdim
Senle konuşmaya ihtiyacım var
Tek yolum nerede olduğunu bilmem
Sence hak etmiyor muyum sebepleri bilmeyi
Bir düşün, hayal et geçirdiğimiz o günleri
Sence ben bunları hak etmişmiydim ki?

Ozan Oğuz

Hayalim yeşil

Beyazım hiç bu kadar beyaz olmamıştı
Bu kadar saf ve temiz
Başlarda o kadar beyazdı ki her şey
Bütün ışıklardan daha güçlü
Ve en az yıldızlar kadar parlak
Bilemezdin zamanla her şeyin kararacağını

Ve sonra öylesine karardı ki dünyam
Yolumu bulamaz oldum, önümü göremez
Boşluklarda dolanıp durdum
Düşünceler zifiri karanlık
Sana ulaşamadım ve kayboldum
Ama birazcık da olsa var hala umudum

Düşlerim nerede?
Kayboldu acıtan gerçeklerle
Kayboldu umudumu zayıflatan karanlıkta
Ve sessizlikte sesini duyamadığım
Duyulmuyor atışları kalbimin
Ve soluk alamayışlarım
Nefesimi tuttuğumdandı seni görünce
Şimdi aldığım nefes bile
Yetmiyor bana, yaşamama
Soluksuzluğumda kayboluyor yarınlarım

Gözlerinde ki uzak mesafe
Uzak bakışların
Yetmiyor seni aklımdan silmeme
Ve yeşilim hiç bu kadar yeşil olmamıştı
Gözlerine baktığımdam bu yana
Ve hala aynı yeşil
Takılıp kaldım gözlerinde
Yetmiyor yaptığın hiçbir şey
Bunu değiştirmeye

Ve yeşil yeşil baktığında
Zümrüt yeşili hayaller sarıyor
Her bir yanıma
Dedim ya yeşilim hiç bu kadar yeşil olmamıştı
Seni gördüğümde bu yana
Bir görebilsen beni, bir olsan yanımda
Yeşile döner en karanlık rengim
Ama olmayacak belli ki
Yemyeşil hayallerim hüznünüm doruklarında
Acıtacak canımı,
Sonbaharda dökülecek yapraklarım
Solmuş yeşilleri, ama hala aynı yeşil olacak
Büyüyecek gözlerin gecelerde
Ve yeşil bir hayal olarak kalacak bakışların
Kolay kolay kaybolmayacak
Sürüp giden karanlığında

Ozan Oğuz

Hayat misali

Parlıyor gözlerin dolunca
Ve akmaya başlıyor yaşlar
Süzülerek yavaşça
İçinde ki özlemlerle birlikte

Gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarıyor
Akan her bir damla yaş
Süzülürken yavaşça
İçinde ki sevinçlerle birlikte

Ve gözlerinden düşen her bir damla
Bir anlam taşıyor
Gülerken veya ağlarken
Mutluyken veya mutsuzken
Süzülürken hayat misali
Bu da seni sevmeme neden oluyor
Ve mutlu oluyorum
Seninle birlikte...

Ozan Oğuz

Hayata Yeniden Gelmek

Hiçbir şey olduğu gibi değil
Onca gürültünün arasında sessizlik var
Onca ışığın arasında karanlık
Zaman geçmek bilmezken eskiden
Penceremden kayıp gidiyor yıllar

Kimsenin ne dediği önemli değil artık
Veya ne yaptığı?
Duymuyorum ve görmüyorum
Zaman durdu şu an sanki
Artık geçmişti öldürüp,
hayata yeniden gelmenin zamanı geldi

Dışarıda yağmur düşerkenken,
Yavaşça ve karanlık
Karanlık düşüncelerimin arasından kendimi toparlayıp
Çıkmaya çalışıyorum
Ve doğacak güneşe kendimi hazırlamaya

Ve bu sessizliğin arasında
Biliyorum ki bekleyiş başladı
Başlangıcı kaçırırsam
Bir daha toplanabilirmiyim bilmiyorum
Belkide bir son olur bu
Elveda bile diyemeden sana

Ama yine de kaybetmemim zamanı değil
Beni tek ayakta tutan tek şey olan umudumu.
Seni kazanmak
Ve yolumu bulmak için bu:
Düşüncelerim ve zamanın kaybolmuşluğundan kurtulup
Hayata yeniden gelmenin zamanı

Ozan Oğuz

Haykırış

Hayatın acılı ritmi
Vuruyor kalbime
Acıtıyor canımı
Her soluk alışta
Daha da iniyor derine

Sonra yine bir heyecan başlıyor
Ritim yükseliyor
Her şey iyiye gidiyor sanki
Ama bir anda sonbahar'ın gelişi gibi
Soluyor hayat
yeniden bitiyor içimde filizlenen duygular
Ve acı başlıyor yeniden

Diyorum kendime
Cehennem bu hissettiğim olmalı
Büyüyen karanlık hapsediyor beni
Tükeniyor umudum, kendi içimde hapsoluyor
Ve içimden haykırıyorum
Yeter artık bu hayat sona ermeli
Artık bu hüznü yakarış bitmeli

Ozan Oğuz

Haziran

Gecenin yarısı serin bir esinti
Sabahın hafif ayazını hatırlatıyordu
Sanki ay kızıl bir kadehin içindeydi
Hafifçe parıldarken sıyrılıp puslu gökten...
Bir yandan anımsatıyordu;
Bir yandan ise acıyı dindiriyordu:
Tuz basar gibi derin bir yaraya kavuruyordu
Ama nihayetinde de iyileştiriyordu

Naif karşılayışıydı serin bir sabahın
Baharın sükunetiyle usulca gelen yazı
Haziran öncesi rüzgarları dindiren bir huşu ile
Dingin bir bekleyiştı coşku dolu baharın ertesinde...

Şekeri elinden alınmış bir çocuk gibi
Masumane bir bakış ile bir anlam ararken
Göğe baktı ve soracak bir soru bulamadı
Ki cevaplar gizliken bir bilinmezliğin içinde
Kırılgan varoluştaki dalgalanan birer uçurtma misali
Çok yüksekteyken ve göremediğimiz bir el ipi tutarken
Derin boşluklar tüm sesleri kaybederken
Bulduğum oydu engin bir denizin yamacında
Fırtınada açmış bir çiçeğin koynunda.
Ve incilerle çevrilmiş bir döşegın ortasında

Ve yokluğunda...
Sanki ay kızıl bir kadehin içindeydi
Etrafı eflatun bir hüznün ile çevrilmişti
Sisin üzerine çöktüğü bir bataklıkta duruyordu
Ve saf sevgi ile naifçe ve sessizce gülümsüyordu
Deniz ve rüzgarlar önünde boyun eğerken
Herşey ona ait iken...

Gözlerimin önü belirsiz yağmurların örttüğü pencere gibi fluydu
Tek gördüğüm oydu kayan bir yıldızcasına uzaklaşırken,
Oysa ben sadece bir şair idim onun evreninde:
Saçlarından dizilmiş dalgalar, umutlu bir yoldu benim için...
Elimde çelikten kürekler ile, bitmek tükenmeyen bir güç ve özlem ile,
Yılların mesafesini aşmışken ve aşacakken,
Yokluğu sert bir tokat bir çarptı yüzümde,
Ve hatıraların saklı olduğu tüm seslenişler parçalandı sükunetinde

Ozan Oğuz

Hiç bir sebep yokken

Yine güneşli bir gün
Onca karanlık günlerin ardından
Yine umutsuzluğun ardından
Umudun tekrar başladığı
Sonuçların o kadar da önemli olmadığı
Sebepsiz bir gün
Umudun bir sebebi olmadığı

Ve her güneşli gün gibi bugün de
Gözlerimi açtığımda gözümün önüne geldiği.
Ve güneş ışıklarının beni yükselmeye davet ettiği
Ve sebepsiz bir umut verdiği bir gün

Ve hiçbir şey sebep değil
Elle tutulacak bir şey yokken
Bir şeyler yok olup gitmiyor içimden
Yeniden başlamaya cesaretlendiriyor beni
Bitişe kadar devam etmeye zorluyor tekrardan
Her umudumun olduğu gün gibi

Yoklukta varlığı aramak gibi
Sevgisizliğinde sevgiyi
Ölmekte yaşamayı aramak gibi
Bu da sebepsiz biliyorum

Her gün yeni bir intihar gerçekleşede
Hiçbir sebep olmasada yeniden başlamaya
Ondan vazgeçmek için ise pek çok sebep olsada
Daha çok sebepsiz yere sebep aracağız
Sonuçlar kesin olana dek
Bu sebepsiz umut bitmedikçe
Kalbimizin attığı her anda...

Ozan Oğuz

Hiç Düşünmemiştim

Gün ağırıyor
Güneş henüz doğmadı
Ama biliyorum doğacağını
Sanki her şey yeniden doğacakmış gibi
Bir umut var içimde
Sanki her şey değişecekmiş gibi

Seni düşünüyorum
Onca zaman geri gelecekmiş gibi
Bütün hüznün ve bütün yıllar akıp gidiyor üzerimden
Sadece ümit var içimde

Ama ben hiç düşünmemiştim ki
Gözlerindeki ışığı kaybedeceğini...

Ozan Oğuz

Hoşça kal

Bunun bir veda olmamasını umut ediyorum
Kısa zaman içinde bir çok hata yaptım biliyorum
Bu belki de bardağı taşıran son damla olacak
Evet yanlış yaptım,
Seni düşünüp dururken
Neyin doğru neyin yanlış olduğunu önemsemedim
Ve çekiyorum işte cezasını, yeterince de dersimi aldım

Beni nasıl hatırlayacağını bilmiyorum
Bu bir hoşçakalsa eğer hep şiirlerimde olacaksın
Ütanmasam ağlayacağım yazarken
Üzüntüm bu şekilde hatırlanmak
Senin gözünde küçük düşmek
Ben kendi dünyamda sıkışıp kalmışken
Yanımda yoksun
Ve tek başınayım

Şu an moralimi düzeltecek
Ve sıkıntımı hafifletecek
Tek kişi sensin
Tek ihtiyacım olan
Ama ben senin için
Hiçbir şey ifade etmiyorum galiba
Ve canımı acıtanda bu
İhtiyacım var senle konuşmaya
Ama çok uzaksın bana
Gelirsin diye umut ediyorum ama yoksun
Bu bir hoşça kal da olsa diyebilmek isterdim.
Kara bulutlar dolaşırken etrafımda,
Görebilmek istediğim sadece sensin
Ben burdayım çok yakınında
Ya sen neredesin?

Ozan Oğuz

Hoşçakal

Yaklaşıyor
Çok az kaldı
Bir başlangıç mı?
Yoksa bir son mu?
Ben de bilmiyorum
Derin sessizliğe hapsolmuş çığlıkları
Duyacaksın o gece
Yarıp geçecek sessizliği
Yırtacak karanlığı
Ya da karanlıkla son bulacak

Ya hiç olmadığı kadar parlayacak
Gözlerim
Ki çok zor bir ihtimal
Ya da bir ışık sönecek o gece
Gözlerinde
Ve bir daha hiç parlamayacak
Bir yıldız kayacak o gece
Sonsuza kadar sönecek
Işığım son bulacak

Yaşamak her gün acı verirken
Bir daha umut olsun istemiyorum
Boşu boşuna devam etmek
Boş yollarda yürümek
Sonunun nereye çıktığını bilmeden
Her zaman ki gibi çok anlamsız
Çok saçma bu şekilde yaşamayı sürdürmek
Anlamli olan şeyleri kaybetmişken.
Senin önünde harika bir hayat var
Artık benim için alacak bir şey kalmadı
Ve bu bir hoşça kal

Ozan Oğuz

Hoşakal Demeden

Gözlerinde birşeyler var, görüyorum
Yavaşca söyle bana, çekinme
Hissediyorum birşeyler değişiyor içinde
Kendi boğma hüzünlere
Ve ağlama boşuna
Çünkü sen mükemmelsin
Sadece bunun farkında değilsin

Gülüşlerinde hüzünler saklı
Bakişların karamsar
Bir o kadar acı veren
İçime işleyen

Kendine böyle acı çektirme
Seni sevenler var etrafında
Bu sadece ben değilim
Sadece acı çeken de sen değilsin
Kendini haklı görme

Olabilir, sevmiyor olabilirsin
Belki benim hissettiğim başka bir şey
Ama sana ne kadar değer verdiğimi bil
Beni sevmesen bile
Bunları bil istedim
Hoşça kal demeden önce

Ozan Oğuz

Hoşakal diyemem

Hayata uyanamadım bir türlü
Güneşi göremedim
Tek görebildiğim hüzündü
Hoşa kal derken
Zor kazandığım herşeye
Kolayca veda ederken

Bana sırtlarını döndüklerinde
Pişmanlık yoktu gözlerinde
Doğrular yoktu sözerinde
O kadar basitleştirmişlerdi ki bunu
Boşverebiliyorlardı
Geçiftirebiliyorlardı yalanlar ile

Anladım ki ben ölmüştüm
Bu da bir oyundu
Sesimi duymuyorlardı
Beni görmüyorlardı
Ya da kuralları buydu

Ve kendi küllerimden doğmaya çalışırken
Eksik olduğunu farkettiğim şey ruhumdu
Onu bulduğumda ise
Ben olacağım
Bu oyunun baş rolünde

Ama kuralları baştan yazmalıyım
Bu kadar acımasız olamam ki
Bu kadar vurdumduymaz
Boşveremem ki
Bana sevgiyle yaklaşan kimseyi
Çeviremem ki geri
Sırtımı dönemem ona; muhtacken bana
Hoşa kal diyemem ki

Ozan Oğuz

İki Yarım Kalmış İnsan

Birbirimizi tamamlayan iki parça gibiydik
Hayatın bir araya getirdiği
Savrulup yolunu bulmuş
bir daha ayrılmayacak gibi duran
Ve hiçbir şeyden etkilenmeyecek gibi dimdik

Oysa öyle küçük şeyler vardı ki
İçimizde büyüttükçe büyüttük
Onca şeyin ardından yıkılmamış
Sapasağlam dururken
Küçük beyinlerin yarattığı küçük şeylerin
Bizi çürütmesine izin verdik

Sonra bir rüzgar aldı bizi
Ve farklı yerlere savurdu
Bir yaprak gibi süzüldük bilinmezliğe
Ama yolumuzu kaybetmedik

Sadece tek bir şeyin farkına vardık
Bu hayatta bütünlere yer yoktu
Ve biz de asla bütün olarak kalamayacaktık
Ve bir bilinmezliğe, bir bütünsüzlüğe doğru
Yolumuza devam ettik...

Ozan Oğuz

İmkansız

Yakınımdayken öyle uzaksın ki
Oyle acı verici ki
Sana dokunabilirken, yanımdayken
Gözlerindeki aşılmaz mesafeyi görmek
Ve ulaşılmaz olduğunu bilmek

Sensiz yaşamak ise
Bildiklerimin en kötüsü
Senin olmayacağını bilmek...
Sensizlikte boğulmak
Ve sevgisiz yaşamak
Nihayete erememek

O kadar kesin ki herşey
Ulaşılmaz ve olanaksız,
İmkansızı unutamamak
İmkansızlıkta bir yol aramak:

Öylesine hüznölü ve acı verici ki
Senin olmayacağını bile bile
İstemek seni deli gibi...

Ozan Oğuz

Kadın...

Şekillendirilmeye zorlanmış, bağnazlıkla yıpranmış:
Mesafeler araya girmiş ve uzaklaştırılmış
Aşk ve Sevgi...
Geometrik yıkıntılarla delinmiş,
Yırtılmış ve yıkılmış:
Biçimsiz bir enkazın altında kalmış...

Soğuk elleri ayaz gibi vururdu kalbime
İçi sıcacıktı ama gözleri kilitliydi
Bakışlarının aşılmazlığı gizemli tepeler gibiydi
Zirveye ulaşmayı imrendirirdi.

Karlar dokunur dokunmaz erirdi teninde:
Damlalar yavaşça süzülerek
Ulaştırdı sırtından inerek;
o incecik beline...
Takındığın bir maskeydi;
Korumacı bir ifade, gülüşünde:
!Kadın...

Sana içimden söküp bir ayaz bırakıyorum
Bir zamanlar her anımda yaşattığım
Denizin rüzgarlarından aldığım
Ve dalgalarıyla büyüttüğüm...
Dinginliği, sevinci ve huzuru bıraktığım...

Ve seni düşünüyorum yine...
Kadın...
Hoşçakal dalgalanırken derinlerimde
Ve senin...
Dönüşsüz ve yineleyen yollar varken, Derinlerinde...

Ne varsa kalandan, iyi olanı...
Bırakıyorum sana:
Ve umut ediyorum...
Bir gün varışı bulursun diye

Ozan Oğuz

Kapa gözlerini

Kapa o güzel gözlerini
Canımı yakıyor bakışların
İçinde sevgiyle bakmadıkça bana
Kopuyor içimden bir şeyler
Körüklüyor içimde ki ateşi
Tetikliyor beynimi;
Son bir kaza kurşunuyla,
Yok etmek için kendimi...

Hayata yeniden döndüm ve seni gördüm
Tam yeni bir başlangıç için kendimi hazırlamışken
Bir bitişden son anda kendimi kurtarmışken
Hayatıma sen girdin,
beni yeniden mutlu eden bir ilahi varlık gibiydin

Gülüştün öyle sıcaktı ki
Büyülediği beni içinin güzelliği
Bakışların gözümün önüne geldikçe
Deliliklere sürüklüyor beni
Eritiyor içimi
Dinmiyor ateşler içimde
Söndürülemeyen...
Bastıramayan delice bir şey
Haykırıyor kalbim delicesine
Aklım isyanlarda bu belirsizliğe...

O yüzden kapa o güzel gözlerini
Ve bir kerede olsa gör beni...

Ozan Oğuz

Karanlık Şiir

Sürgün olmuşum yokluğunda
Sürü sürü kederler geçiyor içimden
İsterdim ki şiirlerim hep umut dolu olsun
Ve mutluluk olsun içlerinde
Ama içimden yazmak gelmiyor
Güneşimi kapatan bu karanlıkta

İsterdim ki hep renkler olsun şiirlerimde
Rengi olsun umudun, mutluluğun
Mavisi olsun denizin, yeşili olsun gözlerinin
Ama soğuk düşüncelerim tutuklu kalmış karanlıkta

İsterdim ki şiirlerimde
Gülüşler olsun, mutluluk gözyaşları olsun
Güneş gibi sıcak olsun, bulutlar gibi beyaz
Olmuyor, kalemim simsiyah akıyor satırlarıma

Ozan Oğuz

Karanlıkta Gölge Ararken

Siyah saçlarının altında saklanan solgun yüzü
Gözleri gözlerimi alamadığım
Bir çift zifiri..
Ona bakmak bitkin düşüyor beni
Getiriyor rüyalarımın güzünü
İçimi döküyor usul usul
Gösterişsiz ama direnilemez güzelliği

O soluk yüz
Güneşi söndürmeye yetiyor
Gölgelenemiyor
Karanlıkta ışığım oluyor
Ve çektiğim en tatlı acı...
Kurtulmaya cesaret edemediğim...
Yiyip bitirse de beni esrarı
Sonsuzluğu onda aramaya devam ettiğim...

Bu bir sevgi şiiri mi?
Yoksa kaderin sözcükleri mi?
Bi aşk desem fazlası olmalı:
Bir var oluş mücadelesi
Ya da kayboluş matemi...

Var olduğuna emin olduğum tek şey
İçinde soruları olan
fısıltılardan daha sessiz
Ama tüm haykırışlardan daha güçlü
Her şeyi bir yana bırakma isteği

Nasıl ulaşabileceğime dair:
İçimde ki en acı çelişki.

Ozan Oğuz

Karlı bir Gece

Buz tutmuş nehrin kenarında
Yansımanı görüyorum
Bir zamanlar...
Seninle ben burada...
Sesleri duyuyorum;
Neşe içinde seçilebilen
Kalp atışlarını...

Kar yağışı bir güzel olurdu ki gece
Titreyen bedenlerimizle
Ve ıslak kıyafetlerimizle
Güneşin doğuşunu beklerdik.
Ağaçlar gibi olmak isterdim
Üşürken ben...
Soğukta dimdik dururlardı
Bükülmezdi gururlu dalları

Gittiğinden bu yana
Çok zor oldu güçlü görünmek
Eymedim hiç başımı
Ama unutmadım da
Hep içime aktı gözyaşları
Birikti ve alevlendi
Yürürken gecede
Yolumu aydınlattı

Yine kar yağıyor gecede
Yüzü silik, pusun arkasında
Işıklar belli belirsiz
O ise onların da ardında
Çok uzaklarda...

Yaz ve kış gibiyiz onunla
Yaşanmış baharlar var hep aramızda.
Olabilmek için:
Gece süzülebilmek için
Konabilmek için yavaşça omzuna
Akabilmek için yüzünden
Ve Sıcak teninde erirken
Nefesini hissedebilmek için
Kışı bekleyemem öylece:

Güneş olup işleyebilecekken içine
Dokunabilecekken nemli tenine
Rüzgar olup sarabilecekken incecik belini
Beraber yaz olabilecekken;
Bir olabilecekken biz
Şu an ve burada;
Ya şimdi ya da asla.

Ozan Oğuz

Kavuşma

Süzölüyor hüzünden demi gökyüzünün
Saf bir sevinç belirirken,
Denizin rüzgarlarla okşadığı yüzünde:
Ve o bir anlığına olsa da ona ait.

Gitgide kızılılaşan güneş
Bir çığırkan gibi topluyor herkesi
Göğün altında ve üstünde ki dokuzar katı,
Kışkandıran o güzelliği görmeye...

Kimseye ait olmamalı,
Seyrine doyum olunmayan o çehre!

Ve ben!
Ateşten bir taht olsa da oturacağım kavuşmanın evvelinde...
Yorgun kalbimde hüznün ve acı olsa da;
Yeğdir bitmek bilmeyen kedere...

Unutmamak için yaşanılanları
Tacıma karaları bağlayacağım;
Denizlere sevdalıyken ben...
Ve uykuya dalacağım karanlık çöktüğünde

Gözlerin parlayacak saflığında sevginin
Bir rüya gibi süzüleceksin ağırlığından hakikatin...
Kavuşurken denize; bir masalda ki gibi mutlu,
Dalgalar arındıracak ruhundaki boşluğu

Karanlık sendelerken gün gibi doğacaksın
Ve sen süregelecek tek aydınlık olacaksın...

Ozan Oğuz

Kaybolacağım

Bitişidir yağmurun açışı güneşin
Ve gözlerine bakamıyorum puslu havadan
Gözlerin başlangıcı olan güneşimin
Ve sonradan bitişi olan umudumun
Başı ve sonu olan mutluluğumun

Elimde ışık tutmak zor yağmura karşı
Bulutları dağıtmak zor içimdekilerle
Soluk almak zor sensizlikte
Bir tek bastırılmış bir aşkı
Görebiliyorum gözlerinde

Hiçbir şeyi bilemeyiz
Sonsuza dek sürüp süremeyeceğini
herşey değişir ve de hisler...
Garantisi yok anlamını yitirmeyeceğinin
Anlamının içimize işleyip, bizlerin değişmeyeceğinin

Korkuların hala varken
Gölgelerden kurtulamamışken
Elimde ışık tutmaya devam edeceğim
Ve yürümeye yağmurda
Bu her ne kadar zor olsa da

Ve o ışık sönünce
Bir daha ben olmayacağım
Çıkacağım hayatından
Ve gecenin gölgelerine karışıp
Kaybolacağım karanlıkta

Ozan Oğuz

Kayıp

Çölde esen serin bir rüzgar gibiydin
Yüzüme güneş acımasızca vururken
Nefes bile alamazken
Beni rahatlatan sendin

Soğuk çöl gecelerinde
Yıldızlardı hayallerime şekil veren
Onları dolduran ise sendin
Ve sen vardın içinde hepsinin

Güneş dönerken kahverengiye
Fırtınada kum dolarken gözlerime
Ben neredeyim böyle derken?
Bir haykırıştın içimde sen

Ve zorluklara aldırmayıp devam ettim
Yolumu kaybetsemde
Zaten kaçış olmayan bu çöle senin için girmiştin
Ulaşmak istediğim de sendin

İzin ver sana ulaşmama
Bir yol göster bana
Gözlerim göremezken
Kararırken baktığım her şey
Bir ışık tut bana

Nasıl dönebilirim ki sensiz
Çıktım bir kere bu yola
Korkuları çoktan geçtim
Aştım yılların denizlerini
Ve sonunda takıldım burada

Bulamadım iz bırakmadan geçtiğin yolları
Nasıl bulabilirim ki
Duyduğum hiçbir sözden anlam çıkaramazken
Böylesine kapalıyken kapılar
Gel de boz bu fırtınalar sonrası sessizliği
Gel de artık sona erdir bu kayıplığı

Ozan Oğuz

Kayıp Şehir

Kayıplıklarında ruhumun
Bir şehir gizli uğramadığı kimsenin
Kırık dökük harabelerde
Terkedilmişliğin acısı gizli
Sahipsiz ve unutulmuş
Yalnız ve yorgun
Ve parçalanmış, kalbim gibi

Hayallerimde hayat verdiğim
Seni aradığım ama bulamadığım
Bu şehirde gizli yalnızlığım
Bu şehir artık benim için kayıp
Ve ben de onda kayıbım
Senin olmadığın gibi
Ben de yokluğunda kayıbım
Sen dönsen bile
Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak
Sadece kayıp duvarlarda sararmış
bir resim olarak kalacak
Ve sonsuza dek bu şehirde
Tutsak olacak aşkım

Ozan Oğuz

Kayıp Yıldız

Artık anladım
Ne kadar küçük şeyleri büyüttüğümü
Başlangıcında çok zor gelmiyordu
Ama bitişinde acıyı taşımakta zorlanıyorum
Çünkü artık anladım
Olmayacak bunun geri dönüşü

Onu unuttum sanmıştım,
Sonra rüyama girdi bir peri gibi
Anladım ki unutamamışım
Bu son hatırlayış olacak
Ve bu acı son bulmayacak
Karanlık azalsa da zaman zaman
Son bulmayacak
Onu unutturmayacak gönül eğlenceleri

Her şey yalanmış anladım
Onun dışında
Kıçı kırık insanlara muhtaçmışım gibi
Bana yaptıklarını hiçe saydım
Ve onları dostum sandım

Şimdi bir başımayım
O artık sadece rüyalarımda
Sessizce esen rüzgar
Hafifçe sallanan ağaçlar
Ve bir ışık vuruyor hafifçe
Başına gözlerimi astığım pencereme

İlk bahar da mutlu ağaç dalları
Yeşerir yaprakları umutların
Açar çiçekler gönüllerde
Ki benim baharım geride kaldı
Yaz ise bana çok uzakta
Kimse istemedi kalmamı

Şimdi ise gün doğumunu bekliyorum
İzliyorum geçişini zamanın
Acımasızca ve yavaşça
Dönmeyeceksin biliyorum

Sen de eksik bir parçam
Yokluğum, kayboluşum olacaksın
Bir yıldız gibi kaybolup gideceksin
Ama acı verse de hep parıldayacaksın
Kalbimin ve zihnimin karanlık köşesinin
Sevgini ve acını tutsak bıraktığın yerinde

Ozan Oğuz

Kederlerin adamı

Dokunamaz, hissedemez
Ve dönmeye cesaret edemez o günlere
Çocukluğunun yaşanmamışlığında ki kara günleri
Hatırlayacaktır; istemese de

Ağlayamaz
Akıtamadığı gözyaşları içinde büyümüştür
Ve onu boğan kederlere dönüşmüştür
O küçük çocuk olmuştur kederlerin adamı

Yüzünde ki derin çizgiler
Saçlarında ki belirgin beyazlar
Yıpranmışlığının izleridir
Hayatın onda bıraktığı tüm izlerin
Ve tatmadığı tüm zevklerin

Elini açıp dua ettiği o günler
Ona hiçbir şey getirmemiştir
Peşini bırakmamıştır kederler
Ve inancını kaybetmiştir

Boşluğun içinde kaybolmuşçasına
Yankılanır derin derin çığlıkları
Kötü kaderine haykırışı
Hala o küçük çocuk vardır içinde
Ne yapsa kurtulamadığı

Kederler içinde boğulmuştur
Kimse anlamaz, duymaz sesini
Görmez yüzünü, acı dolu bakışlarını
Kölelikle geçmiştir onun hayatı
Ve yaşamaya devam eder
Sonunu umut ederek kederlerin adamı

Ozan Oğuz

Kederli Kız

İlk gördüğümde onu öyle uzak hissetmişim ki
Yüzünde acının izleri
Kendini korumaya almıştı
Yanına yaklaşmak öyle zordu ki

Bir anda buluverdim kendimi içinde
Kederli günlerin yankısı vardı sesinde
Gülüşünden bile hissetmek mümkündü
Gözlerinde hiç neşe kıpırtısı olmayan
Kelimelerin anlatmaya kefaretsiz kaldığı
Kendini yok olmuşluktan var eden
O küçük kederli kıızı

Oysaki bizi çeken bir şeyler vardı
Belki de gözyaşlarını geçmişte bırakıp
Hep sızlatacak olsada kalbimizi
Acıyı geride bırakma zamanımız gelmişti

Pusuya yatmış hüznün yükseliyordu gözlerinden
Dalga dalgaydı buğday sarısı saçları
Vuruyordu kıyılarıma acı acı
Hüzünlerin dalgaları

Ölümsüzlüğe gidişti sanki sessizliği
Bunca hüznün arasında mutluluk onu bekliyordu
Mavi gözleri bir okyanustu sanki, ucsuzluktu
Ben hüznünü sevmiştim,
Ve o durdu
Başkasına sözüm var dedi ama ya kalbi
Benim için tek umuttu

Ve şimdi bilemiyorum
Belirsizlik ve hüznün yaşıyor
Omuzlarımda bir yük gibi birikiyor
Çıt çıkmayan sessizlik kaplıyor

İşte böyle bir umut benim ki
Sözlerin önemi yok ama kalbin belki
Umarım bulur mutluluğu
Yaşatmasa da bana
Sonsuza kadar yaşar kendi

Ozan Oğuz

Kırağı

Bulutsuz gökten sıyrılan kızıl bir örtü
Öylece sararken üzerini bir esinti ile
Arasından sızan ılık hüzmeleri
Bir nebze de olsa dindirir o an, matemini...

Duvarların arasında kara delikler;
Hiçbirisi de kaçış yolu değil
Arar gözler denizi uzak gölgelerde
Bir bayrak dalgalanırken uzaktaki bir gemide...

Rüzgar götürürdü uzaklara, esen aklımızı
Gerçekleşebilir ihtimaller süslerdi rüyalarımızı
Bir hayalden kopan süzülen bir kağıt
Kuytulara bir yerde bir iz bırakırdı.

Göklerde uçarken kuşlar tutsaklıktan bihaber
Kafeslere alındılar, gösterişli tuzaklarla
Bilinmez diyarlara dek uçacaklardı oysa
İlk çiğ tanesi düşmeye başladığında,

Mesafeler küçülür zamanla, zamanda.
Uzaklarda aradığını bulsan da yanıbaşında...
Sarı sayfalar gün gibi parlar, okuyamazsın;
Ve tenini ateş gibi yakar, dokunamazsın!

Donar ardından, görüşün, karşılayışında güzün:
Bitişinde bir daha gelmeyecek bir yazın
Düşmeden kırağı, gün belli belirsiz batarken,
Bir rüzgar alır götürür yarını, ötesine kızılın...

Ozan Oğuz

Kurtar beni

Neredesin bu gece?
Hiçbir zaman olmadın ki
Düşümde yıldızların aydınlattığı cennet bahçesinde
Ama yine seni belkiyor olacağım
Eğer gelersen
Takıntılarım dönüşecek özgürlüğe
Sen de tutukluluğum dönüşecek tutkulu bir aşka
Ve hapsolmuşluğum son bulacak bu gecede

Ben hala senin alevinde yanarken
Zamansız anlamlar değişirken
Solarken çiçekleri cennetimin
Yıldızların ışığı sadece parlak bir kandırmacayken
Bir anda çıkıp gelsen
Ve kurtarsan beni bu cehennemden

Ozan Oğuz

Kutsanmış

Bulutlardan kıyafetini giymiş
Tüy gibi hafifletmek istemiş.
Güneşten parçalanan tahtına oturmuş
Yüksek alemlerden gelen terlikli keşişler yüklenmiş
Taşımışlar sis içinde dümdüz bir yol boyunca yılmadan
Saçlarının kızılığı günbatımından kopmuş
Göksel ilahiler okunmuş o gelirken

Adanmış bakışlarında tuhafliklar
İleriye uzadıkça uzuyor
Bir zamanlar kalpleri delen simsiyah bakışları
Bir çift göz gözyaşlarının parlattığı
Donuk bir ifade, yarım kalan sessiz gülüş
Bembeyaz teni, soğuk ve kaya gibi
Islak saçları dokunulmaz,
gözleri siyah ve zifiri

Bir gün o denize hasretle bakarken
Göge bakıp merakla sorular sorarken
Nasıl olduysa sırra vakıf olmuş
Tacına kuşlar konan o prenses
erimiş; buhar olmuş,
Yağmur olup arafa düşmüş
Tam yolunu bulacakken
Kutsanmış ve de kaybolmuş

Uzun süren acıların ardından
Dinlenmiş ve taşlanmış
Duygulardan arınmış
Dalgaların usulca getirdiği hüznü,
Yerini kutsal bir döngüye bırakmış

Cennetin yeşili, cehennemin kızılığı
Yedi katın yüksekliği, okyanusların derinliği
Şimşeklerin öfkesi, rüzgarların nefesi
Martıgillerin haykırıışları,
gökkubenin kızıl çizgileri
Ne varsa bizden kalanı almış
Ve yerine bir azize bırakmış:

...

Bir gün o denize hasretle bakarken
Göge bakıp merakla sorular sorarken
Nasıl olduysa sırra vakıf olmuş
Tacına kuşlar konan o prenses
erimiş; buhar olmuş,
Yağmur olup arafa düşmüş
Tam yolunu bulacakken
Kutsanmış ve de kaybolmuş...

Ozan Oğuz

Lilith

Kızıl saçları saklıyor o güzel suretini
En güzel melekleri imrendirirken
Özgürlüğe koşmak isteyen bir kısrak gibi asi
Her bir yanından zincire vurulmuş iken

Kaybolmuş masumiyeti
Kendisine zulüm gördüğünün ötesinde
Çıglıkları bir bıçak gibi kesilmiş
Ulaşacakken sonsuz evrene

Çelik gibi bakışlarının önünde
Dağlar eğilip bükülüyor erircesine
Boynunu bükerken dalgalar huşu içinde deniz
O öylece dururken sisin içinde
Yeryüzünde son vereceği nefesin öncesinde:

Aslında buraya nasıl geldim bilmiyorum;
Soğuk rüzgar Lilith'in nefesi gibi vuruyordu yüzüme.
Uğruna cenneti feda ettiğim.
Gözlerinin yeşilinin kuytulukları unutturdu bana göktekileri...
Ve birden oluverdi kaybedişim:
Kızıl saçları göğü boyadığında
Çoktan alevler içinde kalmıştım.
Öyle heybetliydi ki karşı koyamazdım
Kulaklarımın çınlamasıyla kafamı avuçlarımın arasına aldım
Sonra sıcaklığı hissettim.
Ve buradayım...

Ozan Oğuz

Martılar

Martılar biliyorlardı
Ve yankı olan ötüşlerinde anlatmak istiyorlardı
Ve de haykırmak;
Sonsuzlukta dolaşırdı fısıltıları

Martılar biliyordu
Sadece zaman zaman hatırlıyordu
Ama onlar biliyorlardı
Ve onların yakarışlarından anlaşılıyordu ki
Belki de bilinmezlik daha iyiydi
Bilemezdik yine de ..
Bir yanda korku;
Bir yanda bir istek:
Cezbedici

Onlar havada suzulurlardı
Ardından özgürce kanatlarını cirparlardı
Hatırlamazken

Hatırladıklarında ise yakarışlar başlardı
Ürkütücü gelselerde
Bir yandan da huzur verirlerdi

Onlar denizi severlerdi
Hala seviyorlar:
Fazla uzak kalamazlar
Denize söylerler dertlerini
Göğe doğru yakarırlar

Bir bilebilseydik:
Onları anlayabilseydik
Belki hiçbirseyin anlamı kalmazdı
Belki de sınıksız sarılırdık sevdiğimize ve onu bırakmazdık hiç
Belki de feda ederdik kendimizi kurtuluşu için

Ve yankı olan ötüşlerinde
Sınır yoktu
İlerlerdi zamanda ileri ve geri
Dolaşırdı sonsuzlukta fısıltıları
Süzülürcesine
Ama şimşek kadar hızlı.
Bir aşağı ve de bir yukarı...

Ozan Oğuz

Mavi Rüya

Mavidir özgürlüğün rengi
Deniz mavi, gökyüzü mavi
İnsana uçsuz bucaksız görünen her şey mavi
Gözlerin ki mavi; seni ulaşılmaz hissetmeme neden oluyor

Güzelliğın beni korkutuyor
Saçlarını havalandıran rüzgar
Seni benden alıp götürcekmiş gibi geliyor
Ama sadece tenini yalayıp geçiyor

Gölüşün beni mutlu ediyor
Bakişın beni başka bir dünyaya yolluyor
Sadece ikimizin olduğı
Masmavi bir dünyaya

Ben orada kalmak istiyorum ama sesinle uyanıyorum
Meğır rüyaymış diyorum ve elini sımsıkı tutuyorum
Yanımdasın ya o da bana yetiyor
Ve senle olmaya doyamıyorum

Bu rüya hiç bitmesin diyorum
Ve hep senle olmayı diliyorum
Elimi tut korkuyorum; seni alacak diye
Çünkü deli bir rüzgar esiyor
Dalgalar aşılıyor kayaları, kıyıya kadar geliyor
Korkuyorum seni çalacak diye

Korkuyorum sensizlikten
Aklım almıyor
Ve bu mavi rüya
Hep sürsün istiyorum

Nuri Ozan OĞUZ 05.10.2003

Ozan Oğuz

Mavilikler

Maviliklerdi sürükleyen beni ardından
Dünün hüznüleri yarının umutları
Hepsi maviydi deniz ve gökyüzü gibi
Maviliklerdi gözyaşlarının şeffaflığında
Beni sana hayran bırakan

Umuttu karanlığın bitmesini beklememin sebebi
Öyle bir umuttu ki vazgeçmeden bekledim seni
Öyle bir umuttu ki ne özlem ne de hüznü
Geçmese de bir türlü bitirmiyor mücadeleyi
Onun rengi de mavi
Tükenmeyen onca şey gibi

Maviliklerin ardında bir yerdesin
Bilmiyorum ama bilmekten daha önemli şeyler var
Hayallerle alevlenen bir aşk bu
Maviliklerin ardında gizlisin
Bir güneş gibisin; doğmayı bekleyen
Asla batmayacaksın
Karanlık kapatamayacak seni
Ve hep yükseleceksin

Yükseleceksin korkusuzca
Kaybetme korkusu olmadan
Umutsuzluğu yok edeceksin
Ağlayacaksın ama mutluluktan
Bulutlar gözyaşların gibi şeffaf olacak
Mavilikleri ardında bırakamayacak
Ve hoşça kal demeyeceksin
Sen benim olmadan

Ozan Oğuz

Meçhul

Gözlerim meçhul
Bu sır perdesinin arasında
Karışır sisli geceye dumanı
İçtiğim sigaraların
Esmeyen bir yaz akşamında

Mutluluk saklı
Ağustos böceklerinin ya da bülbüllerin ötüşünde
Kelebeklerin ve de kuşların kanat çırpışlarında
Karabatağın suya dalışında
Yunusların güneşe doğru kısa süreli yükselişinde
Yakınlarda bir yerlerde;
Şu anda olup da kalmış olan geçmişte

Ayın karanlık yüzünde
Yıldızların ışığında
Sahilde:
Bir yaz akşamında
Esintide:
Rüzgarın kanatlarında

Hayat akıp giderken
Hızla
Bir şelale gibi
Sen ve biz birer su damlası
Nehirde
Akıntıya kapılan ve savrulan
Ama beraberken dağılmayan..

Burada şehirde
Adada değilken
Sanki hapisteyim
Burada sadece duyulmaya çalışan bir sesim
Havaya karışan bir nefes; kafesin içindeki bir Challenger gibiyim;
İzole dünyamda özgür iken ben
Biz olmaktan çok uzağım burada
Uzak olmayı seçtiğim bu kavgada

Dalga seslerinde kaldı mutluluk
Köpüklerde
Kırılan güneş ışığında
Gülüşlerde, şarkılarda ve gözyaşlarında
Martıların yeterince kanat çırttıktan sonra süzülüşlerinde
Ne sende kaldı ne de bende
O anda ve hepsi geçmişte
Bizde...

Ozan Oğuz

Melek

Ben bir zamanlar
İçimde öyle bir yük taşırdım ki
Elveda derken
Senin içinde hüzünden bir deniz
Hüzün benim içinde ki

Kaderle hüznün arasındaki
Sadece inci bir çizgiydi
Ve bir zamandı bize verilen
Acıyı uzaklara götürmek
Ve değişimi kabullenmek için
Öyle zordu ki

Ölümün beni almasını istedim
Ama hayat o kadar fazlasını aldı ki
Ve kabullendiğim şeyi reddetmek zorunda kaldım
Seni düşünmekten ve yeniden görmeyi umut etmekten başka
Elimden bir şey gelmiyordu ki

Sen benim kaderimdin
Yaşayışımın nedeniydin
Nefes alışımın
Ama ben kaderimi toprağa bıraktım
Hüznümün denizini aştım
Kabullendim değişimi

Bir çiçek koydum istirahatgahına
Ölümsüz siyah bir gül
Sonsuzluğa kadar yaşayacak
Donmuş bir hatıra olarak
Kaderimizin son verdiği aşkımız
Bekle beni hüznülü prenses
Sonsuzlukta birleşecek yollarımız

Ozan Oğuz

Melek

Gecemin koyuluğunda
Hüzünlü hayallerimde
Melekler gibi görülemeyen
Tutulamayan, benim olmayan
Umutsuzlukta ve bilinmezlikte
Bir umut gibisin
Oralarda olduğunu bildiğim
Ama bir türlü erişemediğim
Bir meleksin sen
Mutsuzluğumda, mutluluğumda sensin

Ve bir alevsin içimde yanan
Dumanında hayallerimi şekillendirdiğimin
Benim olmayan
Ama sensizliği kabul edemediğimin
Hayalimsin

Sonsuz evrenimde ve hayallerimde
Bana gülen, ışık veren
Cennetin kapısını bana gösteren
Ama cehennemi yaşatan ulaşılmazlığında
Bir meleksin umutsuzluğumda bana umut veren
Yokluğunda bile benimlesin

Gülüşünde cennet saklı benim için
Bakışların kaybolmayan düşlerim
Ve bir meleksin benim için
Mutluluğumda, mutsuzluğumda sensin

Ozan Oğuz

Mesafe

Ruzgar gibi
Yakiniimdan esip gecen
Yuzume vurmadan:

Kizil gokyuzunun altinda
Bir heykel gibi muazzam duruyor
Saclari savrulurken esintide
Dalgaları sanki o kontrol ediyor
Denizlerin sarkisi kafasini icinde
Ve en büyük okyanusu avucunda tutuyor ve dengede
Gozlerinde mesafe asilamaz
Sarsilmaz ve aglamaz
Celik gibi dimdik
Kalbinin icine sigdirmis dunyayi
Ama gozuken tasta bir kapi

Gri siyah ve beyaz
Gorurken dunyayi
Gokyuzune bakmaz mi hic
Kafasini usulca kaldirip?

Ozlemez mi hic,
Gunun aydinlanisini
Ya da
gecenin parlak mavisini?

Icimde Yanilma istegi
Kalici ya da gecici

Ozan Oğuz

Muazzam

Öyle muazzamdı ki:
Kızıllığı havanın
Alev alev, saçlarına vuruyordu
Ve gecenin yeşile çalan sisinde,
o güzel gözleri...
Zümrüt gibi yanıp sönüyordu:

Umutla doluydu gözleri
Bakışları aratmazdı baharın gelişini
Göremezdi ki yolun sonunu
Henüz başlamamışken
Her yol gösterene inanabilirdi

Yağmur veda edercesine dalgalanıyordu
Yapraklar dökülüyordu
Sarmıştı her yanımdan
Ve katlamıştı beni
Hüzünün ağaçlarının dalları
Aldırmamışlıkla izledim yaprakların dökülüşünü

Rengarenk ryalardan kacmiscasına
Duruyordu sisin içinde belirsizce
Hayalde miydim bilmiyordum
Sonra bana doğru gelirken
İşlenmemiş bir taş gibi parıldıyordu.

Bakışlarım siyah bir boşluk oldu
Dolu dolu hüznler içlerinde
Yorgunluk ve durgunluk
Birikmiş sevgi yüreğimde:
Arıyor yoluna astığım gözlerim...
Ona veremedikçe
İçten içten çürütüyor beni

Ve bir tavır takiniyorum duygusuzca
O beni çekerken kendine doğru
Kuytuluklarında kaybolmamak için;
Gözlerimi kaciriyorum
Ama o bilmiyor
Hissiz olduğumu zannediyor:

Beni sessiz zannediyor
Dinlerken onu
Ve huzur bulurken sesinde.
Beni durgun zannediyor
İçimde firtinalar koparken
Ve ben sessizce denizi izlerken
Oradan oraya savrulurken hayaller içinde...

O ise...
Gittiği yere baharı getiriyor
Rengarenk çiçekler gibi
İçinde hüzünleri saklayan
Ama actığında mutluluk veren
Gülüştü düşler olan

Ve o sonsuz göklerin boşluğundan akıyor
Bulutları yarıp geçiyor:
Karanlığın ortasında...
Bir cevher gibi muazzam duruyor,
İhtişamı onu hepsinden ayırıyor:
Işığı kendinden doğan...
Baharları içinde saklayan...

Ozan Oğuz

Mucizeyi beklerken

Yalnızlık musallat olmuş gözlerde
Ten örtüyor gizli bir yarayı
Rüyaları istila etmiş acı
Hayaller içimde ki son kalan umudun kaynağı

Mucizeyi beklerken
Anlıyorum ki bu bekleyiş boşuna
Derin bir önyargı var içimde
Her şey baştan planlanmış sanki
Görmek istemezken nedenleri
Görüyorum zamanın boşuna geçtiğini

Ben ararken mutluluğu
Yeniden başlamak isterken hayata
O elini sallıyor hoşça kal demek için
Evet düşünüyorum karanlık bir çukura
Yere çarpmama ne kadar kaldı bilmeden
Kurtulmak çok zor ruhumu kaybetmişken

Mucizeyi bekliyorum
Elim kolum bağlı
Ne bir hareket var
Ne de cevap veren

Bir anda gelse geri
İçimde ki bu yükten
Kurtarsa beni
Yükselebilirim yeniden belki

Ya da bu düşünüş son bulsun
İzin versin gitmeme
Sonsuza kadar kapatsın gözlerimi
Son bulsun karanlık
Kurtaracaksa beni bu acıdan
Bir avuç toprak kapatsın üzerimi

Ozan Oğuz

Mutluluk şiiri

Güneş Doğmasa bile
Sen doğarsın içime
Dağlar yıkılsa, denize karışsa
Yine de en tepede biz oluruz
Ve bulutlardan ufak damlalar düşer
Geçmişin acılarıdır onlar
Ve geçen günlerde son bulmuştur
Biz onlara bakar dururuz

Ve ölene kadar birlikte olacağız
Aşkim öyle güçlü ki
Acılar büyüttü onu
Güçlendirdi

Ve seni henüz görmedim
Gördüğümde ise hep birlikte olacağız
Geçmiş acıtamayacak canımızı
Hatırlayıp sadece gülümseyeceğiz

Hiçbir para satın alamaz bu mutluluğu
Daha fazla mutsuzluk olmayacak
Çok az kaldı hissediyorum
Işık bizimle olacak
Ve gösterecek yolumuzu
Birlikte tadacağız sonsuz mutluluğu

Güneş doğmasa bile
Sen doğarsın içime
Dağlar yıkılsa, denize karışsa
Yine de en tepede biz oluruz
Ve bulutlardan ufak damlalar düşer
Geçmişin acılarıdır onlar
Ve geçen günlerde son bulmuştur
Biz onlara bakar dururuz

Ozan Oğuz

Ne zaman

Hayırlardan bıktım artık
Kendi egolarını tatmin etmek uğruna
Görmüyorlar mı neleri öldürdüklerini?
Neleri bitirdiklerini?
Ki keşfedebilecekken kendilerini
Belki de mutluluğu

Yavaş yavaş sığlaşıyor duyguları
Yol sonsuz gibi görünüyor
Hissizleşiyor ruhları
Sönüyor alevleri

Kaybolurken gölgeleri
Mantık diye tanımladıkları sonlar
Belirliyor kaderlerini
Sahte bir eşik bu geçtikleri
Hiç mutlu olamayacakları
İzole bir dünya, hayat ve yıllar
Ve hep son bulacak yollar

Öyleyse ne zaman?
Kızıl güneş doğacak?
Ve götüreceğim seni buradan?
Ve sözler iç çekişler olacak?
Sessizliği bozacağız çığlıklarımızla?
Telaşlarımız olmayacak

Sadece kalbimizden konuşacağız?
Aklımız bize fısıldamayacak?
Ve yeni bir başlangıç olacak
Bu yolda ilk adımımız
Sonsuz mutluluğun başı
Ne zaman bitecek
Bu kederli yazgı?

Ozan Oğuz

Nefes

Pencerenin kenarında dışarıyı izlerken
Pusuya yatmış hüznün yükseldikçe
Tuttuğum nefeste sen...
Vermemek için direnirken
Gidişin dağılışım, dağılışın:
Bir nefesin karıştığı gibi havaya
Görünmez oluşun; kaçırdığım anda seni
Bulunmazlığında karanlığın

Gözlerinde kaybolan o şey
Gelip görüşümü bozduğunda
Gördüğümü sandım seni yanımda
Oysa bu başta beni şaşırtsa da
Yokluğunu gösteriyor bana

Karanlık olduğunda yaktığım mumun eriyişi
Onun gibi olmaya imrendiriyor beni
Eriyorum ama bir son yokken ortada
Kayboluyorum çıkışsızlıkta
Ve ruhum çırpınan bir nefes bırakıyor
Elim sana her uzanamadığında...

Ozan Oğuz

Nisan ateşı

Nisan'ın ateşini hissediyorum
Beni benden alıyor
Ama o bir örtünün arkasında gizlenmiş
Yüzünü görebiliyorum sadece
Bilinmezliğin ötesinde
Ve hayali bir set kurmuş önüne
Oysa ki ilersem de uzaklık aynı
Ulaşılmazlığı da getiriyor beraberinde
Aşılacak hiçbir nokta yok
Sıfır noktasından bir başlangıcı işaret ediyor
Geriye gitmek sadece zaman kaybetmek
Ama öyle alıcı ki beni sürüklemekte geçmişe

Yağmur yağıyor
Ve mum ışığı kesiliyor
Yüzünde bir gülümseme
Alay edercesine
Boşluk izliyor
Hoşça kal dercesine
Yüz soluyor ve kayboluyor
Hızlıca koşacakken
Başarısızlıkla duruveriyorum o an
Ve örtünün yok olmasıyla beraber
Durduğu sisin içinden
Kaybolup gidiyor

Ozan Oğuz

Nisan Bulutları

Nisan hiç bitmeyecek gibidir
Yağmur damları yitirirken sesleri
Kara bulutlarla kaplanmışken dünya
Bilemezsin güneşi ne zaman göreceğini
Ve yağmur nadiren yağsada
Bastırır tüm duyguları
Hatırlatır yaşanmışlıkları
Getirir derin sessizliği:

Mayıs'ın karmaşasından önce,
Kara bulutlar açmadan görüşünün ötesini
Dalgalar yükselmeden, deniz hareketlenmeden
Derin derin düşünürsün
İçinde narin bir keder
Duyulmaz sesler:

Hissetmesi zordur sana ait olanı;
Duyguların ardında gizlenir bulutların
İçinde kurur yaşlar göz pınarlarının
O kadar uzun gelir ki...
Sonu olmayan bir Nisan dinlendirir,
Dinginliği yıpratır seni

Gri gökyüzüne bakarsın uzunca:
Mavi olması gerekirken,
Zihninin acıyla dolu vadilerinde gezinirken,
Sonsuz yeşil çayırları hayal edersin.
Ama sonra farkedersin ki güneş parlarsa da
Gökyüzü hala gridir;
Bitmeyen bir Nisan kucaklamışken seni
İçini doldurur hüznü ve sessizliği
Gizlendiği pusu yırtarken güçlü çığlığın
Çoğaldığını farkedersin ve senin olmayanı ararsın;

Nisan hiç bitmeyecek gibi karşılar seni
Ve onunla yaşarsın derin bir sessizliği!

Ozan Oğuz

O da gitti

Sahilde güneşin doğuşunu izledik
Sıcak meltemler eşliğinde
Dalgaların sesi
Bir de onun nefesi

Sıcaktı elleri ellerime değdiğinde
Sadece deniz,gökyüzü ve biz
Serin kumlara uzanmıştık
Sarılmıştık birbirimize

Uyku gözlerimizden akıp gidiyordu
Nasıl da geçiyordu zaman
Sonra yürümeye başladık
Güneş ışığının sıcaklığında
Sahil boyundan

O büyülü gece bitmişti
Artık gitme zamanı gelmişti
Bir kuş gibi özgürdüm sanki
Mavi bulutlara bakarken
Yanımda o varken

Ama her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi
Bu aşkta en sonunda bitti
O da gitti...

Ozan Oğuz

O...

Bir zamanlar hayallerin koşturduğu yeşil çayırlar...
Neredeyse bilinmezlik kadar uzak şimdi.
Hiç görmediğimiz bir resme bakar gibi
Unutulmuş ve üstü örtülü; bir dönemin umudu...
Çorak topraklarda kalan ayak izleri:
Hatıralardaki yeşilin solduğu,
Dayatılan gerçeklerin soldurduğu...

Yaşamak ne için?
Sınırlandırılmış duygular dolanırken
Dünyayı sarmışken yalanlar
Kalpleri kuşatmış karşılıksız yapılanlar
Sevmenin önündeki engeller
Vücudumuza batan dikenler gibi
Yaralarken bizi
Ve kanımız akmazken
Ve öldürmeyen bir zehir damarlarımızda dolaşırken:
Yaşamın son bulmasını arzulatırken

Dönse bir gün çocukluğumuz;
Hayallerimiz ve sevdiğimiz.
Bulutlar yüklense ve boşalsa.
Ve güneşin açısıyla
Masmavi gökyüzünün altında
Her yer yemyeşil olsa
Ve o hep gittiğimiz gizli bahçede
Bulsam onu dere kenarında:
Yaşamın son bulamayacağı
Ve zamanın hükmünün olmadığı
O kutsal ve boyutsuz alanda...

Ardından uyandığımda,
Yok o yanımda...
Açık pencereden baktığımda
Çıplak ağaç dalları karşılıyor beni
Yokluğunda...
Ve sarı bir yaprak içeri süzülüyor
Boşlukta:
Üzerinde bir kaç şu damlası
Nemli yatağın ucunda duruyor.
Ve O...
Bir bulut kadar yakın
Ya da bir yıldız kadar uzak
Belirsiz bir mesafede dururken;
Durgun gölde süzülürcesine ilerleyen
Bir kuğu kadar narin.

Ve o...
Parlayan bir yıldız kadar ihtişamlı
Ve Paradoksları çürüten bir hakikat kadar güçlü!

Ozan Oğuz

Okyanus - Blues

Maviliklerinden çaldığımız hayaller,
Sürüklerdi bizi yukarılara:
Gökle bir iken o...
Güzel bir prenses gibi;
Kimseye ait değilken,
Şarkılar bestelenilirdi
Ve o olurdu içinde başında tacıyla...
Fakat asıl güzellik içindeydi
Sureti hafifçe vururdu dışarıya

Öfkesi bir nefes gibi deliciydi
Dalgaları aşardı boyunu:
Karşısında ne varsa...
Ve bir uğultuyla gelirdi:
Ve yerle bir ederdi
Göge bakıp kaçanlar kurtulurdu
Fırtınaların azabı varken dalgalarında.

Mahalle aralarından, dar sokaklardan
Kurak topraklardan ve taşralardan,
Çıkardı ve toplanırdı tüm efkarlar
Kavuşmanın özlemi ve tutkusuyla

Mavileri anardı kahverengiye bakan gözler
Günbatımında arardı bir yol
Yol boyunca dizilmiş notalardan...
Bir umut yerleşirdi yakın bir güne
Uzadıkça uzardı, bir bulut yükünü indirirken
Gökyüzü ağlarken ve içinde haykırış varken
Ve gelmeyen o güne ağıtlar yakılırdı:

Parlak kahverengi gözleri
Gün doğumundan sıyrılmıştı
Yolda bırakmıştı özlemini
Ve bu bir kabullenişti

İçinde sönen ateş
Maviliklere karışmıştı
Ve dalga dalgaydı saçları
Dağınıktı...
Kalbini bir kalması için kilitlemişti.

Belki de gökyüzüne erişmişti sözleri
İçindeki boşluklara dek uzanırdı
Büsbütün ruhuna ve kalbine dokunurdu
Rüzgar gibi kuvvetli ama şefkatliydi
Ve o maviliklere söz vermişti;
Verecek bir şeyi kalmadığında
Bir daha geri dönmeyecekti.

Ozan Oğuz

Orada mısın (2) ?

Orada mısın hala?
Bilmek çok güzel olurdu
Hayaletler gibi şüpheler zihnimde dolaşırken
Boşvermeyi başaramazken ben
Ve sen bana zarar vermek istemezken
İçimde bir boşluk oluşturduğunu
Biliyorsun değil mi?

Hayallerimin peşinden sürüklediği
İhtiyacım olduğunda yanımda olmayan seni
Düşüncelerimin içinden çıkarabilmek
Kayıp olduğun yerde bulabilmek için
Bilebilseydim ne yapmam gerekli
Denedim ama başaramadım
Keşke gözlerinde ki aşkı görebilseydim
Ama ben senin kaybolmuşluğunda
Yolunu bulduracak biri değilmişim

Bencilliğimi uyuşturdum
Kalbim hüznümün alevlerinde yanarken
Öylece terkettim onu
Ateşine verdim kendimi umutsuzluğun

Zamanla senden kurtulur muyum?
Seni unutur muyum?
Deneyip görmem lazım
Acı üstüne acı çekecek bile olsam.
Ve denedim işte başaramadım
Sana bir türlü yaklaşamadım

Sanırım söyleyecek bir şey kalmadı
Bu beni incitsede,eskitsede
Uzaklaşmak istesemde
Şüphesiz ki kayboldu zaman
Yollar geride kaldı
Önümde ki yollar ise kapalı
Sana ihtiyacım var
Keşke seninle olabilsem

Peki ya nerdesin?
İşte bu tek bilmek istediğim
Orada mısın?
Dönüşü olan bir yerde mi?
Ne güzel olurdu bir bilsem
Yanımda olan sen misin?
Uzaklığı varken düşlerin

Ozan Oğuz

Orada mısın?

Seni arıyorum
Kızıllığında gökyüzünün
Maviliğinde denizin
Parlaklığında güneşin

Seni arıyorum
Islaklığında yağmurun
Serinliğinde rüzgarın
Sıcaklığında gecenin

Sen gittiğinden beri
Her şey öylesine değişti ki
Anlamlar ve hisler
Geceler ve günler
Hayaller...

Belki de tek değişmeyen
Neye ihtiyacım olduğu
Neredesin?
Orada mısın?

Ozan Oğuz

Ölü mum

Ayazda üşümek gibi
Seni düşünmek
Rahatsız bir bekleyiş
Sessiz gülümsemenin ardında
Puslu alacakaranlıkta
Seni aramak:
Sonuçsuz bir çaba

Bir mumun söneceğini
Bile bile onunla
Sonsuz bir yola koyulmak gibiydi
Seni sevmek
Karanlığın geleceğini biliş
Ve o her yeri kuşattığında
Ölü bir mumdan medet ummaktı
Sıkıntılı bir umut:
Umutsuzluk içinde
Çaresiz bir deva

Ozan Oğuz

Ölüm soğuk gelir

Ölüm soğuk gelir
Her veda gibi
Gerçeğe veda etmek
Veya bir rüyadan uyanmak gibi
Veya bir rüyadan uyanıp gerçeğe tanışmak
Bilinmezliğinden içinden gelip
Bilinmezliğe gitmek gibi
Ölüm soğuk gelir,
Ve soğuk gider

Sessiz ve uzun gelir
Nedeni bilinmez
Solup giden hayat gibi
Ama gider ve gelir
Her yeni gün gibi
Geçip gider
Soğuk bir yağmur gibi

Yine güneş açar
Yine gün doğar
Ama geri gelmez
Giden gitmiştir
Ve yola devam eder
Geride kalanlar...

Ozan Oğuz

Ölümsüz Siyah

Umutsuzluğun adı ile anıyorum adını,
Bir iç çekiş oluyor.
Nefesim tükenirken içimde acı
Karanlık içinde ki gözlerin
Hatırlatıyor bana anıları
Işıktan doğuyor gölgem
Ama aşamıyor yıldızları

Güneşi beklerken saatler susuyor
Rahatsız bir bekleyiş bu
Anılar uçuşurken ve geçmiş ruhumu okşarken
Bir an için gerçekten kopuyorum
Ve bir fısıldayışın telaşıyla uyanıyor
Yine acı bu rüyaların sonu

Gözlerim sessiz portrene asılıp kalıyor
Güneş yükselene dek
Kuşların ötüşüyle karanlık hafifliyor içimde
Ama asla kaybolmuyor
Anıyorum ki hep benimle

Ayışığı okşarken yalnız tepeyi
Ayaz okşuyor bedenimi
Özlem okşuyor ruhumu
Görünen tek şey umutsuzluk.
Ve sarıyor her bir yanımla
Hüznün alevleri
Gece ağaçları bilirmişcesine inliyor
Seni ne kadar özlediğimi
Keşke aşabilseydi yıldızları gölgelerimiz
Ve bize ışığı getirebilseydi

Ozan Oğuz

Ölüyorum

Hayal kurarken
Her yeri kaplamıştı mavi
Gözlerimi gölgelendirsende
Görebililiyordum seni

Orada gölgeye saklanmış uzanıyordun
Bu da oyununun bir parçasıydı
Bulanık aklının yarattığı
Ve gözlerinin yeşilinde güneşi saklıyordun
Gece olduğunda ay ışığına bakıp ağlıyordun

Ve hayal bitti
Ben ruhumun sarhoşluğunda
Umutla umutsuzluk arasında gidip gelirken
Mavi gökyüzüne bakarken acıyla
Elimde son kalan şeyi de yitiriyorum
Ve yaşadıkça tükeniyorum
Sen is gülüyorsun...

Hüzünler dalga dalga gelirken
Vururken üzerime,
Nefes bile aldırmazken
Gölgelerinin ardında kaybolmuşum
Sen umursamıyorsun
Ben ise ölüyorum...

Ozan Oğuz

Özlenen

Uzun uzadıya geçiyor günler,
Hiç bir şey eksilmiyor;
Sadece derinlerde birikiyor.
Ve o bir hüzünden, hasretten gelip
Bilinmezliklere kadar uzanan,
Varoluşun hassasiyetine dokunan,
İçimizde bir soru olarak kalan:
Bir noktada yoldan ayrılan,
Sükunet içinde bir boşlukla birleşen,
Ve bir yıldız gibi parıldayan uzaklardan...

Yolun içinde bir noktada
Kavuşmayı umut ederken
Maziye bakarak,
Işıklara doğru yürürken...
Rüzgarı arkamıza alıp da
Sessizliği yarıp geçerken,
Soluk mavi gökyüzü
Bize yalın bir huzur veriyor
Deniz bizi naifce çağırıyor:
Bir çalgıya hafifçe nefesini verir gibi,
Bir ahenk ve eşsiz bir melodiyle...
Sanki içimizde birşeyler uyanıyor
Ve herşeyden bağımsız olarak,
Yorulmadan devamlı güçleniyor
Yürüdükçe belirginlesiyor ışıklar
Dalgaların sesi yankılanırken
Yosun kokusu bize umut verirken
Saf sevgi ile sarılırken bize gökyüzü
Yesil çayırlarda koşuştururken anılar
O eski verandada dinlenen mazi yolu gösteriyor

Bize ait bir cennetin kapısı bu aralanan...
Gümüşü bir nehir göz kırparken bize
Sonu olmayan bir yol denize kavuşuyor
Ve aslında çok yakınımıdayken o;
Benimle birken ve nefesi şefkatli bir okşayış bırakırken:
İhtişamlı bir yıldız gibi parıldıyor uzaklardan.

Ozan Oğuz

Parılda ılgın Elmas

Hani elmas gibi parıldayan gözler vardıya
Şimdi söndüler
Siyah birer boşluk oldu bakışlar
Sadece aldığı kadarını yansıtabilen
Yaşlar bile kurudu içinde

Yıldızlar gibiydiler
Hiç sönmeyecek gibi ışıldarlardı
Bulutsuzluk özlemiyle yanıp tutuşurlardı
Şimdi ise bir boşluklar
Bir siyahlıktan ibaret

Hayatın başladığı yerde biten
Tam parıldacağı zaman sönen
Kayıp bir ruhu arayan maviliklerde
Ama bulutlardan önünü göremeyen
Birinin şiiri bu
Ama hala umutlu
Bir gün olur belki
Parıldar o gözleri elmas gibi...

Ozan Oğuz

Parılda cılgın elmas 2

Parıldaman için güneş ışığına ihtiyacın yok
Veya sana yardım edecek hiç bir şeye
İçinde ki doğruluğunla, düşlerinle
Tutukluğunu aşıp, kazanan olup
Son bulacak korkuların
Kaybetmeyi kafandan silip
Parıldayacaksın

Sen zaptedilemeyensin
Ve bu kaybolmuşluğundan kurtulduğunda
Parıldayacaksın kendi ışığınla
Şeni tehdit eden gölgelere rağmen
İçinde ki sevgiyle ve güzelliklerle
Parıldayacaksın

Kendini bulduğunda
Kurtulduğunda gölgelerden
Hapsolmuşluğundan
Ve çizdiğinde yolunu
Çelik gibi güçlü
Bükülmez, yenilmez
Biri olacaksın

Biliyorum çok az bir zaman kaldı
Ve o yorgun bakışların
Öyle güçlü olacak ki
İnanıyorsun ve daha da inanacaksın
Ve kendini gerçekleştirdiğinde
Zaferin gölgesinde
Yaşamın güneşi olacaksın
Sevgiyi bilmeyenlere bile öğreteceksin onu
Güçsüzleri daha da güçlü kılacaksın
Sen eğilmez, bükülmez, kazanan
Ezmeyen, kırmayan, doğrucu olacaksın
Ve bütün kötülükler karşısında
Parıldayacaksın

Ozan Oğuz

Prenses

Siyah saçların benim için karanlık
Benim olmadan onlara dokunamadan
Güneşi kapatan bulutlar gibi
Ama güneşten daha parlak olan

Ve kaybolmuşluğum gözlerin
Umudun başladığı ve bittiği
Bilinmezliğe ve belirsizliğe çıkan
Bana yolumu şaşırtan
Bazen o kadar yakın ki
Bazen de bir o kadar uzak
Ama ulaşamayan

Dudakların alev gibi ve tutkulu
Bir hareketiyle bile
Tek kelime bile etmeden
Sonbaharın derinden gelen sessizliğini
Tutkulu bir yaz akşamına çevirebilecek

Ve son olarak dokunuşun
Başta sıcaklığı hissettiren tenimde
Sonra tüylerimi diken diken edip
Rüzgarın serinliğiyle içimi titreten

Benim değilken, canım acırken
Aklımda, kalbimde
Ve bu şiirde olan
sadece sen...

Ozan Oğuz

Rüya

Rüzgar eserken saçlarında
Yağmur yağarken teninde
İçimi ıslatırken:
Dokunuşun ellerime.

İçimi titretirken soğuk ellerin
Buz olup kesiliyorum
Düşlerimde ki gibi
Bakışlarının sıcaklığıyla
Erimeye başlıyorum içimden

Arkanı dönüp gidiyorsun
Ve güneş açıyor ardından
Vurduğunda yüzüme soğuk soğuk
Senin sıcaklığını arıyorum
Ve ardından ırkiliyorum bir sesle
"Oğlum koltukta uyuma yatağına yat"
Tüh be rüyaymış diyorum
Ve sigaramı yakıyorum özleminle

Ozan Oğuz

Rüzgar gülü

Bir bahar esintisinde yazın kokusu
Sahilde dolaşırken ayakları denizle bir
Saçlarında dalgalar ve de denizin tuzu
Kıvrımlarında özgürce dolaşan rüzgar
İçime doğru esmiyordu bir türlü
Kavuruyordu beni bir akşamüstü,
Bakışlarının o derin ve hür kuytusunu

Bir bahar akşamı ertesinde yazdan rüyalar
Kısa ve tekrarlayan ama bir sonuca bağlayan
Köpük köpük dalgalarda yüzen hayaller
İçimizde kıpırdanır yeni yeni umutlar
Düşler sahilinde tahtadan sandallar
Bir bayrak dalgalanır denize doğru
Rüzgar gülü parıldar ve göz kırpar güneşe

Bir güçlü çağlayış, serin sular içinde
Durur ve zamanını bekler sükunet ile...
Sevgi sözcükleri yazarken yüzen şişelerde
Belli belirsiz gözüktür ve kaybolur,
Gemilerin dumanı dolar ufuk noktasına
Görüşü mesnetsiz ve aidiyetsiz:
Ve ılık bir yağmur yağar belirsizliğe

Ozan Oğuz

Saatler geçmek bilmiyor

Saatler geçmek bilmiyor
Hatta dakikalar ve saniyeler
Kalbimin her atışında sen varsın
Rüyalarımın içindeşin
Her sabah uyandığımda
Gözümün önüne gelen sensin
Her nefes alışımsın

Her anımda sen varsın
Her yanımda
Aklımın her bir karışında
Ve birer boşluk gibi
Sensiz geçen her anım
Sanki zincire bağlanmışım
Dokunmak istiyorum sana
Ama ellerim kelepçeli
Ve anahtarı kalbinde gizli

Sensiz geçen günler
Öylesine boş geliyor ki
Üzülüyorum sensiz geçen zamana.
Sen yanımda olmadığın her gün biraz daha
Boşluk dolduyor içimi
Keder noktasına dek
Kaçma benden daha fazla
Bu hapsolmuşluktan kurtar beni
Bu kadar soğuk olma
Bitir artık bu mesafeyi
Sevebilecekken seni kalbim soğursa
Nasıl kazanabilirim kalbini

Sabrediyorum
bir adım daha yaklaşabilmek için sana
Boşa mı kürek çekiyorum bilmem
Bu ne kadar zor olsa da
Umutumu kaybetmiyorum

Seni arıyordum şiirlerde, hayallerde
Seni arıyordum şarkılarda
Tüm güzelliklerde ve maviliklerde
Sonunda buldum galiba
Bir adım atsan, bir buzları kırsan
Ulaşabilsem sana
Bir sevebilsem seni
Vazgeçmeyeceğim kolay kolay
Bir güvenilsen bana

Ozan Oğuz

Sabrediyorum

Gözlerim doluyor çünkü seni özlüyorum
Ama ben hala gülümseyebiliyorum
Her günüm seni düşünmekle geçsede
Ve sabretmekle,
İçim yanıp tutuşsa da özlemle

Biraz yavaştan almam lazım biliyorum
Sokaklar hala aynı
Işıklar hala parlak
Hiçbir şeyin değiştiği yok
Ve ben hala umutluyum
Sokakta yalnız oturuyorum ve bekliyorum
Çünkü kalabalıkta sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyorum
Tek düşündüğüm sensin ve bekliyorum
Her an değişebilir bir şeyler diye
Tek ihtiyacım olan sabretmek
Bunu bozmaya katlanamam biliyorum

Bu zaman iyi oldu aslında
Emin değildim önceleri
Ama şimdi şu kesin ki
Kalbimdesin
Ve bütün zamanlarda
İhtiyacım olan sensin

Belki de tek sen olacaksın
Hayatta ve yanımda
Ve dua ediyorum
Sabrettiğime değsin

Ozan Oğuz

Sana değer

Hayatım solarken gözlerinde
Akarken bir damla yaş olarak
Mutsuz da olsam
Soluyor olsa da çiçekler umutsuzlukta
Geleceğin günleri karanlığı getirse de
Biliyorum sana değer

Hiçbir karşılık beklemiyorum,
Yazıyorum sadece:
Yaşama isteğimi kaybetsemde
Kaçsam da yarından
Boşluğunda kaybolsamda
Mutlu edebildiysem seni biraz da olsa
Biliyorum buna değer

Ozan Oğuz

Sen yok iken

Yırtıyor ılığım sessizliği
Avazım çıkalı çok oldu
Karanlıktan daha karanlığım
Gözyaşlarım bile siyah oldu

Unuttum bulutların rengini
Unuttum denizi ve güneşini
Tek hatırlayabildiğim
Bir zamanlar sevdiğim

Bir kuş yükseliyor siyahın içinden
Bana yolu gösteriyor
Ama ben bakakalıyorum
Korkuyorum ışıktan
Tekrar başaramamaktan
Tekrar basa sarıp
Aynı acıyı çekmekten

Çektiğim acı dinmiş iken
Şessiz bir hal almışken hayat
Durağanlığım olmuş iken
Zor geliyor tekrar denemek
O yolda sen yok iken

Ozan Oğuz

Seni ararım

Eskiden sen vardın hayatımda
Sen vardın yanımda
Yastığımda, baş ucumda
Sen vardın her anımda

Gecemde gündüzümde
Ayımda, güneşimde
İçime işleyen sevginle
Bana bakardın gülen gözlerle

Artık burada yoksun
Aldığım her solukta yokluğun
Sensizim, geçmiyor zaman
Kaybolmuşum, seni ararım
Geleceksin diye umut ederim her an

Şimdi yapayalnızım
Keder benim arkadaşım
Karanlık basınca uykuya dalmaya
Seni unutmaya çalışırım

Yine sabah olur
Yine sen olursun aklımda
Ne yapsam unutamadığım
Soğuk güneş ışığı üzerime vurur
Ve senin sıcaklığını ararım

Ozan Oğuz

Sensizim

Seni tekrar kazanmak için
Yeni bir ben yaratmak istedim
Senin için savaştım ama kaybettim
Ve benliğimi yitirdim
Ve ben hem bensizim hem sensizim
Kaybolmuşum ve kimsesizim

İçim de fırtınalar koparken
Dinginim ve sessizim
Kalbimde sevgim dolup taşarken
Mutsuzum ve sevgisizim
Eski bir zamanda kaybolmuşum
Sensin kurtulmak için tek yolum
Ama Sensizim ve kimsesizim

Ozan Oğuz

Sensizlik

Beynimde ki bütün sistemler çöküşte
Zorlanıyorlar bir kesinliğe
Kalbimde acısı sensizliğin
Tekrarı yok bu bir bütün
Yaşanan hiçbir şeyin
Ve aklım zorluyor
Kendimi hayıra alıştırmama
Ama kalbimin acısı
Acıtıyor içimi
Ve içimde tutamıyorum
Sana söylemem gerek
Hissettiklerimi
Sonuçları bırakıp bir yana

Seni düşündüm bir an
Ve gözlerim doldu
Nefesimi tuttum
Ve şiir yazıyorum yine sana
Sen varsın yine aklımda

Hiçbir şey umrumda değil
Senin dışında
Seni düşünmekle ve özlemekle
Her geçen saniye
Bir intihar gibi
Tekrarlanıp duran
Her defasında içimi acıtan
Ve beni sana daha da bağlıyor
Her geçen gün ve her geçen saniye

Ozan Oğuz

Sensizlik 2

Hayalimde eski bir zamanın mutlulukları
Ne kadar uzak geliyor bir bilsen
Zamanın sıkışıp kaldığı
Bir türlü geçmek bilmediği
Yaşamanın zor olduğu bir andayım
Üzerimden çığlıklar geçtiği
Kara bulutların ise dağılmak bilmediği
Güneşin bir türlü açamadığı
Bir zamandayım
Saatler sana gelip seni geçiyor
Tek gelip geçmeyen sensin
Ve günler sensiz geçiyor

Sensizlik içimde
Hiç geçmeyecekmiş gibi
Rüyamda dudaklarının kıpırdadığını görüyorum
Ama duyamıyorum
Sadece rüzgarın sesi
Duyabilsem keşke basit gerçekleri

Rüyamda
Denizin dalgalarına kapılıp gidiyorsun.
Giden geminin dumanı gibi ufukta
Sen de yavaş yavaş kayboluyorsun,
Ve ben de dalgalarla boğuşuyorum
Sana ulaşabilmek için çırpınıyorum
Ama boğuluyorum ve karaya vuruyorum
Gözlerimi açtığımda ise
Etrafımda kimse olmuyor
Sadece sessizlik
Ve sadece sensizlik
Çocukluk hayallerim gibi
Yitip gidiyorsun

Anlatmak istiyorum ama
Anlıyor musun bilmem
Sensizliğim benim için
Ne kadar zor olduğunu
Sevgiye muhtaçken kırıklıklarıyla kalbimin
Dünyada tek başına kalmak gibi olduğunu.
Bir rüya bile anlatabiliyorken bana
Yaşatabiliyorken acısını
Senin gözlerinde görebilsem keşke o sevgiyi
Yakabilsem keşke mutluluğu sende
Ufuk çizgisinde kaybolup giden hüznünler olsa
Ve yeni doğan gün bir son olsa sensizliğe

Ozan Oğuz

Sergi

Hoşgeldin sergime
Burada her bir tabloda bulabilirsin kendini
İçindeki kibri, nefreti veya sevgiyi,
Bulabilirsin kötüyü ve iyiyi,
Karanlıkta ki huzuru ya da aydınlıkta loş umudu

Renkler keder olur içinden geçiverir
Ya da gelecek için sana güçverir
O kadar güçlü ve derin hissedersin ki
Sessizliğin çığlığı seni sağır eder
Dinlemezsin dayatıları
Doğru yolu gösterdiğini sandıklarını
O anda görürsün gözlerinin hiç görmediğini
Karanlıkta ki huzuru görürsün
Ve hep korktuğun ışığı
İşte orada bulursun aşkı

Denildiği gibi
"her resmin bir hikayesi vardır
her gölge binlerce şey anlatır"
En kutsalları gözyaşlarıyla resmedilir
Bilinen tek gerçeklik hayattır
Bilinmeyen ise sahteliktir
Bir boşluktur içimizde
Anlatamadıklarımız, bilemediklerimiz

Acılarımızın derinliklerinde
En güçlü haykırış,
Sessizce resmedilmiştir olandır
Geriye kalan ise içimizde bir isyandır
"her resmin bir hikayesi vardır
her gölge binlerce şey anlatır"

Ozan Oğuz

Serin

Gecenin en huzurlu anında
Hafif dalgalı suyun üzerinde;
Bir mütevazi bir kayıkta...
Düşünürken naifçe,
Işık vurduğunda yeşile çalarken deniz
Ve bilinmezlik akıp giderken;
uzaklaşırken usulca,
yumuşak bir akıntıyla...

Göz kırpıyor binbir yıldız:
Berrak ve bulutsuz gökten sıyrılıyor
Ve kamaştırıyor gözlerimi
Serin hayallere daldırıyor beni
Boşluğu dolduran dalgaların sesi
Ve bir de gecenin naif esintisi:
İlahi bir nefes gibi...

Nisan'ın bitişi
Kucaklıyor yaza çalan kısa bir baharı
Ilık bir yağmurun saçlarını ıslatışı
Sonra açan güneşin gözlerini aydınlatışı;
Bir anda içimizin serinleyişi...
Belki de ve yine de; bu bir bekleyiş anı.

Öğrendim hiç bir şeye umut bağlamamayı:
Acele edilmemesi gereken bir bekleyiş
Uzun sürecek yazdan önce,
Olgunlaşacak ve solmayacak bir çiçek;
İçimizde gizli gizli büyüyecek.
Ve farkına vardığımızda.
Süregelecek...

Tüm olumsuzluklar uzakta kalacak:
Bize ait olmayan tüm o hatıralar.
Tutku olacak içinde;
yıpranmayacak bir bağ, sevi...
Deniz gibi:
Kimi zaman serin, kimi zaman sıcak
Berrak ve güçlendirici.
Derinlerden gelecek ve yüzeye çıkaracak:
Ve bize ait olan çok güçlü bir huzur daim olacak...

Ozan Oğuz

Serinlikler...

Serinlikler...
Ay ışığı gibi dokunuyor,
Gecenin hafif esintisinde.
Bir yaprak misali hafiflemiş,
İnce belinde süzülürken damlalarca çiğ...

Kahverengi gözlerinde ki günbatımı,
O anda bitirir masalları
Gelecekte olası bir gerçeklik ararken
Bir tebessümle getirir rüyaları

Düşler dolup taşarken geceden
Denize özlem dolu kıyılarıma.
Bir avuntu ararken,
Yaşanmamış günlerin umutlu telaşıyla:
Berrak bir gülüş ararken soluk hayallerde,
Bir ses ararken denize dair.
Tutsak bir martının dalgalarla kavuşması gibi
İlk yağmurda birlikte olabilmeyi düşlerken
Sıcacık bir buyuruş ile...

Serinlikler...
Sarıp sarmalıyor
Ay ışığı misali, naif bir kavrayış ile
Çok iyi bilinen bir yolu aydınlatıyor:
Sarı saçlarından uzanarak ışıltılı bir denize kavuşan...
Gizem dolu ve uçsuz bucaksız deryalara uzanan...

Ve hoşgeldiniz diyor, hoşgeldiniz!
Zaruri gördüğü bir mesafe ile
İçten bir gülüş ile bir zamanı işaret ediyor
Saçları dalga dalga savrulurken esintide
İçimde apansız bir yangın baş veriyor
Ve beni fani bir bekleyişe mahkum ediyor

Ozan Oğuz

Sessizlik

Yine bir sessizlik aldı içimi
Düşüncelerim kayboldu düşlerimde
Kendi kendimi teselli etmeye çalışırken
Acımı doya doya yaşayacağım nasıl olsa
Uzaklaştırdım kendimi bir an olsa da gerçeklerden

Bırakmıştım içkiyi, kötü olan her şeyi
Dertlerim azalmıştı,
Hayatta bir ışık görür gibi olmuştum
Ama her şey görüldüğü gibi olmuyor
Sigarama içime çekerken iç çekişlerim
Bir zamanlar en iyi dostum olan içki
Yine kötü gününde benimle ol diyor
Unutturayım diyor sana gerçekleri
Ama daha sabrım tükenmedi

Karanlığın gölgesi vuruyor
Eskiye dönme zamanımı bilmem
Ama sorumluluklarım önüne geçiyor
Düşünürken sessizlik alıyor
Neye alamet bilinmez
Düşlerim umudumu biraz da olsa güçlendiriyor
Pes etme diyor sanki bana
Boş vaatler mi bilmem
Ne kadar daha sürer bilmem
Ama biraz daha dayanabilirim
Bu bomboş sıkıcı hayata

Ozan Oğuz

Sessizlik Şiiri

Var olan tüm gücümün,
Sende ki acizliği:
Gözlerine dokunup sana bakamamak.
Ve sessizlik...

Ardından günün ışıkları
Gecenin yumuşak rüzgarlarını özleten sert bir esinti:
Sabah ayazı:
Bozar naifliği.
Sesler...

Zaman geçer isteksizce
Güneşin batışıyla yavaşça dem tutar
İçimde...

Ve sessizlik...

Ozan Oğuz

Sevdiğin bir renk

Zamanın durduğunu düşün
Düşün sadece renkleri
Donuk bir şekilde
Dinmeyen bir mavi
Sonu olmayan hayallerimiz gibi
İçimizi rahatlatan bir yeşil
Tükenmek bilmeyen umudumuz gibi

Herşey şeffaf olduğunu düşün
Bir gölge, bir siyahlık akıllarımızda
Gizlediğimiz ve göremediğimiz
Boşluk olmuş gözlerimiz donuk bakışlarımızda
Ama güneşin sarısı sarıyor etrafımızı
Ve anlam katıyor her bir anımıza

Renkler bizi sarıp sarmalayan bir çiçek gibi
Karanlığımızı örtüyor, ve parlaklığı sarıyor dört bir yanı
Ve hayatın biz de bıraktığı lekeler
Fırça darbeleri gibi
Ama bozmuyor bütünlüğü
Bozmuyor bu güzelliği

Hayallerimiz, umutlarımız ve sevgimiz bembeyaz
Karanlığı boğuyor
Cenneti imrendiriyor kendine
Göklerin dinmeyen mavisinde saklı
Cennetin kapıları
Açılsın artık
Ve bize getirsin mutluluğu ve aydınlığı

Ozan Oğuz

Sevgi şiiri

Gerçekliğin içinden geçtiğini sandığımız
Şu yalanlar dolu yolda
Yol almaya devam ettikçe
Gözlerimizi kör eden ışığın
Karanlığımız olduğunu anlayamadıkça
Hiç gerçekleştiremeyeceğiz kendimizi
Güneşi olamayacağız hayatın

Yok ediliş bir varoluş olabilir mi?
Ya da gerçekten bir bitiş mi?
Ama yavaş yavaş tükenişimizi
Sonlandıran bir bitiş

Ölümsüz olduğundan emin olduğum tek şey var
O da bize umut veren sevgimiz
Bizi bu belirsizlikte mutlu yapan
Karanlığa karşı gözümüzü kapatan
Tek gerçek olan bu işte
İkimiz

Bir gün gelip te
Bir an olsa da
Karanlığa boğulsak
İnanıyorum ki çok kısa sürecek
Ve ardında sonsuz mutluluğu bulacağız

İnanıyorum çünkü
İçimde hiç bitmeyecek bir şey var;
Bizi ölümsüz kılacak
İnanıyorum çünkü
Seviyorum...

Ozan Oğuz

Sıradan bir şiir

Bu sıradan bir dünya
Sıradan bir hayat
Herkes nasıl yapıyorsa
Dayanabilirim ben de
Göğüs gerebilirim acılara;
Dün için ağlamaktansa...

Bazı günler yokluğun hapsediyor zihnimi
Işıkları kapıyorum ve düşündüğümde ise:
Güneş gibi doğuyorsun ve yakıyorsun içimi:
Kaçamıyorum içimdeki senden;
Sen varsın aklımın her köşesinde; hayallerimde...
Ne oluyor böyle bilmiyorum ve...
Bu zor anlarımda dostlarım nerede?

Dünün ve yarını unutulmuşluğu...
Sadece sıradan bir gün
Tek ihtiyacım hüzünlü bir sohbetken
Penceremin kenarından dışarıyı izlemekle yetiniyorum
Yolumu çizmeye çalışırken
Sabretmeyi öğreniyorum

Kararsızlık hakim düşüncelerimde
Karanlık hakim düşlerimde
Karamsar sıradan dünyamda
Kaldım bir başıma
Tek ihtiyacım efkarlı bir sohbetken
Dostlarım nerede?

Dayanmak zorundayım
Öğreniyorum gün geçtikçe ve güçleniyorum
Bu boş ve sıradan savaşta
Umutsuzluk başrolde
Sen de kaybolmuş umudum ve mutluluğum
Ve yaşamayı öğreniyorum hüznle

Ozan Oğuz

Silüetler

Silüetler...

İlahi bir zincirle bağlanmış gökyüzüne
Saklanır solgun ışığın ardındaki sakın kuytuluklara
Ve göğe doğru yavaşça yükselir günbatımıyla;
Usul usul uzaklaşır kaybolurcasına,
Unutulmuş, terk edilmiş ve yorgun...
Yitip gider gecenin erken karanlığında

Kimi zaman bir deniz kenarında
Kimi zaman yansımalarda,
Yaşayan bir fotoğrafın karesinde
Kızıl gün ışığının ortasında;
Aynı ruhumuz gibi;
Bir tezatlıktır karanlıktan beslenen,
Bir gölge gibi kötülüktükleri örten
Ve duyguları, güneş gibi, içimizde hissettiren...

Geçmiş, gelecek:
Bugulu gölgeler...
Ve ardını göremediğimiz beyaz ışıklar
Çatlamış bulutların arasından sızmakta olan...
Narin ve cılız ışıkları,
Kaybeden ve öldüren sesler:

Gri ve flu gökyüzünün boşluğunda
Geçen zamanın sildiği gülüşler,
Efkarı hüzüne dönüştüren:
Ruhumuzun kayıplığındaki kederler:
Mazinin derinliklerinde birikmiş, göğe dek varsa silip süpüren, zerrecikler...

Ardından...
Güneş göğü kızıla bürürken aralanan bulutlar,
Çılgık çılgına maviyi uğurlayan martılar,
Umudu mazide saklı, belirsiz yarınlar,
Ve silüetler...

Ozan Oğuz

Silüetler 2

Ve silüetler doğar aydınlık yavaş soluduğunda
Mavi gitgide ağırlaşırken ve göğe kızıl bir örtü çekilirken,
Paradoksal bir gerçeklik yaratılırken biçimsiz boşlukta:
Düşüncelerle konulan her bir noktanın kâinata kavuşumunda...

Eski bir fotoğrafa bakar gibi, bir anı hissettirir;
Özlemin ışığında soluk kalırken yarınlar
Andan ve zamandan bağımsız olarak;
Umut dışarıda bir yerde yolunu beklerken
Belki de yolun en sonunda...

Yola çıkmadan, öngörülmeden,
Bilinmedik o denize açılmadan evvel
Silüetler öylece bakakalır ardında
Milyonlarca parıltı kucaklar seni
Ve gök kıızıdan örtüsünü yoluna serer
Bir bir çözülür düğümler veda ederken karaya:
Sarıp sarmalayan umudun ve seyir eden martıların yoldaşlığında...

Ozan Oğuz

Sisin içinde

Sükunete boyanmış ölüm
Sesler döküldü kırık taşlar misali
Hayat ise soluklaşmış
Renksiz ve sade
Umut ise mavi
Gözlerimi diktiğimde gökyüzüne
Tek görebildiğim griydi
Bilsen ne kadar özledim mavilikleri
Yarının ışıklarını ve güneşi

Yaşamak için muhtaç olduğum sevgi
Sisin içinde kayboldu
Bir mumun sönüğü gibi
En son bir ışık elmas gibi parladı
Ve yüzü belirdi
Belkide son kez görüşümdü bu onu
Sonra sessizlikle buluştu ve kayboldu

Karanlık durmaya çalıştı
Ama sendeledi ve sisin içinde yırtıldı
Kader kuşattı her yanı, nefesi deliciydi
Ve şimdi mavilikleri özledim
Umutlanmak için kader gücümü tüketti
Bekliyorum sonun rüzgarla gelişini
İçimdeki ruhu uyandıramıyorum
Günahlar tutuyor beni
Tek hissettiğim acınası güçsüzlük
Düşlerin biraz da olsa dindirdiği

Ozan Oğuz

Siyah beyaz

Gece beyaz düşlerimin ardında siyah gerçeklerim
Geçtiğim yollarda ışıklar söner
Her şey tersine döner
Cebimde 3 5 kuruş param
Onu da kendime harcamam
Gün be gün eksilirim

Bir dostum yok candan
Boşa gider sevgim
Kimseden bir şey istemem
Dostluktan başka
Zaten neyim var ki
Bir ben kalmışım
Bir de kırık kalbim
Hepsinin nedeni ise sensizliğim

Ozan Oğuz

Soğuk

Kalbim hala atarken
Vazgeçmezken amaçtan
Ruhum hala beslenirken
Umutlardan
Gözden yavaş yavaş kayboluyor
Zihnim arınıyor kayıplardan

Değişimi kabullendim
Tekrar ortaya çıktığın
Ve bitimiyle gözden kaybolduğun
Kabuslar sürsede
Gecede soğuk üzerime örtülmüşken
Ölümü yakın hissederken
Güneşin sıcaklığıyla dönüyorum hayata yeniden

Gözyaşlarının içinde boğulurcasına
Yasın içine daldığım
O günler senle birlikte geride kaldı
Beynimin içinde ne varsa sana dair
Temizlendi ve terkedildi
Dönüşsüz ve sürekli olarak

Gözlerinde ki sinsilik karıştırdı aklımı
Her nefesin bir bulut misali
Yalanlarınla güneşimi kapattı
Buğulu görünüşün ve oyunların
Görmemi engelledi

Ama yağmura arkamı dönüp gitmemle
Soğuk günler geride kaldı
Seni sisinle başbaşa bıraktım
Seni de kör ediyor
Göremiyorsun sonunu
İzin vermezsin ki
Kimsenin yardım etmesine

İçimde bir acıma duygusu
Öyle güçsüzsün ki
Kimse sana kal demediğinde
Kabusu hissettiğinde
Ne yapabilirsin ki?

Keşke izin verseydin seni iyileştirmeme
Ama artık çok geç bunun için
Gecelerin soğukluğunda
Ben olmayacağım yanında
İhtiyacın olduğunda
Ben güneşe doğru yol almış olacağım
Sen boğulurken hüznlerde
Kaybolurken karanlıkta...

Ozan Oğuz

Soğuk ve Sessiz

Gün sessiz uyurmuşcasına
Sabah sessiz
Sabahın soğuşu içime işliyor
Görünüşümde sessiz bir gülümseme duruyor
Karanlığın kuşatmasını beklercesine
Gün ölüyor gibi duruyor

Soğuk ellerini tutar gibiyim
Öylesine soğuk ki kanımı donduruyor
Bu bir hayal olabilir mi?
Üzgün ruhum beni delirtiyor mu ne?
Soğuk bir oyun bu belki de

Soğuk bedenine dokunmak istiyorum
Şafaktan önce
Ve beni beklemeni alaca karanlıkta
Sessizce gülümsemeni görür gibiyim
Sonra öpüyorum seni sisin içinde
Öylesine parlıyor ki gözlerin
Nerede olduğumu unutuyorum

Bu bir hayal mi?
Yoksa sadece sessiz bir oyun mu?
Donuk gözlerimle izliyorum olup biteni
Ama sana ihtiyacım var bu lanet karanlıkta
İkimiz için aydınlık bir yer olduğunu biliyorum
Bekleyecek misin beni sisin içinde, alaca karanlıkta?

Yoksa sonsuza dek daima üşüyeceğim mi?

Ozan Oğuz

Sonbahar

Derin bir karanlık içimi kaplayan
Çok uzaklardan gelip,
İçimdeki derin boşluklara uzanan

Sessizlik bastıran; sesler korkutan
Bilinçsizce esen rüzgarları arkasına alıp
Uzun ve bomboş yolları aşan
Bilinmez bir diyardan gelen
Bilinmeyen bir yalan
Sonbaharın dalları gibi
Sarpa sarıyor içimizi
Kirli özütünü akıtıyor
Ve zehirliyor sevgimizi

Düşen yapraklar boşa olan umutlarımız gibi
Ve düşecek olanlar;
Rüzgarın götüreceği
Ve yerine yağmurun yenisini getireceği

Kışın ortasında
Sonbaharı yaşıyoruz
Yavaş yavaş öldürüyor bizi
Yineleyen zayıf bir kabus.
Kış gelmeyecek gibi
Uzun sürecek:
Diriliş'e dek...
Devam ettirecek
Bitmeyen
Ve süre gelen
İşkenceyi

Ozan Oğuz

Strays - sokak hayvanları

Patin elimde dost, gözlerin bende
Benim gözüm ise sende
Gözlerinde özgürce ilerleyen dalgalar
Benim gözlerimde ise ürkek bir deniz...
Kıyıya vuran-

Sen hiç ayrılma bahçemden
Penceremde asılı duran zaman misali.
Rüzgarın okşadığı bodur ağacın gölgesinden
Ya da kapımın önünden-

Yeri gelir dağ gibi önünde dururuz;
Yıkılsakta, parçalansakta...
Elimizden geldiğince gölgen oluruz
Ama sen yine de bir yere ayrılma

Sana biçilenler insan elinden midir dost!
Oysa yaradanın hükmüyle yaşayacaksın
Eskiden hayatı gizemli kılan;
Maviliklere çıkan o yollar
Gölgelendi siyahlarla,
Büründü saklı bir yasa...

Ama sen yine de yaşa,
Tüm yobaz ve katillere rağmen
Yaşa, buyuran o canilere rağmen
Yaşa ve sevindir bizi ey Dost!

Yeni bir gün doğsun senin için
Yıldızların nefesiyle yıkanmış bir sabahta;
Uzun bir yaşamın ışığıyla aydınlansın yolun
Çiğde açan bir çiçek gibi:

Ama sen yine de bir yere gitme:
Kapımın önünden ayrılma-

Ozan Oğuz

Takılıp kalmışım

Gözlerinin yeşilinde takılıp kalmışım
Sevgin sarıp sarmalamış içimi
Sana ulaşabilmek içindi tırmanışım
Düşüşümün nedeni ise sensiz kalışım

Dönüşsüz bir yola girmişim
Olmuyor denedim ama dönemedim
Dolduramadım yerini
Kendimi eksik hissettim

Senden uzakta da olsam:
Daha doğrusu sen benden uzakta
Katlanıyorum yine bile bile
İçimi sızlatan bu acıya

Düşlerim düşüşüm de olsa
Bu yolda mutsuzluğum da olsa
Vazgeçemiyorum işte
İmkansız da olsa

Keşke biri çekip beni vursa
Bakışların kadar acıtamaz canımı
Sensizlik kadar soluksuz kalamam
Ve yine sen olursun son nefesimde

Ozan Oğuz

Tekila Gündoğumu

Tekila Gündoğumu

Genliğimden bir yaz manzarası:
Vururken kıyıya hafifçe rüzgar
Yavaş adımlarda yürüyordu bana doğru
Sahil boyunca yayılmıştı ardınca silüeti,
Duran zamanda dalgalanıyordu saye saye, saçları...

Kum taneleri kavruk teninde kusursuzca parıldayan...
Sarı saçları yeni doğan güneşi kışkandıran...
Gözlerinin derin mavisi denizlere kavuşan...
Bakışı mesafeleri ve zamansallığı yok eden,
O imgesel güzellikteki kıza öylece bakarken,
Güneş doğmuştu çoktan

Tekila Gündoğumu

Genliğimden bir yaz hatırası
Sanki hiç yaşanmamışcasına gerçeklikle çatışıyordu.
Eşsiz ve serin bir düşe benziyordu
Yaşadığımız bir anın bizde bıraktıkları.
Ve duran zamanda karışıyordu mavilere bakışları...

Ozan Oğuz

Tren Şiiri

Çocukluğumda trenle çok seyahat ederdik
Unutamam o garda bekleyişlerimizi
Düdük sesi gelirdi uzaktan
Bende başlardı heyecan
Raylardan gelen sesler
Ve o trenin soğuk görüntüsü
Ürpertirdi beni

Başını mekanik bir canavara benzetirdim
Hiçbir güç onu durduramaz gibi gelirdi
Sımsıkı tutardım sevdiklerimi
Uzağa doğru çekerdim
Ve korkuyla durmasını beklerdim

Sonra trene binerdik
Ve yolculuk başladığında
Mutlu olurdu
Gezerdim trenin içinde coşkuyla
Oradan oraya dollaşıp dururdum
Yeni bir umut yeşerirdi içimde
Büyüyen mutluluklarla birlikte

Ve şimdi tren gördüğümde
Aklıma Eskişehir'de geçen
Çocukluğum geliyor
Ama Eskişehir'in tren garı ve soğuk raylar
Artık beni korkutmuyor

O günleri hatırlıyorum,
O saf ve temiz duyguları
O tarifsiz mutluluğu
O günlere dönmek istiyorum

İçimde yaşama sevincinin olduğu
İmkansızlık, olanaksızlık nedir bilmediğim...
Arkamda ki en büyük gücün ailem olduğu
Mutlu olduğum o günlere
Ve tekrar hissetmek istiyorum
Tren yaşayırkenki o korkuyu...

Ozan Oğuz

Turnike

Her gün, turnikeden her geçişimde
Yeni bir umut var içimde
Geçmişi bıraktım geride
Burada olanlar burada kaldı
Ve kalbimde hiçbir iz bırakmadı

Geçtiğim o turnike
Hep bir peri kızını işaret ediyor
Simsiyah saçlarının altında melek yüzü
Simsiyah gözleri ise bir boşluk oluyor kalbimde
Ve kayboluyorum
Asla dolduramayacağım bir boşluk içinde

Yine bir iç saatinin bitişi
Bugün  yle çok düşündüm ki geleceği
Yoruldum artık, uzaklaşmak istedim
Seni görüp bir an önce
Her şeyi unutmak istedim seninle

Aklımda hiç yoktu olmaması gerekenler
Onlar kendilerini unutulmaz sansalar da
Unutulmayanlar sadece verilen değeri hak edenlerdir
Ve onu kaybetmeyenlerdir
Sen ki ıkmıyorsun aklımdan bir türlü
Teslim ettim aklımı ve kalbimi sana

Uçsuz bucaksız geceye ait olan noktaya
Gözümü diktim
Ve tüm kafiyeler kırıldı
Kelimeler ki yeterli değildi anlatmaya
Öyle bir duyguydu ki
Tek isteğim;
Benimle gelmendi
Ve seninle gitmekti uzaklara

Ozan Oğuz

Ulaşılısı

Işıklar loş; ağlayan ruhumun içinden hiçbir his geçmiyor,
Bulmak için gerekli bir kaybolmuşluğun hatıraları
Ve de belirsizliğin bulutları
Cennetimi gölgeliyor
Geceyi özler oldum şimdiden
Puslu hava, az da olsa, dindiriyor acımı

Gecenin gelmesiyle hep bir hüzün içimde
Kasvetsiz bir üzüntü ya da acı gibi
Ama belki de ayakta kalmam için gereken bu
Tatlı ama buruk bir acı içimde güçlendirici
Gözyaşlarım kayboluyor sessizlikte,
Haykırışı dindirici; gece meltemi

Coşkunun habercisi sanki
Bu tuhaf durum:
Anlık bir coşku olmayacak bu
Uzun süreceğ gibi.
Ta ki dininceye kadar
Zirveye ulaşmamı engelleyen
Zihnimin tepelerinde ki bu uğultu.
Yakın ama zor ulaşılacak gibi

Gece esintisi götüreceğ beni ona
Ve yıldızlar daha parlak olacak ulaştığımda
Sessizliğin haykırışı kesilecek.
Işığım olacak o; beni aydınlatacak...
Daım mutluluğu yakalayacağız
sessizlik bastırıcı olmadığında

Ozan Oğuz

Umudun terkedişi

Günler geçerken birbiri ardına
Sessizlikte kaybediyorum hırsımı
İçimde çılgınca yanan ateşler diniyor
Beni alıkoyuyor benliğimden
İdare ediyorum geride kalanlarla
Parça parça olmuş kalbimden,
Ve bir şiir olup akıyor mısralara
Hüzünlerin doruğunda,

Gerçekliğin bilinmezliği
Bu acıyı uzattıkça uzatıyor
Ve yenilerini katıyor üzerine
Ve umut beni terk ediyor:
Hep kanayan yaramı,
Tek dindirebilecek olan, umut...

Karanlıkta günlerim geçiyor
Ama bu acı kaybolmuyor
Zaman zaman kurtulur gibi olsam da,
Sadece uzuyor
Ve sebep oluyor; sonu kıskanmama

Ozan Oğuz

Umudun Terkedişi 2

Hayat bütün acımasızlığıyla üzerime gelirken
Duymak istediğim o umut dolu kelimeler yok
Kayıp o görmek istediğim o umut dolu günler
Soluk gençliğim, garipliğinde geçen zamanın,
Ve titrek ellerim, yorgunluğunda yaşamın...

Ne oldu eskiden penceremin önüne konan kuşlara?
Artık gelmiyorlar, nedendir ?
Herşey öylesine değişti ki
Umut gibi onlarda terketti...
Uçup gitti ruhum gibi onlarda...

Bu bir bitiş şiiri değil
Yeni bir başlangıç olmasını umut ediyorum
Ve elimde kalanlarla mutlu olabiliyorum
Beni benden alan yaşam tekrar geri verecek
Bunu da çok iyi biliyorum

Beni hapseden bu karanlıktan kurtulduğumda
Parıldayacağım bunca yılın inadına
Ve bir daha karanlığa izin vermeyeceğim hayatımda
Umut, ışığım olacak hep...
Yola devam edeceğim onunla...

Ozan Oğuz

Umut

Gece penceremden gökyüzüne baktığımda
Bir defter açılıyor yıldızların arasında
Geçmişin sayfaları havaya saçılıyor
Karanlık ve iç acıtıcı
Bir yalnızlık hikayesi
Hep kısa süren mutluluklar
Ve uzun süren acılar
Aklımın karanlık köşesinde
Unutulmuş ama iz bırakmış
Karanlık hatıralar

Kaybolmuş bir ruh
Çok gerilerde kalmış
Görüyorum onu
Sayfalar çevrilirken geride
Gülüp oynayan, umutlu, iyimser
Kendini arıyor geçmişin sayfalarında
Ben de onu arıyorum
Ama çok uzaklarda
Çok derinlerde bir yerde

Gökyüzüne baktığımda
Biliyorum sonsuza dek yaşayacağımı
Biliyorum bir gün ruhumu kazanıp parlayacağımı.
Hiç sönmeyecek bir yıldız gibi,
Geleceğin parlaklığı
Umudumun ışıklarıyla aydınlanacak
Gökyüzü hiçbir zaman siyaha dönmeyecek
Örtecek umudun ışığı karanlığı

Ozan Oğuz

Umutlu şiir

Yıllar sonra
Yeniden bakabiliyorum hayata
Eskisi gibi
Her şey güzel olacakmış gibi
Ve bekliyorum baharın gelişini
Kalbimde yerini ayırdım umutla
İçimde beni çılgınlıklara sürükleyen bir coşku
Bekliyorum o büyülü anın gelmesini

Dışarıda ayaz varken
İçimde bitmek bilmeyen bir yaz
Üşümek bilmiyorum
Seni düşündükçe
Altın saçların, sıcacık gülüşün
Ve bahar gözlerin
Gitmiyor aklımdan
Bitmek bilmeyen gecelerde
Adın düşmüyor dilimden
Aşkın var her hecesinde

Sen oldukça aklımda
Kalbimde hala ve daima yerin var
Şessizliğinde bile, uzaklığında bile
İçimde bitmek bilmeyen
Her yeni günle filizlenen
bir umut var
Sevginle beslediğim kalbim
Sıkışıyor sensiz kalınca.
Yanımda olmadıkça
Dünyam bana dar

Ozan Oğuz

Unutamıyorum

Yağmurların dindiğinde ve güneşin açtığında
Onu unutabileceğimi düşünmüştüm
Ve yeni bir yola koyulabileceğimi
Aklımdan herşeyi silerek
Ama bu kadar zor olabileceğini
Onun güneş ışığım olacağını
Ve onsuz açmayacağını çiçeklerin baharda
Ve bana gülümsemeyeceğini günlerin
Hiç düşünememiştin

Ama mecbur olunca unutmaya
Kalbimi dinlememeliyim
Biliyorum unutmalıydım
Bu şiiri de yazmamalıydım
Bazen çaresi olmayabiliyor
Bazı şeylerin
Ama bu bir yaz akşamında
Kışın karanlığına mahkum olmak gibi
Hiçbir şey zevk vermiyor bana
Yanımda olmasından başka

Sahilde bakarken denize
Bir boşluk hissediyorum
Bir uzaklık gizli denizde
Bir acı gizli ayışığının vuruşunda
Bu boşluğu doldurmak için içsem de
Sarhoş olamıyorum
Şişelerin dibini gördüğümde
Anlıyorum bu kendi çöküşüm
Ve düşünüyorum ruhumun sarhoşluğunda
O olmadığı sürece bu boşluk dolmayacak
Ve güneşim doğmayacak o olmadıkça
Daha nereye kadar gidecek böyle bilmiyorum?
Daha ne kadar o olacak aklımda?

Ozan Oğuz

Unutmak ve sevmek

Unutursun elbet bir gün
Ne kadar acı çeksende
Bir gün diner çığlıklar içinde
Soğur kalbin, atışları durur
Bir volkan gibi tekrar alevlenmeyi bekler

O kahreden sessizlik biter
Ve yeniden biri çıkar karşına
Yeniden sevmeye başlarsın
Hesap edemezsin zamanı
Ama niye unutmak zorunda kalasın?
Onu da hesap edemezsin

Unutmak istemezsin
Niye unutasın ki
Ama mecbursundur
Böyle gerekir
Acılar biter, sende ki zararı kalır
Bilirsin ki bir daha kimseyi öyle sevemeyeceksindir
Anlarsın ki sende büyümüşsündür
Sen de görmeyen gerekenleri görmüşsündür
Defalarca ölüp sonra yeniden hayata dönmüşsündür

Her defasında yeni bir sayfa açarsın
Kalemi alıp eline yeni bir şiir yazarsın
Yeni bir başlangıç
Bir gün gelir hazırsındır
Yeniden sevmeye
Ama korkarsın
Ya yeniden unutmam gerekirse diye
Önüne bir engel koymaya çalışırsın
O da mantığındır
Ama kalbin tüm engelleri aşar

Ve yeniden göze alırsın
Unutmayı ve unutulmayı
Veya karşılık alamamayı
Ve kaderinin çizdiği yola gidersin
Bu yolda hep aynıdır
Herkes için
Ve bir daha hiçbir zaman eskisi gibi sevemeyeceksindir
Bunu bilirsin
Ve hayatını yaşarsın
Zevk alabildiğin kadar

Kendini aşık olduğuna inandırırırsın
Bulutların üzerinde uçuyor zannedersin kendini
Ama sadece paraşütün açılmamıştır
Ve düşüşe geçersin
Bir gün bakmışssın herşey geride kalmış
Gitme vakti gelmiş dünyadan
Ve herşeyi bu vakit anlarsın

Sessiz sedasız bu vedadan

Sessizlik bozulmuştur
Manasızlık almıştır yerini
Sen alamamıştır istediğini hayattan
Ama o senden çok şey almıştır
Acı içinde bakarsın arkadan

Gözyaşı bile dökemezsin
Kuruyan göz pınarların şişer
Yanında kim varsa o anda
İşte o senin sevdiğindir
Onadır işte tek vedan

Ozan Oğuz

Uzaklık

Yakut rengi acı şarabın bitiminde
Uzaktan gelen bir özlem karışır efkarla
Son bir yudum gözüme ilişiyor ışıkla:
Bir o kadar parlak ki:
Aşkla bakan bir çift göz gibi;
Bir yağmurun ardındaki gökkuşağı,
Yeterince derine daldığında,
Ve de yönünü kaybettiğinde
Seni yüzeye götürecektir yansıma gibi...

Ama yalnızca bir yudum şarap,
İçimizde birikenler olmasa
Ve bir his sanki çok yakında ama mesafeli
Uzak ama acıtıyor içini,
Derinlerden gelip de yakıyor bedenini
Tutsak bırakıyor zihnini...

Rüyalar bir sarmal halinde:
İçinde o varken
Çıkageliyor uykuda
ve düşüyor özgürleşen aklıma
Hüzün, efkar ve umut birlikte
Bir kışın bitiminde..

Kışı geçirmiştik;
Yazın sıcak ve serinliğini hayal ederken...
Olmadı baharımız,
Yeşillikler olmadı;
Uzun yollara çıkmadık
Varışlar olmadı.
Ve deniz kenarındaki salıncak:
Hep boş kaldı..

Güneşin doğusunda
Perdeler kapalıydı.
Ve herkes uykudaydı
Deniz derin bir huşudaydı;
Dalga seslerinin yankıları
Yerini sessizliğe bıraktı.

Bitmeyen yollar hayal ederdik
Molaları uzunca ve esrarengiz
Gizemi gibi bir temmuz akşamının...
Hafif Meltemi yumuşak yazın
Ağustos'un sert rüzgarlarıyla gitti;
Yağmurları getirdi Eylül'ün gelişi
Sonra zaman sanki tersine döndü
Bırakılacak olan bütün izler silindi.

Sonu olmayan yollara
Başlayamadık yalanlarla:
Sarmaşıklar gibi dolanmış ve uzamış,

İçimize batan zehirli dallarla
Bir bilinmeze doğru yelken açamadık:
Bilmediğimiz denizlerde boğulmaktansa
Bildiğimiz ayrı denizlerde yalnız kaldık:

İçimizde birikti tüm o mesafeler,
Yaşadıklarımız ve yaşanmamışlıklar...
Bir iken ruhlarımız kavranamayan uzaklıkta
Biz yakın bile olamadık.

Ozan Oğuz

Uzun cümleler

Günbatımı gökyüzünü son bir dansa davet ediyordu

Ve onun...

Berrak gökten sıyrılmış ve yarının gölgesindeki gözlerine yansıyan kızıl alevler ,hoşçakal dercesine dalgalanıyordu

Nemli bakışlarında hüznü,gururlu ve uzak bir ifade duruyordu

Ve o dönmek üzere giderken uçuşan saçlarına, belli belirsiz gözüken denizin derin mavisini eşlik ediyordu

Ve uzaklaştıkça adeta önüne dizilmiş kahverengiye kaybederken denizle bir oluyordu

Sarı saçları yeni doğan güne eşlik ederken güneşle birleşiyor ve gittiği yeri aydınlatıyordu

Ben ise karanlıkta; bir ağacın gölgesinde, o uzaklaştıkça daha da kayboluyordum

Konuşmak, kısa cümleler kurmaktan imtina etmek, uzun cümleler kurup kendimi ifade etmeye çalışmak beni çok yormuştu:

Belki de "Gitme" diyememek!

O ise bir elmas kadar parlaktı;

Sonsuza dek aynı ve güçlü kalacak...

Bilinmeyen ve muallakta olan ne varsa üzerine parıldayacak...

Sadece susmak istedim ve gidişinden önceki o muazzam gün doğumunu anımsamak

Uzaklaşıp, arkama yaslanıp, apansız, rüyalara karışmak

Bir yelkenliyle uzaklaşmak ve kendimi rüzgara bırakmak,

Bizi gökyüzünden öteye ulaştıracak, zihnimizi arındıracak;

bitmek bilmeyen o gümüşü nehirden sıyrılmak:

Kaybolmadan ve unutmadan hür olmak...

Uzak adanın ortasında; hüznü bir ağaç gibi kalakalmıştım

Şarabın sarhosluğumdaki ruhum, fısıldayışlarının derinliğinde boğuluyordu

Esen poyrazla bir yandan soğuğu içimde hissederken bir yandan da savrulmaktaydım

Karadayken o'nu özlüyordum delicesine...

Ve hep bana ait olan o denizi arıyordum:

Kanarcasına...

Gökyüzünden kopan mavi eşlik ediyordu rüyalarım,

Geçiyordum bir bir üzerinden geçmişin,

Umuttan kürekleri olan bir tekne ile:

Anılar içimde, kalbimde ve gövdemde;

Fırtınaya doğru kürek çekiyordum:

Doğan güne yakın ve özgür olabilmek için,

Adını sessizce anarken içimi kaplayan yokluğundan uzaklaşabilmek için,

Ve rüzgarın dinişinde, dalgaların huzurlu sesiyle birlikte,

Bağırışlarım coşkuyla yankılanırken,

Hoşçakal diyebilmek için:

Akıp giderken bilinmez bir yöne doğru,

Durabilmek ve maviliklere tutunabilmek için:

Herşeyi bırakabilmek için geride,

Ve kavusabilmek için, yeniden denize...

Ozan Oğuz

Üretmeliyim

Tükenmemek için üretmeliyim
Umudumu kaybetmemek için
Sevgimi kaybetmemek için
Hiçbir şey yolunda gitmese de
Tükenmemeliyim ve üretmeliyim

Kalp kırıklıkları olsa da
Herşeyi sansa bırakmalıyım
Ve zor olan gerçekleri kabullenmeliyim
Bazen sevsen bile karşında ki anlamaz seni
Ne kadar ciddi olduğunu bilmez ve sana güvenemez
Ona bunu anlatmak için üretmeliyim
Başarısız olacak olsamda
Çünkü bunun bir tekrarı yok
Geriye bakıp pişman olmamak için üretmeliyim

Tükeniyor gücüm yükselemezken güneşim
Göremezken bulutların ardını
Gölgeler sarmışken etrafımı
Aklımda bir tek o varken
Öylece bekleyip umudumu yitiremiyorum
Satırlar adeta bıçak olup kessede beni
Acıtsa da canımı, yaksa da kalbimi
Duramıyorum öylece
İşte bu yüzden
Gücüm tükeninceye kadar üretmeliyim

Ozan Oğuz

Veda edemedemeden

Beni benden alan yaşam
Geri veriyor düşlerimde
Onca yaşananın ardından
Tekrar herşey eskisi gibi oluyor
Ve unutulmasa da hafifliyor

Vedasız gidişinin ardından
Parçalanan kalbim
Tekrar bir araya geliyor
Zaman hayata bağlıyor beni
Ve yaşama gücü veriyor

Ama geceler hatırlatıyor eskileri
Yağmur damlaları düşerken sessizce
Yalnızlık büyüyor içimde
Islanan sokaklarda yürürken
O yağmurlu gecelerde

Ay ışığı delip geçiyor göğsümü
Sanki bir düş görüyormuşum gibi
Islak bakışların gözümün önüne geliyor
Ve derinlere gömdüğüm sevdam
Ateş gibi yakıyor içimi

O an beni benden alan yaşam
Tekrar geri veriyor düşlerimde
Sonra uzun bir sessizlik alıyor
Yağmurun zamansız bitimiyle
Bu güzel düşten uyanıyorum
Buz olup kesiliyorum soğuk gecede

O an sen de kayboluyorsun
Siyahlığında gecenin
Süzülen bir kuş gibiyken
Kanatlarım kesiliyor
Ve düşüyorum

Geriye sadece gölgen kalıyor
Soğuk düşlerimde
Gidiyorsun veda edemedemeden
Bir daha geri gelecekmiş gibi
Ama yoksun işte
Devam ediyorum hayata sensiz
Geceyle beraber hasretin çökse de üzerime

Ozan Oğuz

Yağmur şiiri

Kışımın soğukluğunu hissettiğimde
Hiç geçmeyecek gibi düşündüm
Ama düşümde ki kızla tanışınca
Karanlığı bitti günümün
Çiçekleri açtı baharımın

Tam sevgimin baharındayken
Kışımın sonra gelen
Sen benim güneş ışığımken sevgimi büyüten
Geçmişin karanlık izlerinden kurtulduğumu zannederken
Önceden hissettiğim ılıkılığı hissettim
İçimi yumuşatan sevgiyi
Gülüşlerimin yazı gelmişti
Güneş açmıştı tepemde
Hissetmesi çok zor değildi
Ve görmesi bu güzelliği

Ama zamanla herşey değişti
Soğuk rüzgarlar estirdin üzerime
Etrafımı kara bulutlar sardı
Dinmek bilmeyen yağmurlar yağdı
Baharımla gelen, güneşim gibi açan
Umutumun yerini sevgisizlik aldı

Yağmurlar yüzüme çarparken geçmişimi
Sadece senden duymak istiyorum gerçekleri
Ve bana kendine maske yaptığın
Kalbini kilitlediğin kelimeleri değil
Yağmurları bahane ederek güneşi ardında gizlediğin
Ve gözlerinle açık verdiğin
O büyülü kelimeleri söylemeni istiyorum

Rüzgarlar eser ve diner
Mevsimler gelip geçer
Duygular değişir mevsimler gibi
Yağmurlar yağar üzerimize
Çıglıklar gelip geçer üzerimizden
Ama pişmanlıklar geçmez
Ve aşklar bitince yerine gelmez
Ve önüme kurulmuş duvar kalkarsa
Benimle sadece gözlerinle konuşursan
Sana ifade edebileceğim duygularımı

Ve seni çok sevdiğimden eminim
Bu yağmurlar dinince
Güneşim asla kaybolmayacak içimde
Bulutlar onu kapatsa da
Ve yaz ne kadar uzak olsa da...

Ozan Oğuz

Yağmur zamanı

Düşen yağmur damlaları yüzüme vuruyor özlemimi
Gri gökyüzü içimde ki umudu kapatıyor
Kara bulutlardan göremiyorum seni
Maviliklerde saklı umudum
Gölgesinde kalıyor bulutların yüzün
Ve içimi kaplayan hüznün
Dağılmıyor bir türlü

Yağmur duracak ve elbet güneş açacak
Yeniden kara bulutlar dağılacak zihnimde
Kaybolacak kara düşünceler aklımın karanlık köşelerinde
Güleceğim tekrardan içtenlikle

Mavi olmalı gökyüzü
Mavi olmalı denizim
İçinde senin olduğun
Her bir damlasında seni bulduğum

Beyaz olmalı bulutlarım
Düşlerim gibi
Sevgi ve mutluluk olmalı içlerinde
Yağmur gibi dinmeli acılarım

Ve ılık olmalı yağmurum
Mutluluk sonrası gözyaşları gibi
Yağıp geçmeli hemen
Güneş açmalı sonrasında
Artık bu bekleyiş sona ermeli

Ozan Oğuz

Yanımda olsaydın

Kalp atışlarımı duyamıyorum
Küçük bir çocuğun yüzünde kalmış mutluluğum
Gülüşlerim içten değil, kayıp coşkun
Yeni bir hayata başlamak istiyorum seninle
Başka kimseyi istemiyorum ama sen de yoksun

Olmanda gerekmiyor zaten
Ne değişecek ki bilsen
Sana karşı hissettiklerimi
Bu satırları yazarken hissettiklerimi
Gözlerimin nasıl olduğunu

Belki de ağlamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım
Unutmuştum acıyı hayatın kısa süren zevklerinde
İçerken yarın yoktu düşlerimde
Çünkü sen yaktun
Bir boşluktan yokluğun

Bir bilsen ki
Yanımda olmanı ne çok istediğimi

Ozan Oğuz

Yankılar II

Görülebilinen kavrayışın ötesinde bir yakınlıktaydın
Uzak bir zamanın yankılarını gördüm gözlerinde
Sözcüklerden fazlası vardı orada; içinde
Sessizlik yalan söyleyemezdi algıların ötesinde

Geçmiş bir zamandan kalan
Engellerin aşılmışlığı vardı bakışlarında
Önünde bir set adımlarını kaydırıyordu arkaya
Dalgalara bırakmıştın kendini uzaklaşıyordun
Ama dalgalar emrindeydi; sen yön verebildin onlara

Dalgaların gölgesinde uzanmışken görmüştüm seni
Nasıl da dinliyorlardı nefesini, ayak uyduruyorlardı
Tutunmuş olduğun; kendini mecbur bıraktığın,
Vizyonundan kurtulmuşun o an
Gelgitler olmadan deniz seninle bir huşudaydı

Nasıl da güzel doğmuştu onunla güneş
Batışı da bir o kadar güzeldi
Gece daha da güzeldi izlemek yıldızları onun gözlerinden
Bulutsuz olan her sabah gözlerimin önüne düşüyordu
Geceleri de çıkmıyordu aklımdan
Aklımın karanlık köşesinde parıldıyordu

Ben onu sevmiştim:
Onu hayal edip dururken buluyordum kendimi
Uzak bir zamanda yükseliyordum yanına
Ve bulutları özlüyordum
Beni kurtarır diye yankılardan
Yağmur sesleri yumuşatır diye umut ediyordum
Oysa her düşen damlanın bir yankısı vardı ya

Dinlemek istiyordum sessizliği
Yankıların olmadığı bir köşede
Kurtulmak bu sevgiden ve de güçlenmek
Şimdi ise kafam ve ellerime söz geçiremiyorum
Yankıların içlerine sürükleniyorum
Satırlara işliyorum sevgimi
Ve istiyorum onu deli gibi

Ozan Oğuz

Yalnızlık şiiri

Bazen sesler kesilir
Soluklarda duyarsın acıyı ve zamanı
Ve tek korkundur o an
Seni kimsenin duymayışı

O öyle bir çığlıktır ki içinde
Tüm sesleri bastırır
Bozamaz hayatın durgunluğunu
Ve sana getirir suskunluğu

Korkarsın gelecekten
Yüzündeki çizgilerin çatallaştığını hissedersin
Suskunluğun onları dik kestiğini
Hayal etmesi bile ne kadar acı verici
Sarılacak birini arasın
Ve hissedersin yatağında ki boşluğu
Dolduramamışsındır onun yerini

Terkedilmiş kalbinle başbaşasıdır şimdi
Düşüncelerin sarar tüm bedenini
Acı olur içinde
Ateş olur yakar içini

Kuytularda saklarsın o sevgi dolu gözleri
Bir çift yorgunluğun ardından
Solgun bakışların arar
O gül yüzü, gülümseyi
Ve defalarca hatırlatır sana
Ne yitirdiğini

Ozan Oğuz

Yarım kaldım

Anladım hissetmemem gerekiyor
Umudu ve korkuyu
Rüzgara bırakmalıyım kendimi
Düşünmemeliyim
Beni nereye götürürse gitmeliyim
Parçalanmaması için kalbimin

Sevgi sözcüklerini silmeliyim
Maceralar beklerken beni dışarıda
Bütün diye bir şey yok anladım
Bir bütün olunamayacağından
Gerçekçi olmalıyım
Duygularımı bir kenara atmeliyim

Bu düşünüş aslında yükselmek için bir fırsat
Bu büyü bozulabilir mi bilmiyorum?
Kalbimin kırıkları yerine gelir mi?
İnanmalı mıyım kalbimi çaldığına?
O zaman bırak sende kalsın o da
Artık ona ihtiyacım olmayacak bu yarımılıkta

Ozan Oğuz

Yarımada

Balyanoz sahilleri boş
Güneş ışığı loş
Ö yokken
Öyle sertçe vuruyor ki
Yüzümü kızartıyor rüzgar
Az da olsa unuttursada acımı
sonra yine gece oluyor

Yeni bir güne uyandığımda
Hayat devam edercesine
Bir hareket başlıyor yarımadada
Ama sonra sadece silüetler goruyorum
Yaşamın boşluğunda,
Yorgunlukların ardındaki sessizlikte;
Kaybolurken neşe,
Nerede bahar diye sorduruyor?
Dinmeyen kışın matemi:
Açmıyor çiçekler bir türlü
Yapraksız ağaçlar yağmurlardan korumuyor
Belirsizlik gibi üzerimize yağarken onlar
Güneş açmakta hep geç kalıyor

Ve güneşin batışıyla
Gece geliyor bir rüzgar sesiyle
Duymak rahatlatıyor
Kısada sürse
Ve Bir umut içimde
Ellerinin soğukluğunu özlüyorum
Ben yanarken var olmayan alevler içinde
Affetmeye hazırken ben
Sadece bir özür yeterliyken
Son kalan seslerin direnişinde,

Ozan Oğuz

Yaşamak ölmektir 2

Dün için artık çok geç
Geçmişe özlemini yok et
Ki yarının da yok olmasın
Kalma perdelerin arkasında
Şeyretme zamanın acımasızca geçişini
İlerlemeye açılış, çaba sarfet

Acınası bir halin yok
Gözlerin görebildiği kadar değilsin sen
Ya da bir avuç sevgi için dilenecek biri
Zamanı gelecek ve görecek
Her şey avcunun içinde olacak
Sedece biraz çaba sarfetmelisin
Diyeceksin ki yapmışım iyi ki

Evet, yaşamak ölmektir
Sevmek ölmektir
Ya da sevmek öldürmektir
Karşılıksız olunca

Ağlamak kimi zaman umuttur
Kimi zaman ise hüznün
Kimi zaman ise doğmaktır küllerinden
Yeni bir ölümün ardından
Ve yeniden yükselmektir

Bunca anlamsızlığın arasında
Elbette anlamlarda gizli
Herşey öylesine anlamsız bile olsa
Bunları bulabilmek önemli
Ki doğuşunu görebilmek için güneşin
Yakalamak için küçük şeylerde sevgiyi
Yarını yaşayabilmek için ölmeden
Korkularını yenebilmek için geçmişi görmeden
Ve vazgeçmemek için
Sevmeden ve sevilmeden

Ki bir gün gelecek
Bu son ölüm olacak
Aslında bu en az acı çektiğin
Bir başlangıç belkide
Matemin kuruluşunu
Gözyaşları ıslatacak
Ölümsüz bir değer olacak
Ne kaldıysa
Senden geriye

Ozan Oğuz

Yaz Yağmuru

Duygular soluyor yazın son yağmurunda
Sesler akip gidiyor
Ve sessizlik bastırıyor:
Guclu ve dort bir yanda

Golgede ki kum kadar sogukken bedenimiz
Ariyoruz gunesi;
sarsa bizi
Ve isitsa icimizi
En sıcak noktaya ulasincaya kadar

Ya da bedenimiz isitsa kumu
Bir oldugumuzda gunes kadar sicak olabilirsek:
Uzerine parlayabilirsek,parildayabilirsek
Kirabilirsek sessizligi ve
Cozebilirsek soluklugu
Berraklasabilirsek...

Ozan Oğuz

Yaza kadar

Seni unutabileceğimi hiç düşünmüyor musun?
Başkasının bana seni unutturabileceğini
Yaz geldiğinde seni unutabilirim belki
Belki de unutamam
Ama biliyorum ki:
Sen olmasanda yalnız olmayacağım

Yaz dalgalarıyla gelecek
Ve beni alıp götürecektir
Belki de senden daha uzağa
Sıcak günler aklımı başımdan alacak
Ve akşam meltemlerim serinliğinde
Havada aşk olacak
Seninle olmasını isterim tabiki
Ama daha ne kadar bekleyebilirim ki

Ve yaz zamanında
Sadece başlangıçlar olacak
Bitişler olmayacak
Terkedip gidişler, ayrılıklar olmayacak
Ama herkes yoluna gidecek
Ama biliyorum ki
Sensiz en az ayrılık kadar zor olacak
Ay ışığına bakarken
Gözlerinde ki güneş ışığını görecek
Eğer olmazsa yanımda
Seni özleyeceğim

Belki de bunların hepsi şaka gibi senin için
Belki ben de şaka yapıyorum sanıyorsun
Eğer öyleyse boşuna seni beklemem
Koyulmalıyım yoluma
Ama öyle hissetmiyorum
Kalbimin götürdüğü yere doğru gitmesemde
Sessiz ve usulca bekliyorum
Ta ki yaz gelene kadar
Ta ki yaz dalgalarıyla beni alıp götürünceye kadar
Senden vazgeçmeyeceğim
Ama bilmiyorum ki;
Bu belirsizliğe daha ne kadar dayanabilirim?

Ozan Oğuz

Yenilgi

Şimdi sanki sona yaklaşmışım gibi
Umutsuzluğun bittiği yerde
Bir umut var içimde
Bu bir kurtuluş olacak diye

Pişmanlıklar büyüyor içimde
Her şey daha iyi olabilirdi
İçimi yakan bir alev gözlerinde
Bu bir veda olabilir ama
Unutmak asla

Gözlerime dolan yaşlar
Ve önümde başlangıçlar
Ama ben bitişe yaklaştığımı hissediyorum
Canım bu kadar acırken
Daha yol almak için çok yorgunum

Her yeni günün doğuşunda
Kayboluyor karanlık
Ama sen kaybolmuyorsun
Hep aklımda, düşlerimde
Bana çok yakın bir yerlerdesin

Evet zamanlar oldu
Sana kızdığım
Kendime kızdığım
Aslında hepsinin acısını ben çektim
Kaybetmeyi bir türlü kabullenemedim

Evet artık bitiyor
Bitişin yaklaşmasıyla
Bu son perde olacak
Yaşamı sevmeyi denedim
Ona bağlanmayı, tutunmamayı
Ne yapmam gerektiye öyle yaptım

Her şeyi kendi yolumla halletmeye çalıştım
İçten ve dürüstçe
Başkası gibi olmadım
Ve içimde ne varsa saklayamadım
Tam hayatın anlamını buldum derken
Hayatımın yanlışlığı belki de bu
Ama her şeyi kendi yolumla yaptım

Evet yenildim
Kalbime, duygularıma
Hayata, sabırsızlığıma
Dürüstlüğüme ve saflığıma
Ben yenilmeyi tercih ettim
Yanlış bulduğum şeyleri yapmaktansa
Kendi doğrularımınla yıkıldım

Evet, kaybettim
Ama biliyorum ki kaybeden bendim

Ozan Oğuz

Yenilgi 2

Daha savaşa başlamadan kaybettim
Daha ilk nefesimi almadan
İlk zaferimi kazanmadan
Derinden bir çöküş ruhumda
Sessizlik her bir anda
Her yanıımı kapatan

Kader yine beni boşluğa itti
Bir şiirdi sanki hayatım
Boşluğa yazılmış
Hayat bana ne istediğimi sormadı
Sadece istediğini benden aldı
Ve sadece acıydı verdiği

Derdin içinde buldum kendimi
Tüm ışığımı aldı karanlık
Şafağımı öldürdü
Günüm doğamadı bir türlü
Ve acı içimde artan tek şeydi

Kurtuluşum varlığımda değil
Bunu anladım
Çünkü varlığımda hiç olmayacak
Kaderimde çizilmemiş birlikte olmamız
Eğer buysa yaşamak
Eğer buysa kader
Ölüm bir kurtuluş
Bana ondan daha yakınsa eğer

Ozan Oğuz

Yıldızların altında

Yıldızların buğusuyla silerken geçen zamanı
Soluk düşlerden kaçarken ve hayallere tutunurken
Açık pencereden giren rüzgarın dokunuşuyla irkiliyorum
Ve sonbahar açılıyor uzak denizlere
Kıyıya bir kısa veda göndererek;
Bir nida eşliğinde ki uzak bir selam ile...
Daha başlangıcında Agustos'un, kışı karşılıyorum
Soluk bir efkar bırakarak yaz gecelerinde

Gün doğumu neferlerini bırakıyor
Oldukça sessiz bir armoniyle
Ufuk çizgisi beliriyor dolaylarında
Gemilerin dumanı karışıyor kirpiklerine
Gözlerinden simsiyah akan yaş
Süzülüyor yavaşca ve iniyor
Dolambaçlı bir sis bulutunun ortasına
Ve serpiliyor, pusuda bekleyen geceye

Gün ortalıyor ve sen hala uykudasın
Gitmediğin tüm diyarlardasın
En son uçan martının kanadındasın
Çoban yıldızına asılı bir düş gibi
Sessiz, gösterişsiz ama dirayetli
Nereye bir bulut inse, sen oradasın

Göge musallat olmuş hüznün bulutları
Deminden içiyor günbatımı özlemin
Kızıllar göğü kavuşturuyor geceye
Yıldızların soluğunda dinlenirken gün
Suskun bakışların kayboluyor karanlıkta:
Tek görebildiğim ise parlayan gözlerin
Görüşünde mahcup yıldızların;
Deniz boyunca serilip uzanan,
Ve sana kavusan ay ışığında...

Ozan Oğuz

Yıldızlı gece

Solukluk içinde kaldım
Kurtar beni ışıklar içinden gelen
Ve gece gibi huzur veren
Kurtar beni bu yapaylıktan;
Parçalanmış gerçekliklerden

Zihnimde kenetlenmiş bu zinciri kır
Bırak kök salsın tohumlar
Filizlensin
Kurtar beni ışıklar içinden gelen
Ve karanlık gibi huzur veren

Al bu hislerimi
Bana acı veren
Olması gerekenleri ver:

Zihnim kandırırken kendini
Doğruları fısılda
Rüzgar gibi;
Esen kanatlarında
Meltem gibi hafifçe vursun yüzüme

Siyah saçları parmaklıklar oldu
Teninin beyazlığı duvarlar ördü aklıma
Ben kendi duvarlarını yıkamazken
Hapsoldüm örülen duvarlarda

Kızıl gökyüzünü göremiyordum
Gece ugultulardan güzel sesleri duyamaz oldum
Sevgide yoksa tutsaklık
O zaman özgür bırak zihnimi
Yakın bir gecenin ışığında

izin ver yaklaşmama
Güneş kadar sıcak olsan da
Yanayım bırak da:

En derinlerinde kalsın dün.
Kurtar beni bu sığılıktan
Yükseleyim sana doğru
Bulutların olmadığı;
O berraklık anında:

Güneş kadar sıcak,
Deniz kadar güçlü,
Gökyüzü kadar sonsuz,
Uçurumlar kadar yüksek görünen,
Hayalimdeki kör kuyular kadar derin
Ve evren kadar bilinmez olan
Boşluğuna at beni!

Sen gönderilen
Ve sen ey gelecek olan;
İşıklar içinden:
Gece kadar gizemli
Karanlık kadar huzur veren

Ozan Oğuz

Yok oluş

Kaybediyorum benliğimi
Bu küçük dünyada
Sıkışmışlıkta
İndikçe derine
Daha da parçalanıyor
Zerre zerre karışıyor yok oluşa

Benzeşmişlerin küçümseyişinde
Gizli haykırımlar,
Büyük olabilmek için verdikleri savaşta
Kaybolmuşluklar ve kabullenişler
Boyun eğişler:
"Kafesteki baş rol için savaşanlar"

Peki ya ne olacak sonsuzlukta
Bilen var mıdır?
Sonsuzluğu bilen..
Yok oluşun bir parçası mı?
Yoksa var oluşun başlangıcı mı?

Zifiri midir?
Yoksa gümüşe çalan bir çöl gibi midir?
Maviler gibi engin midir?
Bir şeyin bir parçası olmak için parçalanmak midir?
Yoksa bir bütünün tam bir parçası olabilmek mi?

Sessizlik gibi bastırıcı mı?
Çığlıklar gibi yırtıcı mı?
Yoksa bahar gibi coşku dolu mu?
Ay kadar parlak ve güzel midir:
Ya da saçları rüzgârda uçuşan çıplak bir kadın gibi...
Kimse bilmez; bilinmez
Ya bilse; anlatabilir mi?

Ozan Oğuz

Yol

Yola koyulursun umutla
Hasret omzuna asılmış;
Göğsünün üstünde, hep yanında
Gitmek istersin, bir an önce varmak
Yola çıkarsın yükünle, içinde biriktirdiklerinle
Yola çıkarsın mesafeleri aştıkça artan hasretinle
Gitgide ağır gelse de güzeldir varışlar
Güzeldir uzaklaşmak karadan, yaklaşmak deryaya...

Akşam vakti koyu ve berrak mavi gökyüzüne bakarken:
Hatırlarsın ve uzun uzun bakarken denize
Dalga sesleriyle mutluluk ara ara konar göğsüne
Güzel anılar okşar ruhunu rüzgarla
Bir yandan üşütürken seni,
Bir yandan da ısıtır içini.

Yepyeni duygular belirir içinde
Öylesine berrak ve algılarının ötesinde...
Bu dünyaya ait olamayacak kadar nadide:
Daha önce hiç hissetmediğin;
Hiçbirine benzetemediğin
Ve onlarla birlikte...
Kaygısız mutluluklar yankılanır derinlerde.

Uykuda bile özlem bırakmazken seni
Uyandırır ruhunu, efkardır o an içindeki
Geçmişi özlerken; bitmeyen bir yoldayken
Sonu olmayan ve her hücrene işleyen sevdan.
Bir son yokken ortada, yeni varışlar vardır hayallerde

Onu hayal ederken bulursun kendini
Belki hiç tanımamışsındır,
Belki de hep çok yakınındadır:
Yolda onu bulmayı hayal edersin,
Ve hep onunla birlikte orada kalmayı:
Onca Mesafe varken önünde....
Yakınında olmasını istersin hep:

Bilmezsin ki bu yolların bir sonu yoktur
Varış dediklerimiz...
Yalnızca birer duraksamadır.

Ozan Oğuz

Yürüyorum

Yürüyorum
Dar sokaklarda
Taşlı yollarda
Korkmadan ve arkama bakmadan
Geride bırakıp herşeyi
İleriye bakıp
Sadece yürüyorum
Ne kadar yorgun olsamda
Uykusuz gecelerin ardından
Durmadan
Yoluma devam ediyorum

Ve bitmek tükenmek bilmiyor yollar
Ve ne kadar gücüm kaldı bilmeden
Yürümeye devam ediyorum
Aklımda sadece tek bir şey
Sadece sen
Sana ulaşamayacak olsamda
Umudumu yitirmeden
Kimsenin ne dediğine aldırmadan
Yürümeye devam ediyorum
Ama yol bittiğinde
Ve sonunda sen olmazsan
Yolumu değiştirip
Yürümeye devam eder miyim
Bilmiyorum

Uykusuz gecelerde bir cevap bulamıyorum
Siyahlığında düşüncelerin
Sadece kötü ihtimaller var
İyi ihtimaller ise
Umudumda saklı
Ve yürümeye devam ediyorum
Korkmadan ve arkama bakmadan
Yolun sonunu bilmeden
Sadece yürüyorum

Ozan Oğuz

Zamanın bitişi - Başlangıç

şoğuk ışık içimden bir hüzme olarak geçiyordu;
İçime işliyordu ve üşütürken,
Bir yandan da ılık bir dokunuşu gibiydi güneşin,
Sen ve senin dokunuşun gibiydi...
Sanki uzaktaki yalnız olan sendi...
Güneşin olduğu gibi,
Ve soğuk rüzgarın esintisi gibi,
Sessiz ve derindendi.

Akışıydı yumuşak suların
Bilinmez bir varışa doğru
Yalnızlıktan ebediyete, inzivadan yükselmeye:
Duygularımız birer ırmak içimizde
Bildiklerimiz ve bilmediklerimiz
Kimi zaman belirsiz bir zaman diliminden gelen
Kıyısından ve köşesinden hissettiklerimiz
Sıkışmışlıkta bir noktada,
Bir milyon yıl geride ya da ileride;
Ama bir gün çok kolaylıkla ulaşacağınız bir yerde

Bu bir başlangıç olabilir mi bilemiyorum
Ya da bu hayatta ulaşabileceğimiz bir şey
Kırılan bir döngü ya da yeni bir rota;
Denize açılan bir tekne
Dalgaları kıran bir açılım;
Bizi ait olduğumuz kıyıya ulaştıran
Ya da yeni denizlere açılmamızı sağlayan
Ya da bir son bizi beraber yapan
Ya bu hayatta ya da ötekinde?
Ya bugün, ya yarın ya da belirsiz bir zaman diliminde?
Mutlu bir duraksama varıştan önce...
Yüzlerde bir tebessüm kavuşmadan önce...
Ellerimizin sonsuza dek birleşmesi;
Başlangıçtan önce

Ozan Oğuz

Zıtlık

İçimi acıtan uzaklığın
Canımı acıtan bakışların
Sen benim değilken
Herşeyi anlamsız yapıyor varlığın
Siyahın içinde beyazı yaşamak gibi
Senin olduğu bilmek ama senin olamamak
Bir zıtlık yaratıyor içimde
Ve belirsizleşiyor içinde hayatın

Ama iyi ki varsın
Şensiz öylesi boştu ki herşey sen yokken
Öylesine sıkıcı, öylesine sıradan
Hayatıma anlam katıyorsun
Yanımda olmasanda buradasın
Kalbinde olmasamda kalbimdesin
Ve hayatımın her karışısındasın

Yokluğunu düşünmek bile istemiyorum
Ki varlığın beni acıtsa da
Benden uzak durman hep acı yaşatsa da
Sen varsan ben de varım
Ve hep yakınındayım
Hayatında başkası olmadığı sürece
Hayatının kıyısında, kenarında
Belki senin için uzakta
Ama ben senin hep yanındayım

Ozan Oğuz